

பயங்காளர்லாகாத

பாப்பா

ச. அந்ளாகந்தம்

பயிற்சி சொல்லலாசிரியர் பரீட்சை

A. KUGAN
R. 2nd LANE
ANANDA PURI
TRINCO
0771960/60

சிறுவர் நாவல்

சு. அருளாகந்தம்

நூலின் பெயர்	-	பயங்கொள்ளலாகாது பாய்பா
வகை	-	சிறுவர் இலக்கியம்
ஆசிரியர்	-	ச. அருளானந்தம்
உரிமை	-	ஆசிரியருக்கு
அட்டைப்படம்	}	ச. அ. அருள்பாஸ்கரன்
ஓவியம்		
வெளியீடு	-	அருள் வெளியீடு, 37/7, மத்திய வீதி, உவார்மலை, திருகோணமலை.
தொலைபேசி	-	026 - 21507
முதற்பதிப்பு	-	06 - 10 - 2000
எழுத்தமைப்பு	-	சி. கோணேஸ்வரன்
பதிப்பகம்	-	பதிப்பகத் திணைக்களம், வ.கி.மா., திருகோணமலை.
ISBN	-	955 - 97106 - 1 - 3
பக்கம்	-	vi + 117
விலை	-	95/-

விநியோகஸ்தர்:

லங்கா புத்தகசாலை

F.L. 1/14, டயஸ் பிளேஸ்,

குணசிங்கபுர,

கொழும்பு - 12.

தொலைபேசி இல. 01-341942, 459431

அணிந்துரை

சிறுவருக்காக எழுதுவது ஒரு கலை. அவர்களது விருப்பு வெறுப்புக்களை உணர்ந்து இலகுவான நடையில் எழுத வேண்டும். ஆங்கில மொழியில் சிறுவர் கதைகள், நாவல்கள் என நிறையவே உண்டு. 'ஒலிவ்ருவிஸ்ற்' அற்புதமானதொரு இலக்கியம். சிறுவர்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கிறது. எல்லோராலும் மெச்சப்படுகிறது. அன்றும் சிறுவர்களுக்காக அவர்களது பிரச்சினைகளுக்காகக் குரல் எழுப்பியவர்கள் பலர். கதைகளுடாக அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை உலகத்துக்குப் புரிய வைத்தனர். தாம் எழுதும் எழுத்துக்கள் சமுதாயத்தைச் சென்றடைய வேண்டும். அதனால் சமூகம் சீர்பெறவும், சீர்திருத்தப்படவும் வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் கொண்டவர்கள் தான் எழுத்துலகப் பெருமக்கள். சிறுவர் உலகத்தில் பல பிரச்சினைகள் உண்டு. இதனாலேயே சிறுவர் உரிமைகளைக் காக்கவென சிறுவர் உரிமைப்பட்டயம் ஐக்கிய நாடுகள் அமையத்தினால் கொண்டுவரப்பட்டது. அப்பட்டயத்தில் கையெழுத்திட்ட 181 நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்று.

சிறுவர்களது பிரச்சினைகளை முன் வைத்து, அதனைச் சிறுவர்களே துணிந்து வெற்றி கொள்ளும் நிகழ்வுகளாக 'பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா' எனும் சிறுவர் நாவலைத் தந்துள்ளார் திரு. ச. அருளானந்தம் அவர்கள். இன்று சிறுவர்களிடையே வாசிக்கும் ஆற்றலும் சுயதேடலும் அருகி வருகிறது. சிறுவர்களை வாசிக்கவும், தேடலில் ஈடுபடுத்தவும் கரிசனை கொண்டு, வாசிக்கும் ஆர்வத்தை வளர்த்தெடுக்கும் நோக்கோடு, விறுவிறுப்பான நிகழ்வுகளை இழைத்து இந்நாவல் புனைப்பட்டுள்ளது.

'பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா' எனும் இந்த நாவல் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் வளங்களையும் மாந்தர் வாழ்நிலைகளையும், இயற்கை அழகையும் வெளிப்படுத்துகிறது. மகாவலி சங்கமிக்கும் காட்சியையும், இயற்கைத் துறைமுகத்தின் எழிலையும் வெளிப்படுத்தி, மனித வளத்தோடு, பிரதேச பழக்க வழக்கங்களை இணைத்து அழகாக இக்கதை பின்னப்பட்டுள்ளது.

மூன்று சமூகங்களும் வாழும் இப்பிரதேச மக்களின் உணர்வுபூர்வமான இதயராகம் மீட்கப்பட்டுள்ளது. இன்றைய சமுதாயத்தில் முட்செடி

களாக வேர்விடும் சீர்கேடுகளை சிறுவர்கள் வெறுத்து ஒதுக்கி மாற்றங்களுக்கும் மறுமலர்ச்சியையும் தோற்றுவிப்பதும் அதிபர், ஆசிரியர் களது நற்செயல்கள் போற்றப்பட்டு பெற்றோர்களது பெருமை காப்பாற்றப்படுவதும், மாணவ சமூகத்திற்கு ஒரு படிப்பினையாகின்றது.

பயம் என்பது வெற்றுப் பேச்சு. செயற்திறன் வெற்றியின் படிகள். இளம் தலைமுறையினர் ஒன்று பட்டுச் செயற்பட்டால் நாட்டின் தீய சக்திகள் வேரோடு அழிந்துவிடும் என இந்நாவல் மூலம் ஆசிரியர் அறிவுறுத்துகிறார். இவரது படைப்பாற்றலைப் பாராட்டுகிறேன். இவரது ஆக்கங்களை கல்வி உலகம் வரவேற்று வாசித்துப் பயனடைய வேண்டும். சிறப்பாக மாணவ உலகம் படித்துப் பார்த்து, வாசிக்கும் ஆற்றலையும் சிந்திக்கும் திறனையும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பல அரிய நூல்களை இளம் தலைமுறையினர் பயனடையும் வண்ணம் இவ் ஆசிரியர் ஆக்கித்தர வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

**அருட்செல்வி தெரேஸ்ராணி அ.கா.
அதிபர்**

தி/புனித மரியாள் கல்லூரி.
திருகோணமலை.

எனது உரை

தமிழ்மொழியில் சிறுவர்களுக்கான தரமான நூல்கள் இல்லை என்பது பொதுவான கருத்து. மாணவர்களிடையே வாசிக்கும் பழக்கம் அருகி வருகிறது என்பது இன்னொரு கூற்று. இன்றைய கல்வி அமைப்பு வினாவுக்கு விடையளிக்கும் போக்குடையது. தேடல் அற்றது எனச் சிலரின் கருத்து. எது எப்படி இருப்பினும் ஆசிரியர்கள் மனம் வைத்தால் மாணவர்களைத் தேடலில் ஈடுபடுத்தலாம். வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஊக்குவிக்கலாம் என்பது கல்விமான்களின் கணிப்பு.

என்னைப் பல மாணவர்கள் பேட்டிகாண வந்தனர். அவர்களது வினாக்கள் பிரமிக்க வைத்தன. அவர்களைத் தேடலில் ஈடுபடுத்திய ஆசிரியர்களை மனதில் பாராட்டிக் கொண்டேன். சிறந்த வழிகாட்டல் கிடைக்குமாயின் நம் மாணவ சமுதாயம் விழித்தெழுந்துவிடும்.

படிக்கும் போது வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் எனது ஆசிரியர்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். தேவதைக் கதைகளைக் (Fairy tales) காட்டி ஆர்வத்தைத் தூண்டினர். சிவானந்த வித்தியாலயத்தின் அதிபராக இருந்த திருவாளர்கள் க.கணபதிப்பிள்ளை, தாவரவியல், விலங்கியல் பாடங்களைக் கற்பித்த பி. எஸ். சாக்கோ, பண்டிதர் சந்திரசேகரம், வித்துவான் வி.சி. கந்தையா ஆகியோரை இப்போதும் நினைவு கூருகிறேன். வாசிக்கவும், எழுதவும் தூண்டிய இப்பெருமக்கள் எனக்கு வழிகாட்டிகள்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அந்நியர் ஆட்சியின் போது விட்டுச் சென்ற சில தடயங்களையும், இயற்கைத் துறைமுகத்தை சூழ்ந்துள்ள நகர், கிராமங்களையும் பின்னணியாகக் கொண்டு அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் மற்றுமுள்ளவர்களையும் கதை மாந்தர்களாக உலாவரச் செய்து இக்கதையை எழுதியுள்ளேன். மாணவர்களது உள்ளத்தில் நல்லனவற்றைக் கூறவேண்டும் என்பதற்காக, இன ஒற்றுமையையும், மனதில் உறுதியையும் வலியுறுத்தியுள்ளேன்.

எல்லோருக்கும் எல்லாம் கிடைக்கும் நாள் என்று எமது நாட்டில் தோன்றுகின்றதோ அன்றுதான் நமது நாட்டுக்குச் சதந்திரம். அதுவரை அனர்த்தங்கள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும். இளம் தலைமுறையினர் சிந்திப்பதற்காவே இந்நூல் எழுதப்பட்டது.

இக்கதை தினக்குரல் வார இதழில் தொடராக வெளி வந்தது. பலர் பாராட்டிக் கடிதங்கள் எழுதினர். நூலுருவில் வந்தால் பயன் தரும் என நண்பர்கள் கூறினர். அதன் பயனே இந்நூல். இந்நூலைப் படித்துப் பயனுள்ள அணிந்துரையை புனித மரியாள் கல்லூரியின் அதிபர் அருட்செல்வி தெரேஸ்ராணி அ.கா. அவர்கள் நல்கியுள்ளார். பின் அட்டையில் திருகோணமலை வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர். திரு. கு. திலகரத்தினம் அவர்கள் என்னை அறிமுகம் செய்துள்ளார். அழகான அட்டைப் படத்தோடு, ஓவியங்களையும் வரைந்து நூலாக்கப் பணியில் எனது மகன் திரு. ச.அ.அருள்பாஸ்கரன் ஈடுபட்டுள்ளார். அழகாக எழுத்தமைப்பைத் திரு. சி. கோணேஸ்வரனும், அச்சாக்கத்தைப் பதிப்பகத் திணைக்களமும் நல்கியுள்ளது. இவர்களுக்கு இதயத்தால் நன்றி கூறுகின்றேன். இந்த நாவலை நூலாக வெளியிடுவதற்கு அனுமதியளித்த தினக்குரல் ஆசிரிய பீடத்திற்கு மனமார்ந்த நன்றிகள்.

எனது ஆக்கங்களுக்கு ஆதரவு நல்கிக் கொண்டிருக்கும் அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவமணிகள், அன்பர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றிகள். எழுத்தாளன் தலை நிமிர்வது வாசகர்கள் தரும் உற்சாகத்தில் தான் என்பதை ஏற்று உங்களிடம் இந்த நூலைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ச. அருளானந்தம் .

ஆலங்கேணி,
கிண்ணியா.

ரீ

ரீபன் விரைவாக சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தான். வானம் இருண்டு கொண்டு வந்தது. இடையிடையே மின்னலும் முழக்கமும். வளைந்து வளைந்து அந்தத் தெரு கடற்கரை ஓரமாகப் போய் கொண்டிருந்தது. இன்று வெள்ளிக்கிழமை. திருகோணமலைக் கல்லூரியில் ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கின்றான். பாடசாலை விட்டதும் நேராகக் கிண்ணியா பஸ்ஸில் ஏறி துறையடியில் வந்து இறங்கினான்.

துறையைப் படகு மூலம் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும். படகில் ஏறிக் கரையை அடைந்தான். சைக்கிளை வழக்கமாக வைக்கும் வகாப் நாநா வீட்டில் எடுத்துக் கொண்டான். சைக்கிளை வேகமாக உழக்கினான். கிண்ணியா ஆஸ்பத்திரிச் சந்தியைத் தாண்டி தோணா வாடியைக் கடந்து விட்டான்.

கடற்கரை ஓரமாக அடம்பன் கொடி படர்ந்து பசுமை விரித்திருந்தது. அதற்கப்பால் வெண்மணற் கடற்கரை. சிறுசிறு அலைகள் வந்து மணலில் மோதி உடைந்து சிரித்தன. இப்போது கடலும் வானமும் கலந்து விட்டது போல் தெரிந்தது. வழிநெடுகிலும் பனைமரங்களும், வடலிகளும் காற்றில் சலசலத்தன.

மழை கொட்டத் தொடங்கிவிட்டது. மழைத்துளிகள் முகத்தில் குத்துவது போன்று விழுந்தன. ரீபன் ஓரளவு நனைந்து விட்டான். கடற்கரை ஓரமாக ஆங்காங்கே ஆங்கிலேயர் கட்டிவிட்ட காவலரண்கள். அடம்பன் கொடியும், இராவணன்மீசைப் புல்லும் காற்றில் ஆடின. காவலரண்கள் கைவிடப்பட்டு பல தசாப்தங்கள் ஆகிவிட்டன. பழைய காவலரணை அணைத்தாற் போல் ஆலமரம் ஒங்கி வளர்ந்திருந்தது.

ஆலமரத்தின் கிளைகளோடு பனைமரங்களும் குடை விரித்தாற் போலிருந்தன. பல நாட்கள் இவ்வழியால் போயிருக்கிறான். ஆனால்

ஆலமரத்தின் கீழ் நிற்கவில்லை. மழைக்காக ஆலமரத்தின் கீழ் ஒதுங்கத் தீர்மானித்தான். சைக்கிளில் புத்தகப் பையைத் தொங்க வைத்தான். ஆலமரத்தின் அடியில் சைக்கிளைச் சாய்த்து வைத்தான். ஆலமரத்தின் கீழ் ஒதுங்கிக் கொண்டான். உயர்ந்த கிளைகளில் இருந்து விழுதுகள் ஆடிக் கொண்டிருந்தன. அவை கீழ்நோக்கி வளர்ந்து தொங்கின. நிலத்தைத்தொட இன்னும் இரண்டு அடிகள்தான் வளர வேண்டும். பல விழுதுகள் நிலத்தினுள் புகுந்து கிளையைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தன. விஞ்ஞானப் பாடத்தில் தாங்கு வேர்கள் பற்றி ஆசிரியர் கற்பித்ததை நினைத்துக் கொண்டான்.

காற்றில் அசைந்து ஆடும் விழுதுகளை ஆவலோடு பார்த்தான். பெருமழையைத் தாங்கிய வண்ணம் ஆலமரம் குடை பிடித்தது. ரதீபனின் கண்கள் ஆலமரத்தை அலசியது. குறுகுறுத்த கண்கள். குறும்புகள் செய்வதில் ஆர்வம். வீரதீரச் செயல்களில் நாட்டம். ஆலம் விழுதுகளில் மழை என்றும் பாராது ஊஞ்சல் ஆடிப் பார்க்க ரதீபனின் மனம் துள்ளியது. இரண்டு விழுதுகளை இழுத்து இணைத்து முடிந்து கொண்டான். அதில் அமர்ந்து ஆடத் தொடங்கினான்.

ஊஞ்சல் ஆடத்தொடங்கியது. ஆலங்கிளை அசையத் தொடங்கியது. மழைத் துளிகள் இலைகளில் இருந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன. தன்னை மறந்து உற்சாகமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தான்.

இப்போது மழைவிட்டிருந்தது. மேற்குப் பக்கத்திலிருந்து சூரியன் வெளிச்சம் காட்டியது. “மணி என்னவாக இருக்கும்” தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். “இன்னொருமுறை ஆடி விட்டுப் போகலாம்” என்று ஆடத் தொடங்கினான். அந்த ஆட்டத்திற்கேற்ப கிளைகளும் அசைந்து கொண்டிருந்தன.

“டேய் யாரடா நீ? நிறுத்தடா..... இங்கு என்ன செய்கிறாய்....” சத்தம் வந்த பக்கம் ரதீபன் திரும்பினான். அங்கே பயங்கரத் தோற்றத்துடன் கீசகன் நின்றிருந்தான். கீசகன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. கையில் புதுவகைத் துப்பாக்கி வைத்திருந்தான். கறுத்த நிறத்தில் காற்சட்டையும், ரீ சேட்டும். ரதீபனின் உள்ளம் நடுங்கியது. பதற்றமடைந்தான். ஆட்டத்தை நிறுத்தி இறங்கிக் கொண்டான்.

“யார் நீ... ஏன் இங்கு வந்தாய்” கீசகன் சத்தமிட்டான்.

“அண்ணை சைக்கிளில் வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். மழை கொட்டியதும் இந்த மரத்துக்குக் கீழே ஒதுங்கிக் கொண்டேன்”. ரதீபன் சொல்லி முடிப்பதற்குள்

“டேய் கதை விடுறா... பொய் சொல்லாதே”

“பொய் இல்லண்ணே... சத்தியமாய்ச் சொல்லுறன்...”

“உன்னைப் பார்த்தால் சந்தேகமாய் இருக்கு... மழைக்காக வந்தால் ஊஞ்சல் ஆடுகிறாய்?” சொல்லிக் கொண்டு துப்பாக்கியை உயர்த்திப் பிடித்தான். ரதீபன் ஆடிப்போனான்.

“எங்கடா இருந்து வந்தாய் ”

“அண்ணை இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. பாடசாலை விட்டதும் திருகோணமலையில் இருந்து வீட்டுக்குப் போறன்”.

“எந்த ஊரடா...” பலத்த சத்தத்தோடு கீசகன் அதட்டினான்.

“ஆலங்கேணி”

கீசகன் முகத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது. பாடசாலை உடையோடு ரதீபன் நின்றுருந்தான். நனைந்தும் இருந்தான்.

“டேய் இங்கிருந்து ஓடிப் போய்விடு... இந்தப் பக்கமே வரக்கூடாது. ஓடு கெதியாய்” கீசகன் சத்தமிட்டான்.

ரதீபனுக்கு பயத்தால் வெடுவெடுத்தது. பயத்தோடு மெல்ல நடந்து சைக்கிளை நிமிர்த்தினான். புத்தகப் பையை தோளில் மாட்ட எடுத்தான். ரதீபனின் பிடரியை கீசகனின் முரட்டுக்கை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டது.

“கீழே போட்டா அந்தப் பையை” என்றான்.

“அண்ணே அது என் புத்தகப் பை”

“போட்டா கீழே” அதட்டினான் கீசகன். புத்தகப் பை கீழே விழுந்தது.

“அதற்குள் நான் படிக்கும் புத்தகங்கள்” ரதீபன் கெஞ்சினான்.

“நான் நம்பமாட்டேன்” சொல்லிக் கொண்டு மறுகையால் புத்தகப் பையுள் துளாவினான். புத்தகங்களை வெளியே எடுத்துப் போட்டான். பையை உதறினான். திருப்தி கொண்டவன் போல் ரதீபனின் பிடையைத் தளரவிட்டான். ரதீபன் பிடரியைத் தடவி விட்டுக் கொண்டான். புத்தகங்களை எடுத்துப் பையினுள் திணித்தான். எழுந்து முதுகில் மாட்டினான். கீசகன் ஏதோ கூற வந்தான்.

“தம்பி இன்டைக்கு என்ன கிழமை எண்டு சொன்னாய்”.

“வெள்ளிக்கிழமை” ரதீபன் சொன்னான்.

“தம்பி இந்த ஆல மரத்தில் முனி இருக்கு..... நான் வந்ததால தப்பினாய்..... இனி இந்தப் பக்கம் வராதே. தெரியுமா” கீசகன் சொல்லி முடித்தான். ரதீபனுக்குச் சந்தேகமாய் இருந்தது.

“சரி அண்ணே... நீங்க வந்ததால் தப்பினேன். நான் வாறன் அண்ணே” கூறிக்கொண்டு சைக்கிளில் ஏறினான்.

“அண்ணே முனி எப்படி இருக்கும்” கேட்டான் ரதீபன்.

“டேய் வாய் முடிட்டு ஓட்டா..... கேள்வி கேக்கிறானாம் கேள்வி” கீசகன் முடிக்கும் முன்பே ரதீபனின் சைக்கிள் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“சரியான வெகுளிப்பயல்” என்று தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் கீசகன். ரதீபன் செல்வதைப் பார்த்துவிட்டு ஆலமரத் தடிக்குச் சென்று மறைந்து போனான்.

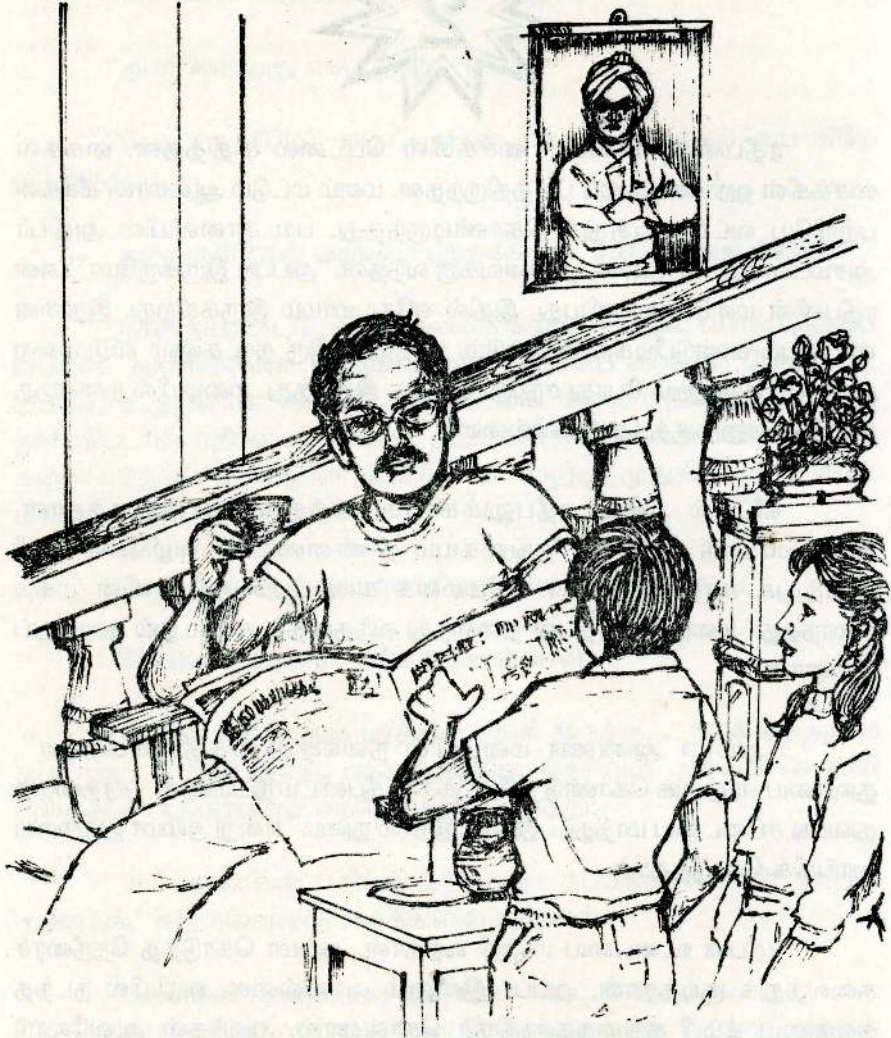

ரதீபனின் கால்கள் சைக்கிள் பெடலை மிதித்தன. கைகள் சைக்கிள் ஹாண்டிலைப் பிடித்திருந்தன. மனம் மட்டும் ஆலமரம், கீசகன் பற்றியே வட்ட மடித்துக் கொண்டிருந்தது. பாடசாலையில் அதிபர் அசம்பிளியில் கூறியவை நினைவுக்கு வந்தன. “அப்படி இருக்குமோ”? என ரதீபனின் மனம் எண்ணியது. இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது. இதனை எப்படியும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அடுத்த இரு நாட்களும் விடுமுறை நாட்கள். எண்ணும் போது சந்தோஷமாக இருந்தது. மழையில் நனைந்த குளிர் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

வீட்டில் அம்மா ரதீபனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். கவலையோடு தம்பியும் தங்கையும் திண்ணையில் வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்தனர். ரதீபனைக் கண்டதும் அம்மாவின் முகம் மலர்ந்தது. மழையில் ரதீபன் நனைந்து வந்ததைக் கண்டதும் துடித்துப் போனாள்.

“அம்மா அண்ணா மழையில் நனைந்து வந்திருக்கிறான்”. துவாயை எடுத்துக் கொண்டு நிமேசிக்கா ரதீபனிடம் நீட்டினாள். “ஈரத்தைத் துவட்டி சட்டையை மாத்து.... இந்தா இதால துடை” என்று அம்மா துவாயை வாங்கிக் கொடுத்தாள்.

ரதீபன் உடையை மாற்றி வந்தான். அம்மா கொடுத்த தேநீரைச் சுவைத்துக் குடித்தான். அப்பா இன்னும் வரவில்லை. வழியில் நடந்த கதையை தம்பி தங்கைகளுக்குச் சொன்னான். அவர்கள் ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். “அம்மா முனி என்றால் என்ன? எப்படிக் இருக்கும்?” அம்மாவுக்கு எப்படிக் பதில் சொல்வதென்று தெரியாது. ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமே. “அப்பா வந்ததும் கேட்டுச் சொல்கின்றேன்”. கூறிவிட்டு தன்வேலைகளில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்.

அப்போது அப்பாவின் சைக்கிள் மணி ஒலித்தது. ரதீபன் ஓடிச் சென்று 'கேற்றைத்' திறந்தான். சைக்கிளை அப்பாவிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டான். சைக்கிளைத் தள்ளி உருட்டிக் கொண்டு சென்றான். வழமையாக வைக்கும் இடத்தில் வைத்தான். அப்பா முகம் கைகால் அலம்பிக்கொண்டு வந்தார். அம்மா கொடுத்த தேநீரை நிமேசிக்கா வாங்கினாள். அப்பாவிடம் கொடுத்தாள்.

அப்பா தேநீரை அருந்திக் கொண்டே தினசரிப் பத்திரிகைகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். மெல்ல ரதீபன் அவர் பக்கம் வந்தான்.

“அப்பா.....”

“உம்.....”

“உங்களுக்கு முனியைத் தெரியுமாப்பா?” அப்பாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அதிசயத்துடன் அப்பா கண்ணாடியைக் கழட்டி கையில் எடுத்துக் கொண்டார். ரதீபனை வினோதமாகப் பார்த்துக் கொண்டார். அவர் நெற்றி சுருங்கி விரிந்தது. அப்பாவை புரிந்து கொண்டான். மெல்ல அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல முயற்சித்தான். தம்பியும் தங்கையும் துணைக்கு வந்துவிட்டனர்.

“ரதீபன் நில்..... இப்படி வா... என்ன கேட்டாய்?” என்றார் அப்பா. “முனி எப்படி இருக்கும் என்றா கேட்டாய்”. இப்போது கதை சொல்ல ஆயத்தமானார்.

சுவரில் சுவாமி விவேகானந்தரின் படம். கம்பீரமாகக் காட்சியாகிக் கண்ணில் பட்டது. அது ரதீபனின் அப்பா வரைந்த படம்.

“அங்கே பார்த்தீர்களா....” படத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார் அப்பா. “அந்தப் படத்தை உற்றுப் பாருங்கள்” என்றார். அப்பா சொல்லப்போகும் கதையை கேட்க ஆயத்தமானார்கள்.

“அப்போது சுவாமி விவேகானந்தர் சிறுவனாக இருந்தார்.” அப்பா தொடங்கினார். “அவரின் இளமைப் பெயர் நரேந்திரன். படுகட்டி அவர். பயம் என்பதே அவரிடம் கிடையாது.”

“பயம் என்றால் என்ன” என்று கேட்பார். மாந்தோட்டம் ஒன்று இருந்தது. மாங்காய்கள் குலைகுலையாய்த் தொங்கின. மாந்தோட்டத்தில் காவற்காரன் இருந்தான். மாமரங்களில் பேய், முனி, பிடாரி எல்லாம் இருப்பதாய் கதை கட்டி விட்டிருந்தான்.

மாங்காய்களைக் கண்டால் சிறுவர்களுக்கு வாய் ஊறும். ஆனால் பேய்க்குப் பயந்து அந்தப் பக்கம் போவதில்லை. அந்த வழியால் நரேந்திரன் வந்தார். சிறுவர்கள் மாங்காய்களைக் கண்டு வாயூறுவதைப் பார்த்தார். மாலையாகிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன நண்பர்களே..... மாங்காய் வேண்டுமா?” என்றார்.

“வேண்டும்தான்..... மாமரத்தில் பேய் இருக்கிறதே. அது அடித்துவிடும்”. என்றொரு சிறுவன் கூறினான்.

“பேயா..... அது எப்படி இருக்கும்.....?” நரேந்திரன் கேட்டார்.

“பெரிய பல், உடம்பெல்லாம் மயிர், கூரிய நகம், பெரிய கண். அப்படியே பிடித்துத் தின்று விடுமாம்”. இன்னொருவன் கூறினான்.

“நீ கண்டாயா.....” நரேந்திரன் கேள்வி கேட்டார்.

“இல்லை. பேய்க்குக் கால்கள் நிலத்தில் முட்டாதாம். எங்கள் பாட்டி சொன்னார்”. என்றான்.

“இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. கட்டாயம் முனி காவலிருக்கும்..... பேய்கள் மாமரத்தில் பதுங்கியிருக்கும். வாங்கடா போவோம்”. என்று ஒருவன் அவசரப்படுத்தினான்.

நரேந்திரனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. கலகலவென்று சிரித்தார்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்” என்று சிறுவர்கள் ஒரே முகமாகக் கேட்டார்கள்”

“உங்கள் மடமையை எண்ணிச் சிரித்தேன்”. என்று நரேந்திரன் சொன்னார்.

“நீ என்ன பெரிய வீரனோ..... உன்னால் முடியுமானால் மாமரத்தில் ஏறி மாங்காயைக் கொண்டு வா..... பார்க்கலாம்” என்றார்கள்.

“சரி நீங்கள் இங்கேயே நில்லுங்கள். இதோ மாங்காய் கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லி மாந்தோட்டத்துள் மதில் ஏறிக்குதித்தார். மாங்காய்களைப் பறிக்கச் சென்று விட்டார்.

சிறுவர்கள் பயந்தோடினர். தெருமுலையில் ஒளிந்து கொண்டனர். “நரேந்திரன் பேயிடம் வசமாக மாட்டியிருப்பான்.”

என்று சொல்லி அங்கிருந்து மெதுவாக நழுவி விட ஆயத்தமாகிவிட்டார்கள். நேரம் மெதுவாகச் சென்றது. அப்போதுதான் அது நடந்தது.

“நரேந்திரனை பேய் பிடித்திருக்கும் இல்லையா அப்பா” நிமேசிக்கா பயத்தோடு சொன்னாள்.

“அதுதான் இல்லை. மாங்காய்களைப் பிடுங்கி அங்கே கிடந்த கூடையில் எடுத்தார். கொண்டு வந்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தார். சிறுவர்கள் தாங்கள் கனவு காண்கிறார்களா என்று தங்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

“பேய் உன்னைப் பிடிக்கவில்லையா”. என்று ஆச்சரியத்தோடு வினவினார்கள். நரேந்திரன் சிரித்துக் கொண்டே “பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா” என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். “பேய் அவரை ஒன்றும் செய்ய வில்லையா... முனி காணவில்லையா...” என்று ரதீபன் கேட்டான்.

“அதெல்லாம் சுத்தப் பொய். பேயுமில்லை, முனியுமில்லை, மற்றவர்களைப் பயப்படுத்துவதற்காக சோடித்த கதைகள் தான் பேய், முனி, பிடாரி கதைகள்” என்று அப்பா முடித்தார்.

ரதீபனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி இழையோடியது. “அவன் எனக்குப் பெரிய பொய் சொல்லி இருக்கிறான்” என்று கூறிக் கொண்டு அம்மாவிடம் ஓடினான். பின்னால் தம்பி நிருசனும், தங்கை நிமேசிக்காவும் ஓடினார்கள். அப்பா அவர்களின் செயலைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டார்.

பொழுது விடிந்தது. கிழக்கில் சூரியன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. சனிக்கிழமைகளில் ரதீபனின் வீட்டில் நண்பர்கள் கூடி விடுவார்கள். சொல்லி வைத்தது போல் அனுசியனும் நிசோ, அன்வர், துசியன், சனோ, சசாங்கனும்..... வந்து சேர்ந்து விட்டனர். காலை உணவின் பின்னர் கிரிக்கெட் விளையாட அப்பாவிடம் அனுமதி பெற்றாகிவிட்டது. “சனி, ஞாயிறு விடுமுறை தினங்களில் பிள்ளைகளின் விருப்பத்திற்குத் தடையாக இருக்கக் கூடாது” அப்பா அம்மாவுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார்.

தங்கை நிமேசிக்கா தோழிகளோடு வீட்டுத் தோட்டத்துக்குள் வந்தாள். “சின்னச் சோறு கறி” ஆக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். ரதீபன் நண்பர்களோடு கிராமத்து பாடசாலையின் விளையாட்டுத் திடலில் கிரிக்கெட் ஆடப் புறப்பட்டான். வழியில் அன்வர், அனுசியன், நிசோ ஆகியோருடன் ஏதோ இரகசியம் பேசிக் கொண்டான். விளையாட்டு மைதானத்தில் ஆட்டத்தைத் தொடக்கி வைத்தான். பின் இரண்டு சைக்கிள்களில் நால்வரும் புறப்பட்டு விட்டனர். விளையாட்டு ருசியில் இவர்களைப் பற்றி மற்றவர்கள் மறந்து விட்டனர்.

சைக்கிள்கள் கடற்கரை ஆலமரத்தடிக்கு வந்துவிட்டன. காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. கடலலை மெதுவாகக் கரையில் மோதி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. ஆலமரம் கிளைகளை அசைத்தது. விழுதுகள் அசைய நின்றது. யானை தனது தும்பிக்கையை வீசி அசைத்துத் துளாவுவது போல் ஆலமரம் தோற்றமளித்தது. ஆலமரத்தடிக்கு வந்தான். ரதீபன் கண்கள் பல பக்கமும் வீசித் துளாவி நோட்டமிட்டன. யாரும் தென்படவில்லை.

சைக்கிளை விட்டிறங்கி, மெதுவாக மரத்தின் கீழ் சென்றான். வீதியில் மற்றவர்கள் நின்றார்கள்.

மரத்தின் மேலே பார்த்தான். கிளைகளையெல்லாம் அவன் கண்கள் சல்லடை போட்டுத் தடவின. மரத்தினைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அடிமரம் பெரிதாய் இருந்தது. தான் இணைத்துக் கட்டி ஊஞ்சல் ஆடிய விழுதுகள் அப்படியே இருந்தன. தாங்கு வேர்கள் நிலத்தில் ஊன்றி இருந்தன. பல அடி மரங்களைக் கொண்டதாக அந்த ஆலமரம் அரசோச்சி இருந்தது. மரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தான்.

காய்ந்த சருகுகளிடையே சரசரப்பு. ரதீபனின் இரத்தம் உறைவது போல் இருந்தது. அப்பா சொன்ன சுவாமி விவேகானந்தரின் கதை சட்டென்று நினைவுக்கு வந்தது. “பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா” என்ற வரிகளை அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. பெரிய உடம்பு சருகுகளிடையே சரசரத்து ஓடி மறைந்தது. தலைக்கு மேலே ‘மளார்’ என்றொரு சத்தம். திடுக்கிட்டுப் பயந்து போனான். கைகளால் வாயை இறுகப் பொத்திக் கொண்டான். சட்டென்று மேலே பார்த்தான். பட்டுப் போயிருந்த சிறிய ஆலங்கிளை முறிந்து கீழே விழுந்தது. பார்த்ததும் விலகிக் கொண்டான். ‘தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம்.’ பெரிய குரங்கு பாய்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

ஆலமரத்தின் அடியில் பனைமரத்தையொட்டி பெரிய இடை வெளியிருந்தது. அது கோட்டை வாசல் போல் இயற்கையான வடிவில் அமைந்திருந்தது. ரதீபனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அடி மேல் அடி வைத்து நடந்தான். அந்த இடைவெளியினூடாக எட்டிப் பார்த்தான். தூக்கிவாரிப் போட்டது. மிக உன்னிப்பாக உற்றுப் பார்த்தான். ஆலமரம் பனை மரத்தையொட்டி இருந்தது. பிரித்தானியர் காலத்தில் கட்டிய “கொங்கிரீட்” காவலரணைப் பீடமாகக் கொண்டது. அதனை மூடி வளர்ந்திருந்தது. ரதீபனின் மூளை சுறுசுறுப்பாகியது. ஆவல் அதிகரித்தது. இதன் புதிரை அறியும் ஆர்வம் பிறந்து விட்டது. மரத்தின் இடைவெளியூடாகச் சென்று பார்த்தான். படிக்கட்டுகள் கீழ் இறங்கிச் செல்வது புரிந்தது. மெதுவாக கால்ளை ஊன்றி நடந்தான்.

படிக்கட்டு நீண்டு கீழ் இறங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அது சுரங்கப் பாதை போல் தெரிந்தது. “இது எங்கே போய் முடியும்?” தனக் குத்தானே கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டான். எதையோ எண்ணியவனாக வெளியே வந்தான். சைக்கிள் நின்ற பக்கம் பார்த்தான். சைக்கிளோடு வந்தவர்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

அவர்களிடம் தான் கண்டவற்றைக் கூறினான். அப்போது வெகு தூரத்தில் புதர்கள் அசைந்தன. ரதீபன் கவனித்தான். அங்கே கீசகன் தள்ளாடியபடியே வந்து கொண்டிருந்தான். நால்வரும் சைக்கிள்களையும் எடுத்துக் கொண்டனர். அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தனர். வீதியின் மறுபக்க புதருக்குள் மறைந்திருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கீசகன் மரத்தடியில் வந்ததும் நின்றான். சுற்றிவர நோட்டம் விட்டான். அவன் கைகளில் துவக்கும் பெரிய பையும் இருந்தது. பையைக் கீழே வைத்தான். அதனுள் இருந்த போத்தலையும் கிளாசையும் எடுத்தான். போத்தலைத் திறந்து கிளாசில் ஊற்றிக் குடித்தான். முகத்தைச் சுழித்து எச்சிலைத் துப்பினான். கீழே உற்றுப் பார்த்தான். மறைந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரதீபனுக்குத் திக்கென்றது. தன் காலடிகளைப் பார்த்துவிட்டுத் தங்கள் மறைவிடத்தைக் கண்டு வந்தால்...? வைத்த கண் வாங்காது கீசகனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கீசகன் குனிந்து பையைத் தூக்கினான். சுற்றி நோட்டம் விட்டான். மரத்தடியை நோக்கி நடந்தான். படிக்கட்டுக்களில் இறங்கி மறைந்து போனான்.

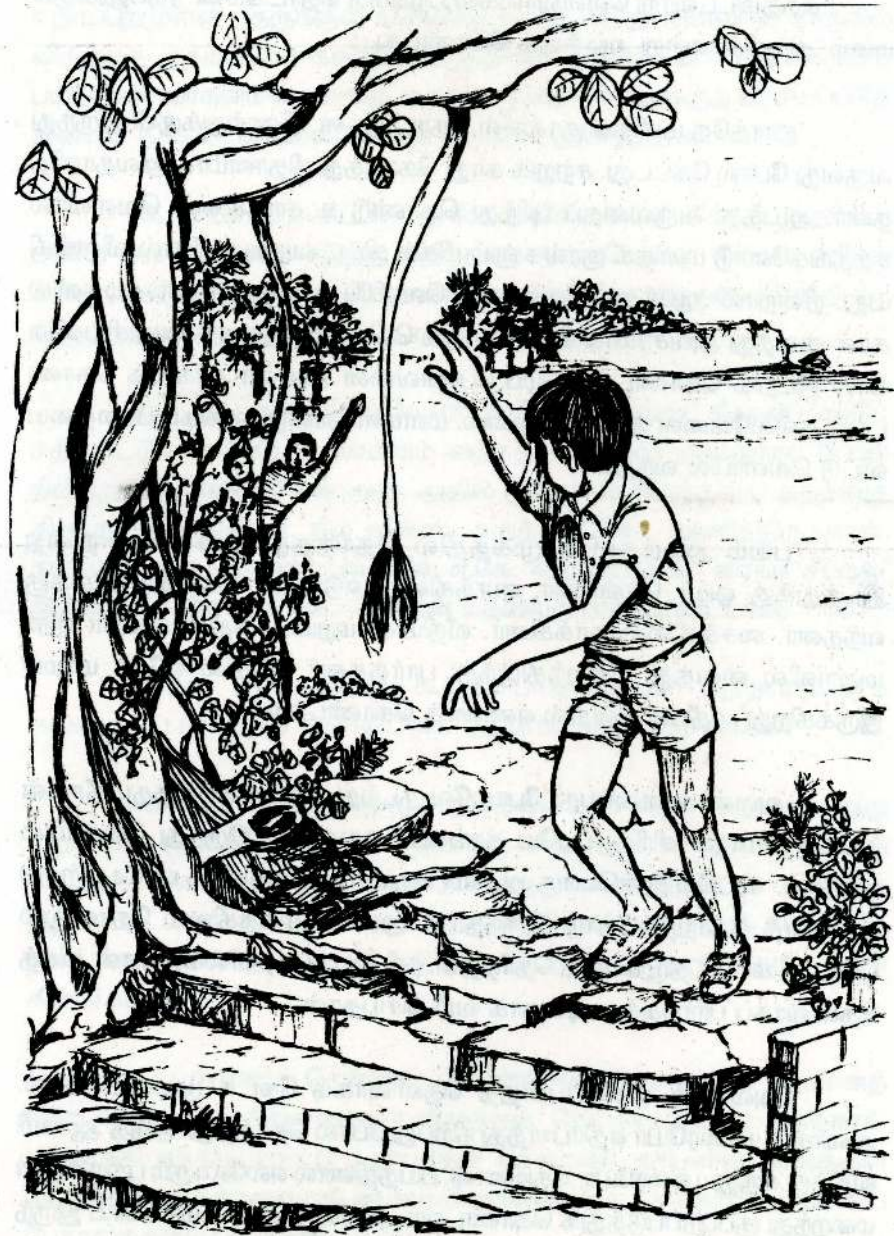
புதருக்குள் இருந்த ரதீபன் வெளியில் வந்தான். சுற்றிவரப் பார்வையைச் செலுத்தினான். பின் கையைக் காட்டி மற்றவர்களை அழைத்தான். மறைவிடத்தை விட்டு ஒருவர் பின் ஒருவராக பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தனர். அனுசியன் முன்னால் வர அன்வர், நிசோ தொடர்ந்து வந்தனர். ரதீபனைத் தொடர்ந்து அடிமேல் அடி வைத்து மரத்தின் கீழ் வந்துவிட்டனர். மரத்தடியின் இடையே படிக்கட்டுக்களைக் கண்டனர். அது ஒரு சுரங்கப் பாதை என்பதைப் புரிந்து கொண்டனர். படிக்கட்டுகளில் ரதீபன் கால்கள் இறங்கத் தொடங்கின. பக்கத்துச் சுவரைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டனர். ரதீபனைப் பின் தொடர்ந்து நடந்தனர்.

உட்செல்லச் செல்ல இருள் கௌவிக் கொண்டு வந்தது. நடந்து கொண்டிருந்தனர் முகத்தில் பயங்கரக் கூச்சலோடு ஏதோ மோதவருவதை உணர்ந்து கொண்டனர். நடக்கும் போதே வெளவால் செடில் வீசியது. வருவது வெளவால்தான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டனர். அப்படியே குந்திக் கொண்டனர். பயம் தெளிந்து விட்டது. அத்துடன் சற்றுத் துணிவும் வந்துவிட்டது. ரதீபன் நடக்கத் தொடங்கினான். மற்றவர்களும் பின் தொடர்ந்தனர்.

“எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது” நிசோ கூறிக் கொண்டு நின்றான்.

“பயம் என்றால் ஏன் வந்தாய்..... வாயைப் பொத்திற்று வா” கோபத்தோடு கட்டளை போல் கூறிவிட்டு ரதீபன் நடந்தான்.

பயங்கர ஒலியோடு வெளவால் கூட்டம் பறந்து வந்து மோதின. அன்வர் பயத்தினால் சத்தமிட்டான். வாயைச் சட்டென்று பாய்ந்து ரதீபன் பொத்திக் கொண்டான். அத்துடன் தரையோடு பதுங்கிக் கொண்டனர்.

சத்தமிட்டவாறு வெளவால்கள் பறக்கத் தொடங்கின. ரதீபனுக்கும் மனம் 'திக்கிக்' என்று அடித்துக் கொண்டது.

தூரத்தே மனிதக் குரல்கள் தொடர்ந்தன. கிணற்றுக்குள் இருந்து வருவது போல் கேட்டது. சற்றுக் காது கொடுத்து நிதானமாக அவதானித்தனர். ஆபத்து வருவதைப் புரிந்து கொண்டு உசாராகினர். வெளவால் சத்தங்களோடு மனிதக் குரல்களும் மிகக் கிட்ட வருவது போல் விளங்கியது. நின்றால் ஆபத்து. அவசரமாக வெளியேற முற்பட்டனர். படிகளில் கால் வைத்து அவசரமாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். அனுசியனின் கால் இடறிக் கொண்டது. விழப் போனவனை அன்வர் தாங்கிக் கொண்டான். நல்லவேளை அடிபடவில்லை. மளமளவென்று சுரங்கப் பாதையை விட்டு வெளியில் வந்தனர்.

பயம் அவர்களின் முகத்தில் தெரிந்தது. சைக்கிள் நின்ற இடத்துக்கு ஓடிச் சென்றனர். சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீதிக்கு வந்தனர். சைக்கிளை தூக்கினர். வீதியின் மறுபக்கத்தில் உள்ள புதர் மறைவில் வைத்து மறைந்திருந்து பார்த்தனர். 'இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது'. ரதீபன் மனதில் எண்ணிக் கொண்டான்.

அவன் எண்ணியது போலவே நடந்து கொண்டிருந்தது. கீசகன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தபடியே சுரங்கப் பாதையில் இருந்து வெளியில் வந்தான். கூடவே இன்னொரு ஆசாமி தொடர்ந்து வந்தான். பார்ப்பதற்குப் பயங்கரத் தோற்றத்தோடு இருந்தான். அவன் முகத்திலும் தோளிலும் வெட்டுக் காயத் தழும்புகள் தெரிந்தன. ரதீபன் புதரை விலக்கினான். மிகத் தெளிவாகப் பார்க்கக் கூடியதாக வழி செய்தான்.

அவர்கள் கதைப்பதைத் தெளிவாகக் கேட்க முடியவில்லை. அவர்கள் யாரையோ எதிர்பார்த்து நிற்பது போல் தெரிந்தது. அந்த ஆசாமி வீதிக்கு வந்து யாரையோ தேடினான். பயத்தினால் எல்லோரும் புதருக்குள் மறைந்து குப்புறப்படுத்துக் கொண்டனர். அவன் கையில் மாங்காய் இருந்தது. கடித்துத் தின்று கொண்டிருந்தான்.

தூரத்தே வாகனம் வருவது தெரிந்தது. கடித்த மாங்காயின் மீதியை எதிர்ப்புறமுள்ள புதருக்குள் வீசினான். அது வந்து அன்வரின் அருகில் விழுந்தது. தங்களைக் கண்டு விட்டுத்தான் எறிகின்றான் என்று எண்ணிப் பயந்தனர். வாகனம் வருவதை சைகை மூலம் கீசகனுக்குத் தெரியப்படுத்தினான். கீசகன் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தான்.

“டேய் மடையா கூப்பிட்டது கேட்கவில்லையா” கீசகன் அதட்டிய படியே கல்லொன்றை எடுத்து எறிந்தான். நல்லவேளை கீசகன் எறியும் போது கண்டு கொண்டான். மெதுவாகக் குனிந்து கொண்டான். கல் வீதியில் விழுந்து ‘ணங்’ என்ற சத்தத்தோடு உருண்டது.

“ஏய் சுப்பு நம்முடைய வேனா பார்த்துச் சொல்லு” கீசகன் மீண்டும் சத்தமிட்டுக் கூறினான். வாகனம் வந்தது. சொல்லி வைத்தாற் போல் நின்றது. வெள்ளை வேன் அது. அதில் முன்னால் இருந்தவன் கதவைத் திறந்து இறங்கினான். நீல ஜீன்ஸ், கறுத்த ரீ சேட் அணிந்திருந்தான். கட்டுமஸ்தான தோற்றம். கையில் ஏ.கே. 47 துப்பாக்கி. ‘ரைவர் சீட்டில்’ இருந்தவன் இறங்கினான். வேனின் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

ரதீபன் கண்களைக் கூர்மையாக்கினான். மற்றவர்களும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்களுக்கு ஆச்சரியம்.

வெள்ளை வேனில் இருந்து தங்களைப் போன்ற வயதுடைய ஆறு சிறுவர்கள் இறக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் கைகள் வாகன இருக்கையோடு சேர்த்துப் பிணைத்திருக்க வேண்டும். ஒருவர் பின் ஒருவராக அவர்கள் இறக்கப்பட்டனர். கண்களை கறுப்புத் துணியினால் மறைத்துக் கட்டியிருந்தனர். கைகளில் துப்பாக்கியோடு இரண்டு முரட்டு ஆசாமிகளும் இறங்கினார்கள்.

சுப்பு முன்னால் சென்றான். பின்னால் நீல ஜீன்ஸ்காரன்: அவனைத் தொடர்ந்து ஆறு சிறுவர்களும் இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர். பின்னால் துப்பாக்கி ஏந்திய முரட்டு ஆசாமிகள் சென்றனர். ரதீபனின் காதுக்குள் அன்வர் குசுகுசுத்தான். ரதீபன் கையினால் சைகை செய்தான். அவனைப் பேசாதிருக்கும் படி எச்சரித்தான்.

சிறுவர்கள் நடப்பதற்கு அடம்பிடித்து மறுத்தனர். ரதீபனால் அதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்களை ஒருவாறு ஆலமரத் தடிக்கு இழுத்துச் சென்று விட்டனர். வாகனம் வந்த வழிப் பக்கமாகத் திருப்பி நிறுத்தப்பட்டது. இப்போது ஆலமரத்தடியில் நடப்பதைப் பார்க்க முடியாதிருந்தது. அப்படியே இருக்கும்படி மற்றவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினான். மெதுவாக பின் நோக்கி ரதீபன் தவழ்ந்தான். பின்னால் பெரிய ஆத்திமரமும், பனிச்சைமரமும் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. அடர்த்தியாகவும் இருந்தது.

மெதுவாக ஆத்தியில் ஏறி, பனிச்சை மரத்தின் உச்சிக் கிளையில் அமர்ந்து பார்த்தான். ரதீபனுக்குத் தூக்கிவாரி போட்டது. அங்கே இன்னும் மூன்று தடியர்கள் நின்றுருந்தனர். அவர்கள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்? புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ரதீபன் உன்னிப்பாக யாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நீல ஜீன்ஸ்காரன் ஏதோ வாதாடிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. குரங்குகள் மரத்தில் ஏறுவதைப் போல் அவ்வர், நிசோ, அனுசியனும் நழுவி மரத்தில் ஏறிக்கொண்டிருந்தனர். ரதீபனுக்குக் கோபம் வந்தது. அவர்களும் பார்க்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டான்.

அந்தப் பனிச்சமரம் காயும் பழமுமாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. பனிச்சம் பழத்தைக் கண்ட அன்வர். அவற்றைப் பறித்து மற்றவர்களுக்கும் கொடுத்தான். பின் தின்னத் தொடங்கி விட்டான். அப்போது தான் ரதீபனுக்குப் பழங்கள் பற்றிய நினைவு வந்தது. பனிச்சம் பழத்தைப் பறித்தான். அதன் சுளைபோல் இருந்த கொட்டைகளை வாயிலிட்டு உமிழ்ந்தான். சாற்றை உறிஞ்சி விட்டுக் கொட்டைகளை வெளியில் துப்பினான். நல்ல சுவையாக இருந்தது.

பழத்தைச் சுவைத்தவாறே பார்வையை ஆலமரத்தடிப் பக்கம் செலுத்தினான். அங்கு இப்போது ஒரு வெளிநாட்டுக்காரன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கத்தில் நின்றவனிடம் ஒரு 'பிறிவ்கேஸ்' இருந்தது. வெளிநாட்டுக்காரன் ஏதோ சொன்னான். அந்த 'பிறிவ்கேஸ்' நீலநிற ஜீன்ஸ்காரனின் கைக்கு மாறியது. இருவரும் கைகுலுக்கிக் கொண்டனர். ஆறு சிறுவர்களும் சுரங்கப் பாதை வழியாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். வெளிநாட்டுக்காரனும் போய் மறைந்தான். கீசகன் மட்டும் அப்படியே நின்றான். சுப்பு மட்டும் நீலநிற ஜீன்ஸ்கராணைப் பின் தொடர்ந்து வந்தான்.

வாகனம் நின்ற இடத்துக்கு நீலநிற ஜீன்ஸ்காரன் வந்தான். வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டான். துப்பாக்கியுடன் சென்ற இரு தடியன் களும் வந்து ஏறிக் கொண்டனர். சுப்பு தன் தலையைத் தடவியபடியே பல்லைக் காட்டி கையை நீட்டினான். நீலநிற ஜீன்ஸ்காரன் ரீசேட் பொக்கற்றிலிருந்து இரண்டு நோட்டுக்களை எடுத்து சுப்புவின் கைகளில் திணித்தான்.

வெள்ளை வேன் புறப்படத் தயாரானது. "டாடா, பைபை" சுப்பு சொன்னான். "சீயு".... நெக்ஸ்.... சற்றே....பைபை...." நீலநிற ஜீன்ஸ்காரன் சொல்லிக் கொண்டான். வாகனம் புழுதியை வாரி இறைத்துக் கொண்டு சென்று மறைந்தது. சுப்பு அங்கும் இங்கும் பார்த்து விட்டு நோட்டுக்களை விரித்துப் பார்த்தான். இரண்டு ஐநூறாறு ரூபா நோட்டுக்கள். அவன் கண்கள் அகல விரிந்து கொண்டன. ஆலமரத்தடியை நோக்கி நடந்தான்.

கீசகன் அவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். சுப்பு வந்ததும் ஒரு நோட்டை கீசகனிடம் நீட்டினான். அவன் நோட்டை வாங்கி சட்டைப் பையினுள் வைத்தான். ஆலமரத்தின் அடியில் மறைத்து வைத்திருந்த போத்தலை கீசகன் எடுத்து வந்தான். அதற்குள் வெளிநாட்டுச் சாராயம் இருந்தது. இருவரும் குடித்தார்கள். பின் இருவரும் அலட்டிக் கொண்டு சுரங்கப் பாதையில் சென்று மறைந்தனர். ரதீபன் விறுவிறுவென்று மரத்தைவிட்டு இறங்கினான். ஆலமரத்தடிக்குத் தாவி ஓடினான். மற்றவர்களும் பின் தொடர்ந்து ஓடி வந்தனர். அன்வரும் நிசோவும் சைக்கிள்களையும் எடுத்து வந்தனர். வீதிக்கு வந்ததும் நின்று கொண்டனர். தூரத்தே நிருசனும் கவினும் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஓடிய ரதீபன் சுரங்கப் பாதையை எட்டிப் பார்த்தான். தடதடவென சிறிது தூரம் நடந்தான். வெகுதூரத்தில் மனிதக் குரல்கள் கேட்டன. இடையிடையே சிரிப்பொலிகளும் கேட்டன.

“டேய் கந்தா என்ன உறக்கமா? உசாராய் இரு.....” இழுத்து இழுத்து கீசகன் கூறினான். அது சுரங்கப் பாதையூடாக எதிரொலித்து ரதீபனின் காதுகளில் வந்து மோதியது. ரதீபனின் மூளை வேலை செய்தது. இடையிடையே காவல் நிலைகள் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். கால்கள் தானாகவே நின்றன. தொடர்ந்து சென்றால் ஆபத்தை விலைக்கு வாங்க நேரிடும். கூடவே வீட்டு நினைவும் வந்தது. திரும்பி வெளியில் வந்தான். அவனுக்காக இப்போது நிருசனும் கவினும் வந்திருப்பது புரிந்தது.

“அண்ணா அம்மா தேடிக் கொண்டிருக்கிறார் வா போகலாம்”. என்று கூறிப் புறப்பட்டனர். சைக்கிள்கள் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டன.

“இங்கே கண்டதையோ வந்ததையோ யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது. நாளைக்கு வருவோம்...சரியா...” ரதீபன் கூறிக்கொண்டு பெடலை உழக்கினான். நல்ல வெயில் பசியும் எடுத்தது. வழியில் நடந்த விடயங்களைப் பற்றி கதையெழவில்லை. சைக்கிள்கள் வீட்டை அடைந்தன.

அப்பா சாப்பிடாமல் பிள்ளைகளுக்காகக் காத்திருந்தார். பிள்ளைகளைக் கண்டதும் மனைவிக்குக் குரல் கொடுத்தார்.

“வசந்தி உன் பிள்ளைகள் வந்தாச்ச... எனக்கும் பசிக்குது” என்றார். அம்மா ஆர்வத்தோடு எட்டிப் பார்த்தார். சைக்கிளை வீட்டு முற்றத்து வேப்ப நிழலில் வைத்தனர். கிணற்றடிக்குச் சென்றனர். வெளியில் சென்று வந்தால் கை, கால், முகம் கழுவாமல் வீட்டுக்குள் நுழையமாட்டார்கள். அது அம்மா, அப்பா கட்டிக்காத்து வரும் மரபாகும்.

அன்வரும் நிசோவும் வீட்டுக் கேற்றில் “டாடா” சொல்லிவிட்டு போய்விட்டனர். கவினும் அனுசியனோடு சென்று விட்டான். மாலை நான்கு மணிக்கு பாடசாலை விளையாட்டுத் திடலில் சந்திப்பதரீகப் பேசியிருந்தனர்.

சாப்பாடு முடிந்தது. அப்பாவின் சாய்மனைக் கட்டிலை வேப்ப மரத்தின் கீழ் கொண்டு போய் வைத்தான். ஆளுக்கொரு ‘காத்தான் குடிப்’ பாயை எடுத்துக் கொண்டு நிழலில் விரித்தனர். அம்மா வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மர நிழலுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். வேம்பின் இலைகள் வெப்பத்தை வடித்து எடுத்து விட்டு, குளிர்நிழலைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. சில்லிட்ட குளிர்காற்று மெல்ல வீசியது.

அப்பா பத்திரிகைகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். அம்மா பிள்ளைகளுக்கு நடுவில் ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொண்டாள். நிமேசிக்கா மரத்தின் ஊஞ்சலில் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள்.

“வசந்தி பிள்ளைகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும்” அன்றைய திசாரியைப் பார்த்து கொண்டே கூறினார் அப்பா.

“ஏன்....” அம்மா கேள்வியோடு எழும்பியிருந்து கொண்டாள்.

“இளம் பிள்ளைகளை மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு ஒரு கும்பல் கடத்துதாம். பேப்பரில் போட்டிருக்கிறார்கள். நேற்றும் ஆறு பிள்ளைகளைக் கடத்தியிருக்கிறார்கள். இதோ பார்..” அப்பா அம்மாவுக்குப் பேப்பரைக் காட்டினார். இந்தச் செய்தியை கேட்டதும் ரதீபன் திடீரென எழுந்து பாயிலிருந்து கொண்டான். அவனுக்கு ஆலமரத்தடியில் நடந்த விடயங்கள் மனதில் படமாக ஓடியது.

“ஒருவேளை அந்த ஆறு சிறுவர்களுமாக இருப்பார்களோ” அவன் மூளையில் ஒரு பொறி தட்டியது. மிகக் கவனமாகக் கேட்டான். அப்பா மீண்டும் பத்திரிகையை வாசித்தார். இப்போது நிமிர்ந்து இருந்து கொண்டார். அவர் உள்ளத்தின் தாக்கம் முகத்தில் தெரிந்தது. “வரவர மனிதர்கள் மிருகங்களாக மாறி வருகின்றார்கள்.” அப்பாவின் குரல் இறுக்கத்துடன் எழுந்தது.

“இங்க பார் பேப்பர்..... இளவயதினரைக் கடத்தி கண், கிட்னி போன்ற உறுப்புக்களை எடுத்து விடுகின்றார்களாம்”. அப்பா சொல்ல அம்மா அசந்து போய்விட்டாள்.

“எப்படிப் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்கப் போகின்றோமோ” பெரிய கவலையோடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

ரதீபனின் பார்வை தெருப்பக்கம் சென்றது. அப்பாவின் நண்பர் ரகு வந்து கொண்டிருந்தார். ரகு மாமா வந்தால் அப்பாவுக்குப் பொழுது போவதே தெரியாதிருக்கும். உலகத்து அதிசயங்கள் அவர் முன் காட்சியளிக்கும். பேச்சுத் தொடங்கினால் பக்கத்தில் நடப்பது கூடத் தெரியாதிருக்கும். பெரியவர்கள் கதைக்கும் இடத்தில் சிறியவர்களுக்கு என்ன வேலை. அவர்களை விட்டு மெதுவாக அம்மாவின் பின்னால் எழுந்து போய் விட்டார்கள்.

“அண்ணா மணியைப் பார் மூன்றரை” நிரூசன் நினைவூட்டினான். “என்ன பெரிய திட்டமோ” அம்மா அடுக்களையில் இருந்து குரல் கொடுத்தார்.

“இல்லையம்மா கிரிக்கெட் விளையாடப் போறம்”. ரதீபன் பதில் தந்தான்.

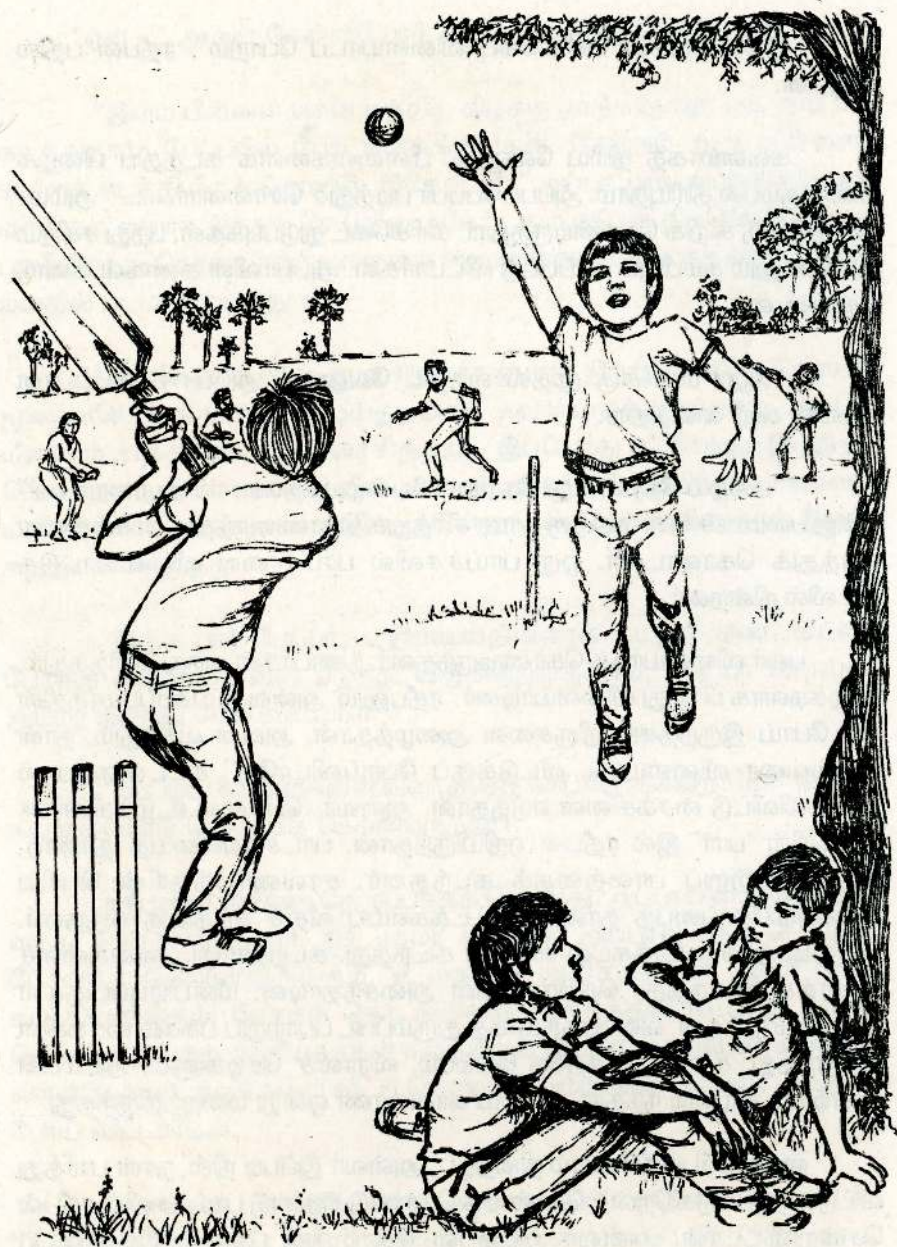
“கவனமாகத் திரிய வேணும். பிள்ளைகளைக் கடத்திப் பிழைக்கின்ற கும்பல் திரியுதாம். அப்பா பேப்பர் படித்துச் சொன்னார்.....” அம்மா பாசத்தோடு கூறிக் கொண்டிருந்தார். கிரிக்கெட் துடுப்புக்கள், பந்து சகிதம் அண்ணனும் தம்பியும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அப்பாவின் கண்கள் கண்டு கொண்டன.

“ஆறு மணிக்கு முதல் வந்திட வேணும்” அப்பா கண்டிப்பான குரலில் கூறி வைத்தார்.

“பழைய நேரமா, புது நேரமா....? பழையதெண்டால் ஆறரை மணி” என்று பலமாகச் சொல்லி ரகு மாமா சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டனர். ஒரு பாய்ச்சலில் பாடசாலை விளையாட்டுத் திடலில் நின்றனர்.

பலர் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். நண்பர்கள் வந்து சேர்ந்ததும். குழுக்களாக பிரிந்து விளையாடினர். ரதீபனும் அன்வரும் வேப்பமரத்தின் கீழ் போய் இருந்தனர். நிருசனை அழைத்தான். அவன் வந்ததும், “நான் வரும்வரை விளையாடு. வீட்டுக்குப் போய்விடாதே” கட்டளைபோல் சொல்லிவிட்டு சைக்கிளை எடுத்தான். அன்வர் பெடலை உழக்கினான். சைக்கிள் ‘பார்’ இல் ரதீபன் ஏறியிருந்தான். பாடசாலையைத் தாண்டி, கட்டையாற்றுப் பாலத்தைக் கடந்தனர். சரவணமுத்தரின் பெரிய தென்னம்தோப்பைத் தாண்டி, மட்டக்களப்பு வீதிச் சந்திக்கு வந்தனர். கொட்டியாரக் குடாக்கடல் விரிந்து கிடந்தது. கடற்காற்று பனைகளைச் சரசரக்க வைத்தது. தென்னைகள் அசைந்தாடின. மீன்பிடிப்படகுகள் கடலில் மிதந்தன. வலப்பக்கமாகத் திரும்பி உப்பாற்றுப் பக்கம் சைக்கிள் விரைந்தது. சற்றுத் தூரத்தே வேம்பும், விராலிச் செடிகளும், அடம்பன் கொடியும் திரண்டிருந்தன. பழைய காவலரண் ஒன்று மறைந்திருந்தது.

சைக்கிள் வீதியோரம் நின்றது. “அன்வர் இப்படி நில், நான் பார்த்து விட்டு வந்துவிடுகிறேன்”. சொல்லிக் கொண்டு இரண்டு பாய்ச்சலில் ரதீபன் சென்றுவிட்டான். அன்வர் அடம்பன் கொடியின் பூக்கள் இரண்டைப் பிடுங்கினான்.

மெதுவாக இரு கைகளில் வைத்து அழுத்தி உருட்டினான். அதன் இதழ்களைப் பிடித்துக் கொண்டு காற்றை ஊதினான். அது பலூன் போல் சிறிதாக விரிந்தது. அப்படியே தன் நெற்றியில் அடித்தான். அது 'பவர் என வெடித்தது. அதேவேளை தன்னை யாரும் கவனிக்கிறார்களா? என்பதையும் பார்த்துக் கொண்டான்.

காவலரண் வேப்பமரத்தினடியில் இருந்தது. எட்டிப் பார்த்தான். அங்கும் படிக்கட்டுகள். கால்கள் நடந்தன. படிகள் இறங்கிச் சென்றன. சிறிது தூரம் நடந்தான். சீமேந்தால் கட்டப்பட்ட சுரங்கப் பாதை. சற்று நின்றான். ஆலமரம் நின்ற திசையை நினைத்தான். கண்டுபிடித்துவிட்டான். அதன் தொடர்ச்சி தான் இப்பாதை. வெளியில் ஓடி வந்தான். "அன்வர் வா உப்பாற்றுத் துறைக்குப் போவோம்". சொன்னதும் அன்வர் சைக்கிளை மிதித்தான்.

துறையடியில் கமுறுதீன் சிரித்தபடி நின்றார். அக்கரைக்குப் போகும் சனங்களைத் தன்தோணியில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார். ரதீபனையும் அன்வரையும் கண்டார். அவருக்கு நல்ல சந்தோஷம். ரதீபனின் அப்பா அருளும், அன்வரின் வாப்பா தாக்கும் கமுறுதீனின் நண்பர்கள். உப்பாற்றுத் துறையடி மணலில் மாலை நேரங்களில். கூடுவார்கள். கதைத்து மகிழ்வார்கள். "தம்பி எங்கபோக எண்ணம்?" கமுறுதீன் சிரித்தபடி கேட்டார். "உப்பாறு..... பாடசாலை வரை போகலாமா" அன்வர் கேள்வியாகவே பதில் சொன்னான்.

"கங்கைத் துறையடி வரை போகலாம். ஏறுங்க... கெதியாய்த் திரும்பிடணும்.....". கமுறுதீன் அவர்களைத் தோணியில் ஏற்றிக் கொண்டே சொன்னார். அது பெரிய தோணி. இருபதடி நீளமானது. தோணியின் மத்தியில் இருந்து இருவர் துடுப்பு வலிக்க வேண்டும். ரதீபனும் அன்வரும் துடுப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டனர். "தம்பி தண்டு வலிப்பது கஷ்டம். வேற ஆளிட்டக் குடுங்க", கமுறுதீன் கூறினார். பின் ஏறி தோணியின் முனையில் இருந்து சவள் பிடித்தார்.

“நாநா.... எங்களுக்குக் கஷ்டமில்லை. சந்தோஷமாயிருக்கு. நாங்க தண்டு இழுக்கிறம்” சொல்லிக் கொண்டு இழுத்தார்கள். உப்பாற்றுக் கடல்நீர் ஏரி விரிந்து கிடந்தது. தோணியில் இருந்து கொண்டு இயற்கை அழகைப் பார்த்து ரசித்தார்கள். கழுறு நாநா வெயிலில் நின்று நன்கு கறுத்திருந்தார். தோணி போய்க் கரையை அடைந்தது. கண்டல் மரங்களில் இருந்து வக்கா, கொக்குகள் கலைந்து பறந்தன.

சைக்கிளைத் தோணியில் இருந்து மெதுவாக இறக்கிக் கொடுத்தார். கெதியாகத் திரும்புவதாகக் கூறிச் சென்றனர். கழுறுதீன் தன் கடமையில் மூழ்கிவிட்டார். உப்பாற்றுக் கிராமத்தின் பாடசாலையில் பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

தலைமை ஆசிரியர் இராசேந்திரம் ரதீபனையும், அன்வரையும் கண்டுவிட்டார். தெரிந்த முகங்களைக் கண்டால் புன்னைகையாலே வசீகரித்து விடுவார். யாரும் ஓரிரு வார்த்தைகளாவது. கதைத்து விட்டே செல்ல வேண்டும். திருக்குறள் பாடல்களை மனனம் பண்ணி வைத்திருப்பவர். பழம் பாடல்கள் தண்ணிப்பட்ட பாடம். நகைச்சுவையாகப் பேசுவார். கவிதை மன்னன் அவர். கவிதை அரங்குகளில் அவர் ஏறினால் சபை கலகலக்கும்.

“என்ன இரண்டு ராசாக்களும் ஊர்கோலமோ” கேட்டுக் கொண்டே பாடசாலைப் படலைக்கு வந்துவிட்டார். “ஐயா இந்தக் கங்கைக்குறை மட்டும் போறதும் வாறதும் தான்.” அன்வர் அவசரமாகச் சொன்னான்.

“நாணற்புல் தடி வேண்டும். சில பரிசோதனை செய்ய வகுப்பாசிரியர் கொண்டு வரச் சொன்னார். அதுதான்.....” ரதீபன் ஏதோ சொல்லி முடிக்குமுன். “நாணற்புல் இருக்கிற இடம் சகதியானது. துறையடியில் மரியாம்பிள்ளை நிற்பான். அவனிடம் சொல்லி எடுங்க. போகும் போது வந்திறுப்பு போங்க” விடை கொடுத்து அதிபர் அனுப்பினார்.

“டேய் ஏன்டா நாணற் புல்....” அன்வர் கேட்டான். “பேசாமல் வா” கோபத்தோடு ரதீபன் சொன்னான். சைக்கிள் புறப்பட்டது.

கடற்கரை ஓரமாக வீதி சென்றது. ஒருபுறம் தென்னந்தோப்பு. மறுபுறம் தம்பலகாமம் ஆதி கோணேஸ்வரர் தீர்த்தமாட வந்து தரிக்கும் கோயில். எடுப்பாக இருந்தது. ஊர் மக்கள் சேர்ந்து கட்டிய கோயில் அது. கோயிலையும் கடற்கரையையும் பிரித்து தார் வீதி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கால் கிலோமீற்றர் தூரத்தில் கங்கைத்துறை இருந்தது.

நாவல் மரங்கள் பழுத்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தன. சைக்கிள் நாவல் மரத்தை அண்டி நின்றது. கருநாவற் கனிகள் மிகவும் சுவையாக இருந்தன. நாவற் கிளைகளிற் தாவிக் கனிகளை வாயிற் போட்டனர். ரதீபனின் கண்கள் புதருக்குள் மறைந்திருந்த காவலரணைக் கண்டு விட்டன. துள்ளிக் குதித்து ஓடினான். அன்வரும் பின்னால் ஓடினான் புதருக்குள் எட்டிப் பார்த்தான். காவலரண் உள்ளேயும் அடம்பன் கொடி படர்ந்திருந்தது. ஆனால் இலைகள் பழுப்பு நிறத்தில் இருந்தன. எட்டி அடியெடுத்து வைத்து ரதீபன் சென்றான். பின்னால் அன்வர் தொடர்ந்தான்.

கடற்கரை மணல் பரந்து காவலரணுள் தெரிந்தது. அடுத்துப் பல படிக்கட்டுகள். அப்போதுதான் யாரோ இருந்துவிட்டுப் போன அடையாளங்கள் தெரிந்தன. மெதுவாகப் படிக்கட்டுக்களில் இறங்கினார்கள். உட்பாற்றில் கண்டது போலவே சீமேந்தால் ஆன சுரங்கப் பாதை சென்று கொண்டிருந்தது. “நடப்போமா” என்று கண்களால் கேள்வி கேட்டான் ரதீபன். “சரி” என்பது போல் பின் தொடர்ந்தான் அன்வர். சைக்கிள் தீர்த்தக் கோயிலில் நின்றிருந்தது. அவர்கள் கால்கள் நடந்தன.

இருள் விலகி இலேசான குளிக்காற்று வீசியது. அரவமே கேட்கவில்லை. நடந்து சென்றவர்களின் கால்கள் மேல் நோக்கிய படிக்கட்டுக்களுக்கு வந்தன. மெதுவாக ஏறிப்பார்த்தார்கள். அது ஒரு தீவு. மாமரச் சோலை போல் இருந்தது. ஆனால் அவை மாமரங்கள் அல்ல. சுற்றிவர நாணற்புல் வளர்ந்திருந்தது. தண்ணீர் உட்புகாது சாய்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. குடிசைபோல் மேற் கூரை அமைந்திருந்தது. வெளியே வந்தார்கள். பல மீன் பிடித்தோணிகள் நின்றிருந்தன. மனித நடமாட்டமே இல்லை.

மாங்காய்கள் போல் மரத்தில் தொங்கின. அழகிய வெள்ளை மலர்கள் மரத்தில் குலுங்கின. பழங்கள் மரத்தின் கீழ் விழுந்து கிடந்தன. பழங்களை எடுத்துப் பார்த்தனர். மாம்பூக்களுக்கும் இதற்கும் வேறு பாடுண்டு. மாம்பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாக இருக்கும். இவைகள் வெள்ளையாக தனித்தனியாக இருந்தன. “இது தான் நச்சு மா” என்றான் ரதீபன்.

மகாவலி கங்கை திருகோணமலைக் கடலில் சங்கமிக்கும் இடம்

அது. கடலுள் மகாவலி நீர் உட்புகுந்து விளையாடும். அக்காட்சி அற்புதமாக இருந்தது. கடலலைகள் மகாவலி நீரை அணைத்து ஆரவாரித்தன. தீவைச் சுற்றி மகாவலி நீர் ஓடியது. இங்கு மட்டும் இடுப்பளவு தண்ணீரே இருந்தது. மெல்லத் தண்ணீரைக் கடந்து சகதியை ஒருவாறு தாண்டினர். நாணற் புதர்களுக்கு ஊடாக நடந்து, ஜோன் கடைக்கு வந்து விட்டார்கள்.

ஜோன், கங்கைத்துறையடியில் பல காலமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர். மனைவியும் இரு பிள்ளைகளும் மட்டுமே அந்த வீட்டில். காலத்துக்குக் காலம் நீர்கொழும்பு மீனவர்கள் வருவார்கள். வாடிகள் அமைத்து மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுவார்கள். ஜோன் இப்போது ஜோன் முதலாளியாகி இருந்தார். திருகோணமலை - மட்டக்களப்பு வீதியில் ஜோன் முதலாளியின் கடை பிரபல்யமானது.

மகாவலி கரையோரமாக வயற்பரப்பு. கடற்கரை ஓரமாகத் தென்னந்தோப்பு. தம்பலகாமம் ஆதிகோணநாயகர்; ஆடி அமாவாசை தீர்த்த உற்சவத்தின் போது கூடும் பக்தர்களைச் சமாளிப்பது மிகக் கஷ்டம். ஜோன் முதலாளி திணறி விடுவார். பெயரளவில் ஜோன் சிங்கள இனம். ஆனால் கிறிஸ்தவர், தமிழர்களும், முஸ்லீம்களும் தமிழும்தான் சொந்த பந்தம். நீர்கொழும்பு மீனவர்கள் தங்கும் காலங்களில் மட்டும் சிங்களம் பேசுவார். ஜோன் முதலாளி தேநீர் தயாரித்துத் கொண்டிருந்தார். இப்போதுதான் மூதூர் பக்கம் இருந்து பயணிகள் கங்கைத்துறையைக் கடந்து வந்து கடையில் இருந்தனர். இரண்டு பிள்ளை ரீ பெற்றுக் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“மரியான் உன் முதலாளி எத்தனை மணிக்கு வருவார்” ஜோன் முதலாளி தேநீர் கொடுத்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“இரவாகும்... அவர் அப்படித் தானே.... என்ன செய்வம்... நமக்கும் உழைப்புத்தானே” தன் முண்டாசை தலையில் இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டே மரியான் பிள்ளை பதில் சொல்லி தோணியை நோக்கிச் சென்றான்.

“அன்வர் இவர்தான் இராசேந்திரம் அதிபர் சொன்ன மரியான்.. வா... பின் தொடர்வோம்”.

தேநீர் காசை ஜோன் முதலாளியிடம் கொடுத்தனர். மரியானை நோக்கி ஓடினர்.

“அண்ணே உங்களைத்தான் தேடி வந்தநாங்கள்” ரதீபன் கதையைத் தொடங்கினான்.

“ஏன் தம்பி தேடினீர்கள்” மரியான் கேட்டான்.

“எங்களுக்கு இரண்டு மூன்று நாணற் தடி வேணும்... இராசேந்திரம் சேர் சொன்னார். உங்களிட்டக் கேட்டால் வெட்டித் தருவார் என்று சொல்லி அனுப்பினவர்” ரதீபன் சுவாரஸ்யமாகச் சொன்னான்.

“உங்களுக்குத்தான் தெரியுமாம். உதவி செய்ய உங்களால் தான் முடியுமாம் என்று சொன்னவர்” அன்வர் ஏற்றிவிட்டான்.

மரியானுக்குத் தலைகால் தெரியாத சந்தோஷம். “இராசேந்திரம் ஐயா பேசத் தொடங்கினால் சிரிசிரி என்று சிரித்து வயிறு நோ எடுக்கும். மிச்சம் நல்ல மனிசன்”. கூறிக் கொண்டே நடந்தான்.

“வேற ஆரிட்டயும் கேட்க வேண்டாம் என்றும் சொன்னவர். வேற ஆர் இருக்கிறார்கள்” ரதீபன் கதைவிட்டான்.

“இவன் ராசதுரை இருக்கிறான். அவன் மனிசனில்லை. இப்ப கொஞ்சம் இருந்து பாருங்கள். அவன் நாலுக்கால் வருவான். பறங்கித்துரை குடுக்கிற சாராயத்தை அடிச்சுப்போட்டு.... அவன் காட்டுற கூத்து... அது போகட்டும்.... வாங்க நாணற்புல் வெட்டித் தாறன்” நடந்து கொண்டே மரியான் சொன்னான். ரதீபன் அன்வரோடு கண்களால் பேசினான்.

“ஆரண்ண பறங்கித்துரை...” ரதீபன் மெல்லப் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“அவன் ஒரு வெளிநாட்டுக்காரன். இந்தத் துறையடி மணலில் கிடந்து அடிக்கிற கும்மாளம் சொல்லேலா... அது உங்களுக்கு விளங்காது. இராசேந்திரம் ஐயாவுக்கு விளங்கும்...” நாணற்புற்களை வெட்டி வடிவாகக் கட்டிக் கொடுத்தபடியே மரியான் சொன்னான்.

“அண்ணே இன்னும் தேவையென்றால் வருவோம். வெட்டித் தரலாம் தானே...” ரதீபன் ஐஸ் வைத்தான். காற்சட்டைப் பொக்கற்றுள் கையை விட்டு பத்து ரூபாய் நோட்டை மரியான் கையில் திணித்து விட்டு நகர்ந்தார்கள். துறையடிக்கும் ஆதிகோணநாதர் வந்து அமரும் கோயிலுக்கும் இடையே உள்ள தூரத்தை நடந்து கடந்தனர். சைக்கிள் அப்படியே காத்து இருந்தது.

“டேய் அன்வர் நேரம் என்னடா” ரதீபன் கேட்டான். அன்வர் மணிக் கூட்டைப் பார்த்தான். “இன்னும் ஐந்தாகவில்லை” அவன் சொன்னதும் சைக்கிள் ‘பாரில்’ இருந்த ரதீபனும் ஒரு காலால் அன்வரோடு சேர்ந்து பெடலை மிதித்தான். இராசேந்திரம் ஐயா சொன்னது போல் வழியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சுடச்சுடப் பசும்பால் காத்திருந்தது. குடித்து விட்டுப் போகப் பணித்தார்.

காய்ச்சி, சீனியும் கலந்த பால் சுவைதான். களைப்புக்கு சுகமாயி ருந்தது. நாணற்புற்களைப் பார்த்தார். வரலாற்றுக் காலங்களில், நாணற்புற் களை வாயிற் கௌவிக் கொண்டு பகைவர்களது பாதுகாப்பு அரண்களின் அகழிகளைக் கடக்க வீரர்கள் கையாண்ட முறைகளை விபரித்தார். “பபிலோனிய நாகரீகத்தில் கனிமன் சிலேற்றில் நாணற்புல் தண்டினால் தான் எழுதினார்கள். ‘பேனா பிறந்த கதை’ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஐயா மரியான்பிள்ளை பறங்கித்துரை கதை பற்றிக் கூறினான். உண்மையா ஐயா” ரதீபன் பணிவோடு கேட்டான். “இவன் நாசமறுவான் என்னென்ன கூறினானோ தெரியாது” மனதிற்குள் புறுபுறுத் கொண்டார்.

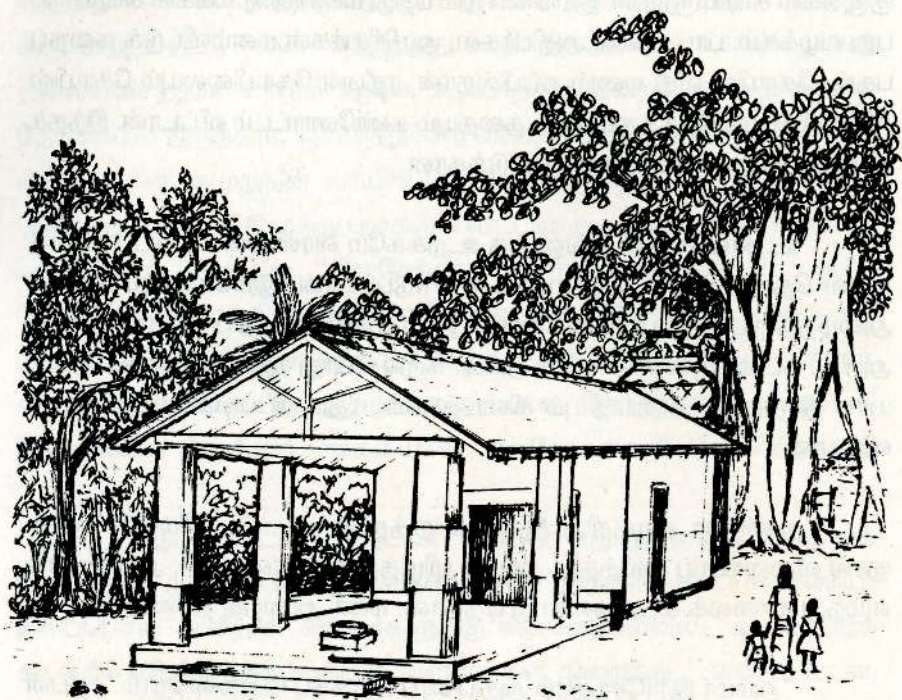
“இரவு நேரத்தில் துறையடி மணலில் கும்மாளம் நடக்குமாம், உங்களுக்குத் தெரியுமாம். என்றெல்லாம் சொன்னான். என்னையா அது” கேள்வியாய் அடுக்கிக் கொண்டு போனான்.

“தம்பிமார் இப்ப இதெல்லாம் சொல்ல ஏலாது. நீங்க வீட்டுக்குப் போக வேணும். கமுறுதீன் தோணியை ஆறுமணிக்கு கண்டலடி ஊற்றுப் பக்கம் கட்டிப் போட்டுப் போய் விடுவான். நாளைக்கு ஞாயிறு தானே..... வாங்க ஆறுதலாய்க் கதைப்பம்..” விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார். கமுறுதீன் காத்துக் கொண்டிருந்தார். சைக்கிள் விளையாட்டுத் திடலை அடைந்தது.

ஆறு மணிக்கு சைக்கிள்கள் விளையாட்டுத் திடலில் இருந்து புறப் பட்டன. நண்பர்கள் விடைபெற்றுச் சென்று விட்டனர். வீட்டில் நேரத்திற்குப் பிள்ளைகளைக் கண்டதும் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் சந்தோஷம். “அண்ணா குளித்துவிட்டு வாங்க.... கோயிலுக்குப் போக அம்மா தயார்” நிமேசிக்கா சொல்லி விட்டு பூத்தட்டை ஆயத்தம் செய்தாள்.

பெரிய ஆலமரத்தின் கீழ் அந்த அழகான கோயில் அமைந்திருந்தது. மணியோசை ஊர் எல்லைவரை கேட்டது. ஏழு மணிக்குப் பூசை முடிந்தது. சனங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். சந்திரன் கோயிலின் முன்னால் நிலாவொளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். நிலாவொளி ஆலமரத்தின் இலைகளில் பட்டுச் சிதறிக் கொண்டிருந்தது. கோயிலின் கிணற்றுப் பக்கம் காயும், பழமுமாய் வில்வமரம். கோயிற் மணற்பரப்பில் நண்பர்கள் கூட்டம் குழுமியிருந்தது.

சற்று அப்பால் முதியோர் கூட்டம். வயதுக்கேற்றால் போல் பல குழுக்கள் கூடியிருந்தன. இரவானாலும் பத்து மணிவரை மக்கள் கூடியிருப்பது வழக்கம். பாடசாலை அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள் மனம்விட்டுக் கதைப்பதும், கோயில் வீதி மணற்பரப்பில்தான். ரதீபன் கோயிலையும் கோயில் வீதியில் குழுமி இருக்கும் கூட்டத்தையும் கண்ணோட்டம் விட்டான். இந்தச் சூழலில் தன் மனதைப் பறி கொடுத்தான்.

உணவின் பின் அவனுக்கு உறக்கமே வரவில்லை. அப்பாவோடு கல்வி தொடர்பான உரையாடல்களில் ஈடுபட்டான். இராசேந்திரம் அதிபர் அழைத்திருப்பதையும் சொன்னான். இராசேந்திரம் அதிபர் போன்றோரின் அறிவு, கடமையுணர்ச்சி பற்றி அப்பா கூறியபோது ரதீபனுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. அனுமதியும் கிடைத்துவிட்டது. அப்படியே உறங்கியும் விட்டான்.

“அண்ணா எழுந்திரு இன்னும் நித்திரையா....?” நிமேசிக்காவின் குரல் வீணையாய் ஒலித்தது. ரதீபன் விழித்துக் கொண்டான். அவசரமாக எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்தான். மணி ஆறைத் தாண்டிவிட்டது.

“அம்மா இராசேந்திரம் அதிபரைப் பார்க்கப் போகின்றோம்” ரதீபன் சாப்பிட்டுக் கைகழுவிக்கொண்டே கூறினான்.

“ரதீபன் அப்பாவிடம் சொன்னாயோ....உப்பாற்றுத்துறையைத் தாண்டிப் போக வேணுமே....” அம்மா பயந்தபடிதான் கூறினாள்.

“அப்பாவுக்கு இரவு சொல்லிப் போட்டன்” கூறிக் கொண்டுக்கும் போதே படலையில் அன்வர் சைக்கிளில் வந்திறங்கினான். “தம்பியும் வாறானா....” அன்வர் கேட்டான்.

“அம்மா நானும் அண்ணாவோட போகப் போறன்” அடம் பிடித்தான் நிருசன். அனுசியனும் வந்துவிட்டான் இரண்டு சைக்கிள்கள் தயாராயிருந்தன.

“கவனமாய் போய் வாங்க” அப்பா கையை அசைத்து வழியனுப்பி வைத்தார். உப்பாற்றுத்துறையை நோக்கிச் சைக்கிள்கள் பறந்தன. கடற்காற்றுப் பட்டு சில்லென்றிருந்தது. ஊதா நிற அடம்பன் கொடிப் பூக்கள் தலையசைத்துக் காற்றில் ஆடின. உப்பாற்றுத் துறையடியில் கமுறுதீன் தோணியில் இருந்தார். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தோணியில் வருமானம் குறைவுதான். கமுறுதீன் வாயில் நோக்கை புகைந்து கொண்டிருந்தது. நோக்கையை உள்இழுத்து புகையை விட்டவாறு வழமையான சிரிப்போடு வரவேற்றார் கமுறுதீன். “இராசேந்திரம் ஐயாட்டப் போறிங்களா” என்ற கேள்வியோடு சைக்கிளைத் தோணியில் ஏற்றினார். இரண்டு துடுப்புக்களையும் ரதீபனும் அன்வரும் எடுத்து வலித்தனர். கமுறுதீன் கையில் ‘சவள்’ என்னும் சுக்கான் இருந்தது. குறையான நோக்கையை கடைசி இழுவையை இழுத்தார். புகையை விட்டார். நோக்கை நீருக்குள் மிதந்தது.

“இது சிகரட்டா, சுருட்டா” ரதீபன் கமுறுதீனைப் பார்த்துக் கேட்டான். கமுறுதீன் கொடுப்புக்குள் சிரித்து “இதுதான் தம்பி கிண்ணியா இசிப்பெசல்” என்றார். சிறுவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. உப்பாற்றுக் கடல்நீர் ஏரியில் மீன்பிடிக்கும் வள்ளங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன. கிழக்குப் பக்கமாகக் கொட்டியாரக் குடாகடல் விரிந்து கிடந்தது. வெளி நாட்டுக் கப்பல்கள் திருகோணமலைத் துறைமுகத்துள் நுழைந்து கொண்டிருந்தன. சில வெளியேறிக் கொண்டிருந்தன.

கிழக்கில் கெவுளியாமுனை வெளிச்சவீடு. வெள்ளைத் தூண் போல் வெகு தூரத்தில் மெலிதாகத் தெரிந்தது. மேற்கே இன்னும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. பனி மூட்டம் போல் தெரிந்தது. உப்பாற்றுக் கடல்நீர் ஏரி, கண்டற்காடு வரை பல கிளைகளாகி பரந்து கிடந்தது. கண்டல், கண்ணா போன்ற சேற்று நிலத் தாவரங்கள் தூக்கத்தில் இருந்தன. கொக்கு, வக்கா போன்ற பறவைகள் அவற்றை உசுப்பிக் கொண்டிருந்தன. மீன் கொத்திகள் தங்கள் விளையாட்டில் இருந்தன.

“கழார் நாநா இந்த றோக்கையை எப்படிச் செய்யிறது” அன்வர் கேட்டான். நிருசன் தோணியில் இருந்து ஒரு காலை வெளியில் நீட்டி நீரில் நனைத்தான். அனுசியனும் கைவிரல்களால் கடல் நீரைக் கிழித்தான். கமுறுதீன் சிரித்தார். “நான் சொன்னால் விளங்காது. இராசேந்திரம் ஐயாக்கிட்டக் கேளுங்க” என்று மழுப்பி விட்டார். கரை வந்ததும் தோணியில் இருந்து சைக்கிள்கள் இறக்கப்பட்டன. “கழார் நாநா பின்னேரம் தான் வருவோம்” ரதீபன் சைக்கிளில் ஏறும் போது சொன்னான். அவர் சிரித்துக் கொண்டு “சரி சரி போய் வாங்க” சொல்லிவிட்டுத் தன் கடமையில் ஈடுபட்டார்.

சனி, ஞாயிறு விடுமுறை என்று இராசேந்திரம் அதிபருக்குக் கிடையாது. பாடசாலைதான் எல்லாம். இராணித் தேவீயைப் பின் தொடரும் தேனீக்கள் போல, அவரைச் சுற்றி பிள்ளைகள். ஆட்டமும் பாட்டமும் ஒரே கும்மாளமுமாக இருக்கும். இரண்டு சைக்கிள்களும் போய் பாடசாலை வேலியைத் தொட்டன. இரண்டு சிறுவர்கள் ‘கேற்’றைத் திறந்துவிட்டனர். இராசேந்திரம் அதிபர் சிறுமிகளுக்குக் கும்மி பழக்கிக் கொண்டிருந்தார். இன்னொரு புறம் சிறுவர்கள் கோலாட்டம் பழகிக் கொண்டிருந்தனர். நகைச் சுவையான உரையாடலை சிலர் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டனர்.

வந்து கொண்டே “வணக்கம் சேர்” என ஒருமித்தபடி கூறினர். அவர்களைக் கண்டதும் வழக்கமாக உருளும் சிரிப்போடு “வணக்கம் வாங்கோ” என்று வரவேற்றார்.

அவர்களோடு உரையாடும் போது நகைச்சுவைகளை அள்ளி வீசினார். “சேர் அந்தப் பறங்கித்துரை.....” மெதுவாகக் கதையறிய ரதீபன் கேட்டு வைத்தான்.

“ஓ அதுவா..... சனி, ஞாயிறு நாட்களில் கங்கைக் கழிமுகத்தில் இரவு நேரத்தில் பெரிய கொண்டாட்டமாக இருக்கும். வெளிநாட்டுக்காரர்களும் நம்மூர் ஆட்களும் கூடுவார்கள். குடி கும்மாளமாக இருக்கும் என்று சனங்கள் கதைக்கும் இன்னும் ஏதோ வெல்லாம் நடக்குதாம். கேள்விதான் நான் பார்த்ததில்லை.” என்றார். அனுசியனுக்கும் நிருசனுக்கும் புதிராக இருந்தது. ரதீபனும் அன்வரும் கண்களால் பேசிக் கொண்டனர்.

“சேர் நாங்கள் கங்கைத்துறை வரைக்கும் போய் வரப் போகின்றோம்” ரதீபன் வினையமாகக் கேட்டான். “அதற்கென்ன மரியானிடம் சொன்னால் பத்திரமாக துறைக்கு அப்பாலும் கொண்டு போய் விடுவான்.” என்று உற்சாகப்படுத்தினார். மரியான் இருந்தால் மட்டும் போங்கள். துறைக்கு அப்பால் கங்கைத்தோட்டம் வரும். நமது கண்டாக்கர் அப்பாத்துரை தான் இருக்கிறார். உங்கள் அப்பா பெயரைச் சொன்னால் இராச மரியாதை கிடைக்கும்” என்றார்.

சைக்கிள்கள் புறப்பட்டன. “டேய் அன்வர் இன்னும் ஏதோ வெல்லம் நடக்குதாம் என்று இராசேந்திரம் சேர் சொன்னதைக் கேட்டாயா”.

“ஓம் இதில் ஏதோ பெரிய மர்மம் இருக்கு” அன்வர் பெரிதாய் கண்டு பிடித்தமாதிரிச் சொன்னான்.

நாணற்புற்கள் காற்றில் அசைந்தாடின. நீர்ப்பாம்புகள் புகுந்தோடின. ஜோனின் கடையில் மரியான் பிளேனரீ குடித்துக் கொண்டிருந்தான். கண்டதும் மரியானுக்கே சொந்தமான சிரிப்போடு “இண்டைக்கும் ஏதும் வேலையோ” கேட்டவாறே எழும்பி வந்தான்.

“ஓம் மரியான் அண்ணன்..... கங்கையைக் கடந்து கண்டாக்கரைச் சந்திக்க வேண்டும்.” ரதீபன் கூறினான். படிக்கிற பிள்ளைகள் என்றால் மரியானுக்கு நல்ல விருப்பம்.

“கண்டாக்கர் ஐயா மூதூருக்குப் போக வேணும் என்று சொன்ன வர். சரி போய்ப் பாருங்களன்” என்று கூறினான். மரியான் தோணியை நீருள் தள்ளினான். இரண்டு சைக்கிள்களையும் தோணியுள் ஏற்றினார். ஏறிக் கொண்டனர். தோணி போய் கொண்டிருந்தது.

மகாவலி கங்கை நீர் கடலில் கலந்து கொண்டிருந்தது. கடல் நீல நிறத்தில் பளிச்சிட்டது. மகாவலி கங்கை நீர் களனி நிறத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“அண்ணன், ஏன் இந்த நிறத்தில் கங்கைத் தண்ணீர் இருக்கிறது.” அனுசியன் தண்ணீரைக் கைகளால் அள்ளி வாயில் விட்டுக் கொண்டான்.

“மேல் கையால் மழை பெய்தால் இப்படித்தான்” மரியான் தெரிந்ததைச் சொன்னான்.

“மகாவலி மத்திய மலைநாட்டில் ஊற்றெடுக்கிறது. பள்ளத்தாக்குகள் வழியாகப் பாய்ந்து வருகின்றது. மண்ணரிப்பும் ஏற்படுகிறது. மண்ணின் நிறத்தோடு கொட்டியார்க்குடாக் கடலில் பாய்கிறது” ரதீபன் விளக்கம் சொன்னான். மரியானுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

“தம்பிக்கு நல்ல மூளை” சிரிப்போடு தோணியைக் கரையில் அணைத்தவாறு மரியான் சொன்னான். சைக்கிள்கள் இறக்கப்பட்டன.

“அதோ தெரிகிறதே அதுதான் கண்டாக்கர் ஐயாவோட பங்களா. கடிநாய் இருக்கும். கூப்பிட்டுப் போட்டுப் போங்கோ.” வழியனுப்பிவிட்டு மரியான் தன் கடமையில் ஈடுபட்டான்.

ஒங்கி வளர்ந்த தென்னந்தோப்பு. தேங்காயும் இளநீருமாக தெண்ணைகள். ஓலைகள் வீசி அசைந்து கொண்டிருந்தன. சைக்கிள்கள் பங்களாக் கேற்றில் நின்றன. சத்தமிட்டுக் கண்டாக்கர் ஐயாவைக் கூப்பிட்டார்கள்.

பவானி சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தாள். கண்டாக்கரின் மகள் அவள். உயர்தர வகுப்புப் படித்தவள். “அக்கா ஐயா இருக்கிறாரா?” எல்லோரும் ஒரே குரலில் கேட்டனர். நால்வரையும் கண்டதும் பவானிக்குக் கொள்ளைச் சந்தோஷம்.

தம்பி நீங்கள் அருள் ஐயாவின் மகனோ” ஆர்வமாகக் கேட்டான்.

“எப்படி அக்கா கண்டுபிடித்தீர்கள்” ரதிபன் அதிசயமாகக் கேட்டான்.

“அப்பாவின் சாயல் அப்படியே இருக்கு. நான் அவரிடம் படித்தனான். வகுப்புக்குள் வந்தாரென்றால் என்னமாதிரிப் படிப்பிப்பார் தெரியுமா? மூதூருக்குப் போகும் போதெல்லாம் இங்கு வந்துதான் போவார்”. வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு அழைத்தாள். “ஐயா இருக்கிறாரோ” அனுசியன் கேட்டான். “அப்பா இருந்தால்தான் வருவீர்களோ” சிரிப்போடு கூறினாள் பவானி. அம்மா எட்டிப் பார்த்து விட்டு உள்ளே சென்று விட்டார்.

“அப்படி இல்லையக்கா..... ஐயாவைப் பார்த்து சில விஷயங்கள் அறிய வேணும் அதுதான்....” இழுத்தான் ரதீபன்.

“ஐயா இப்பதான் மூதாருக்குப் போகிறார். மூதார் துறையடிக்குப் போயிருப்பார்.” பவானி கூறினாள். “அக்கா மூதார் துறையடி மிச்சம் தூரமோ” நிரூசன் கேட்டான்.

“என்ன தூரம்..... கிட்டடிதான். பார்த்துவிட்டு வாங்கவன். போகும் போது கடற்கரைப் பக்கம் போக வேண்டாம். நேரே போய்க் கெதியாய் வாங்க. நான் சாப்பாடு தயாரிக்கின்றேன்.” என்று சொல்லிக் கொண்டே பவானி நின்றாள். ‘சரேல்’, ‘தடார்’ என்று சத்தம் கேட்டுப் பயர்ந்தவர்களைப் பார்த்து அசந்து விட்டாள் பவானி.

“என்ன தம்பிகளே பயந்து விட்டீர்களா? அங்கே பாருங்கள். நமது மூதாதையர். தேங்காயும் தென்னோலையும் பிடுங்கிப் போடுகிறார்கள்”. என்று குரங்குகளின் சேட்டைகளைப் பவானி காட்டினாள். எல்லோரும் சிரித்தனர். சைக்கிள்கள் மூதார் பக்கம் திரும்பின. இடப் பக்கமாகக் கடலும் வலப்பக்கமாகத் தென்னந் தோட்டமும் பரந்திருந்தது. கடற்கரை யோரமாக ஆங்காங்கே கரைவலை இழுக்கும் மீனவர் வாடிகளும் இருந்தன. சில மீனவர்கள் கரைவலை இழுத்துக் கொண்டிருந்தனர். வீதி வளைந்து வளைந்து சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் வலது புறமாக இறால்குழி கிராமத்திற்குச் செல்லும் கிரேவல் வீதி ஓடியது. கடற்கரைக்கும் வீதிக்கும் இடையே புதர் மண்டிக் கிடந்தது. கடற்கரையை புதர் மறைந்திருந்தது.

“அண்ணா அங்கே பார்” நிரூசன் கடற்கரைப் பக்கம் சுட்டிக் காட்டினான். புதர் மண்டிக் கிடந்த பகுதியில் இருளாகக் கறுப்பாகத் தெரிந்தது. சைக்கிள்கள் நின்றன. வீதியோரம் நின்ற நாவல் மரத்தில் சைக்கிள்கள் சாய்த்து வைக்கப்பட்டன. ரதீபன் பாய்ந்து புதருக்குள் புகுந்தான். அனுசியனும் பின் தொடர்ந்தான். அங்கே பாழடைந்த காவலரண். முன் பக்கமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது. பாம்புகள் உலாவிய தடம் தெரிந்தது. காவலரணைச் சுற்றி வந்தான். காவலரணைக்

கும் கடற்கரைக்கும் இடையில் நடைபாதை தெரிந்தது. கடற்கரை வரை ரதீபன் சென்றான். திருகோணமலையின் மலைத்தொடர் நகரை அலங்கரித்தது. மகாவலி கங்கை வந்து கலக்கும் கடற்பரப்பும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. திருகோணமலையில் இருந்து மூதூர் வரும் 'லோஞ்' படகும் தெரிந்தது. ஒருபுறம் நீலக் கடல். மறுபுறம் களனி நிற மகாவலி கங்கையில் மீன் பிடிக்கும் தோணிகள். மீண்டும் காவலரண் பக்கம் வந்தான். காவலரணை எட்டிப் பார்த்தான். படிக்கட்டுக்கள் மங்கலாகத் தெரிந்தன. 'வீர் என்று அனுசியன் அலறினான் அவன் கால்களுக்குக் கீழ் பெரியதொரு விரியன் சுருண்டு படுத்திருந்தது. பதறிய ரதீபன் திரும்பிப் பார்த்தான். சுருண்டு கிடந்த பாம்பு ஊர்ந்து புதருள் போனது. "எடுத்ததெற்கெல்லாம் சத்தம் போடுவதா?" கோபத்தோடு ரதீபன் கேட்டான். சத்தம் கேட்டு அன்வர் ஓடி வந்தான். காவலரண் மீது ஏறிநின்று பார்த்தான். கண்ணெட்டிய தூரம் வரை தோணிகள் தெரிந்தன. கடற்கரையோரமாக அடம்பன் கொடிகள். படர்ந்து பூத்திருந்தன.

வந்த வழியே திரும்பி வந்தனர். சைக்கிள்கள் மூதூர்த் துறையை நோக்கிச் சென்றன.

"பவானி அக்கா கடற்கரைப் பக்கம் போக வேண்டாம் என்று ஏன் சொன்னார்" அனுசியன் கேள்வி கேட்டான். "அதில் ஏதோ இருக்கு" அன்வர் சொன்னான். வீதி ஓர் இடத்தில் உடைந்திருந்தது. களிமண் போட்டு நிரவி இருந்தது. மாரி காலத்தில் கடலின் வெள்ள நீர் வீதியை உடைத்துப் பாயும். அதனால் ஏற்பட்ட உடைவு அது. 'முறிஞ்சாற்று முறிவு' என்று இந்த இடத்துக்குப் பெயர். நாவல் மரங்கள் செறிந்திருந்தன.

"அன்வர் இங்கேதானே நமது கோணாமலை அதிபர் வீடு. பார் அறுபத்தெட்டாம் கட்டைக் கல் இருக்கும்" அனுசியன் சொன்னான். எல்லோரும் அறுபத்தெட்டு என எழுதிய கல்லைத் தேடினர். அது ஒரு கொய்நீர் கல். நிலத்தில் இருந்து மூன்றடி உயரத்தில் வீதியோரமாகத் தெரிந்தது. எதிரே வீதியைக் கடந்தால் கோணாமலை அதிபர் வீடு. "டேய் கோணாமலை அதிபர் கண்டால் விடமாட்டார். விரைவாகப் போவோம்."

“இதுதான் நாவலடி. என்ன பொருத்தமான பெயர். எங்கும் நாவல் மரங்கள்” அன்வர் சொல்லி ரசித்தான். சைக்கிள்கள் சென்று கொண்டிருந்தன. மூதூர் வாடி வீடு தெரிந்தது. பல கார்கள் கிடந்தன. மூதூர் வாடி வீடு மிகப் பிரபல்யம் வாய்ந்தது. பல தரப்பட்டவர்கள் வந்து தங்குமிடம் ஓய்வெடுக்கவேன்று பலர் வருவார்கள். நாவல், வேம்பு, முதிரை, மருத மரங்கள் நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

கொட்டியாருக்குடாக் கடல் நிலத்தைப் பிளந்து மூதூர் நகரை நீரேரியினால் பிரித்திருந்தது. மாரி காலத்தில் மகாவலி நீரும் இறால் குழிக் கிராமத்தைச் சுற்றி இந்நீரேரியூடாகப் பாயும். இந்நீரேரியின் ஒரு கிளை மூதூருக்குள் பாய்ந்து கொல்லனாறு என்ற பெயரோடு கட்டைபறிச்சான் என்ற ஆற்றோடு சேரும். கழிமுகத் தாவரங்கள். செறிந்திருந்து அழகூட்டும்..

மாரிகாலத்து மழைநீரும், மகாவலி வெள்ளமும் உப்புநீர் ஆறுகளுடாகப் பாயும். கரைகளை இடித்து ஆற்றைப் பெருப்பிக்கும். நாவலடிக்கும் மூதூருக்கும் இடையில் துறை அமைந்திருந்தது. மூதூருக்குச் செல்லத் தோணிகளும் உண்டு. மிதக்கும் பாதை என்னும் பெரிய பாதையும் இருந்தது. பெரிய வாகனங்களையும் ஏற்றிச் செல்லலாம். கடலும் மகாவலியும் சேர்ந்து கழிமுகத்தில் பல சிறு தீவுகளை உருவாக்கி விட்டிருந்தன.

பாதை எனும் படகுக்கு கிருஷ்ணபிள்ளை பொறுப்பாக இருந்தார். அவருக்குக் கீழ் பலர் வேலை செய்தனர். மிக நீளமான தடிகள் இருக்கும் கிருஷ்ணபிள்ளையர் மிக அமைதியானவர். அவருக்கு நல்ல மரியாதை இருந்தது. பாதையில் வாகனம் ஏறியதும். பாதையை பலர் கூடி நீருள் தள்ளிவிடுவார்கள். பாதையின் ஓரங்களில் நான்கு பேர் நின்று தடிகளினால் ஊன்றித் தள்ளுவார்கள்.

பாதை சரியான பாதையில் செல்ல சக்திகளை இன்னுமொருவர் பிடிப்பர் பாதை சுகமாக நீரில் மிதந்து போகும்.

ரதீபனுக்குப் பார்ப்பதற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பாதை மூதூர் கரைக்கு அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்டாக்கர் பாதையில் சென்று விட்டதை உணர்ந்தனர். துறையடியில் சிறிய தேநீர்க் கடை இருந்தது. அது செபஸ்தியானுடையது. செபஸ்தியான் மூதூர் துறையில் தோணியில் வேலை செய்பவர். கடையில் அவருடைய மகன்தான் எல்லாம். மெதுவாகத் துறையைத் தொடங்கினார்கள். “மூதூருக்கு எப்படிப் போவது” ரதீபன் இழுத்து இழுத்துச் சொன்னான். “மூதூருக்குப் போக வேணுமா.... அப்பா இருக்கிறார். கூப்பிட்டு விடுறன். தோணியில் கொண்டு போய் விடுவார். கூப்பிட்டீர்” கடையில் இருந்து பதில் வந்தது.

“தேநீர் தாங்களன் முதலில்” அன்வர் தொடங்கினான். தேநீர் தயார் செய்து கொண்டே “எங்கேபோக வேண்டும்” என்றான். கடையில் நின்றவன். அவன் பேசிய தொனி ஒரு நட்புரிமையை ரதீபனுக்கு உணர்த்திற்று.

“என் பெயர் ரதீபன். இவன் அன்வர், இவன் அனுசியன், மற்றவர் நிருசன்”. ரதீபன் அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“அடே நீங்கள் அருள் ஐயாவின் மகனா?” ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

“ஓம் அப்பாவைத் தெரியுமா?” ரதீபன் கேட்டான்.

“தெரியுமாவா? என்னைப் பாடசாலையில் சேர்த்து விட்டவர் அவர்தானே. புத்தகம் பென்சில் வாங்கித் தந்து நல்லாப் படிக்க வேணும் என்று சொன்னவர். இப்ப இடம்மாறிப் போயிட்டீர். நான் இப்ப ஏழாம் ஆண்டு படிக்கிறேன்.” என்றான்.

“உங்கள் பெயரைச் சொல்லவில்லையே” அனுசியன் சொன்னான்.

“என்பெயர் ரூபன். ஐயா என்னோடு இரக்கமாய் இருந்தார்.” என்று தேநீரைக் கொடுத்தான். “நல்ல ரூசி தேநீர்” அனுசியன் சொன்னான். “அதோ அப்பா வருகிறார். கேட்டுப் பார்க்கிறேன்” வெளியே ரூபன் வந்தான்.

“அப்பா இவர்கள் மூதூருக்குப் போக வேணுமாம்..... நான் கொண்டு போய் விட்டுட்டு வரட்டுமா” ரூபன் கேட்டான்.

“விருப்பமெண்டால் போய் வா” சுணங்காத. கிருஷ்ணபிள்ளை ஏசுவார் என்றார்.

“பயமில்லையா” அனுசியன் கேட்டான்.

“சே..... பயமில்லை.... ஏறுங்க போவோம்” ரூபன் தோணியைத் தள்ளிக் கொண்டே சொன்னான்.

“சைக்கிள் தேவையா.....”

“போனதும் பார்த்துவிட்டு வந்துவிடுவோம்” ரதீபன் கூறினான்.

“அப்பா சைக்கிள் இருக்கு” கூறிவிட்டு சவளை எடுத்து சுக்கான் பிடித்தான். அவ்வரும் ரதீபனும் துடுப்பெடுத்து வலித்தனர். பாதை படகு போன வழியால் போகவில்லை. குறுக்கு வழியால் ஏரியின் நடுவில் இருக்கும் தீவைச் சுற்றிப் போனது.

அது பெரிய தீவு. கண்டல் மரங்கள் நெடிது வளர்ந்து வேலியாக அமைந்திருந்தன. சுற்றிவரக் கண்டல் மரங்கள்தான். மூதூருக்கு இத்துறையால் போவோர் தீவைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. தீவுக்கு வலப்பக்கமாகத் தோணி போய்க் கொண்டிருந்தது. தீவுக்கும் பக்கத்தில் இருக்கும் நிலப்பரப்புக்குமிடையே முப்பது மீற்றர் தூரம்தான் இருக்கும் அவ்வளவு ஆழமில்லை. தோணி மட்டும் போகலாம். பாதைப் படகு தீவின் இடப்பக்கமாகவே போகும். தீவின் வடக்குப் பக்கமாகக் கொட்டியாரக் குடா பரந்து கிடக்கிறது.

திருகோணமலைத் துறைமுகம் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. கொட்டியாரக் குடாக் கடலை நாவலடி மணற்திடல் தடுக்கிறது. அது முனையாக நீண்டு கிடக்கிறது. மணற்தடையின் முனை உடைந்து கடல் நீரேரி ஓடுகிறது. அதுவே கொல்லன் ஆறாக மூதூருக்குள் நுழைகின்றது.

தீவின் ஓரமாகத் தோணி போய் கொண்டிருந்து. கரைகளில் ஆனைமுள்ளி என்னும் முட்செடிகள். செடிகளின் அடியில் முதலைக் குட்டிகள் வாயைப் பிளந்து கொண்டு கிடந்தன.

தோணி நிலத்தில் தட்டி நின்றது. ரதீபன் துடுப்பினால் முதலைக் குட்டிகளைத் தட்டினான். அவை சடசடவென ஓடின. செடிகளுக்குள் இருந்த பாளியுள் புகுந்து கொண்டன. கண்டல்கள் ஊடாக ரதீபனின் கண்கள் ஊடுருவின. முள்ளிச்செடி வேலி. முதல் அரணாகத் தெரிந்தது. அதை அடுத்து கண்டல் மரங்கள். சுமார் இருபதடி அகலத்திற்குப் பரந்து அரணாகத் தெரிந்தது. அதனை அடுத்து முள்வேலிக் கம்பி தெரிந்தது. இத்தீவில் யர்மம் இருக்க வேண்டுமென எண்ணினான்.

“ரூபன் இந்தக் கரையோரம் தோணியை நிறுத்துவோமா..... மீன் குஞ்சுக் கூட்டம் ஓடும் அழகைப் பார்க்க வேணும் போலிருக்கு”. ரதீபன் சொன்னான். “இந்தப் பக்கம் முதலை இல்லையா?” அன்வர் கேட்டான். முதலைகள் உண்டு. உப்புத் தண்ணீருக்குள் முதலை இருக்காது. ஆனால் இந்தப் பகுதி மகாவலித் தண்ணீரும் கடல் நீரும் கலப்பதால் உவராக இருக்கும். ஆழம் குறைவு. பெரிய முதலைகளைக் காண்பது அரிது.” ரூபன் பதில் சொன்னான். தோணி கண்டல் வேரின் தடையால் நின்றது. தீவிலிருந்து மனிதக் குரல்கள் கேட்டன. கண்களினால் ரதீபன் வினவினான். கண்டல் மரங்களின் வேர்கள் பல வடிவங்களாக நிலத்தினுள் ஊன்றியிருந்தன. கண்டல் காய்கள் தண்ணீரில் மிதந்து கொண்டிருந்தன. கண்டல் நிழல் நல்ல குளிராக இருந்தது. ரூபன் கண்டல் கிளையொன்றைப் பிடித்தான். தோணியில் இருந்து ரதீபன் கண்டல் கிளையொன்றைப் பிடித்தான். கால்களை ஊன்றி மரத்தில் ஏறினான். ஏறுவதற்கு ஏதுவாக கிளைகளும் வேர்களும் இருந்தன. கண்டலின் ஒரு பகுதி வேர்கள் தண்ணீர்

ருக்குள் இருந்தன. மறுபகுதி நிலப் பகுதியில் இருந்தது. “இறங்குங்கள்..... இதில் நின்றால் தடியன்கள் ஏசுவார்கள்” ரூபன் கூறினான். ரதீபன் இறங்கினான். மீண்டும் தோணி மூதூருக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“ரூபன் தீவுக்குள் மனிதர்கள் குடியிருக்கிறார்களா?” ரதீபன் கேட்டான்.

“உல்லாசப் பயணிகள் வந்து தங்க வசதியான வீடுகள் உண்டு. ஒருநாள் போய்ப் பார்த்தேன். தடியன்கள் துரத்திவிட்டார்கள்” ரூபன் கூறினான். “வெளியில் இருந்து பார்த்தால் தெரியவில்லையே” அன்வர் சொன்னான்.

“கண்டலும் கண்ணாமரங்களும் சுவர் போல் இருக்கு. வீடுகள் தெரியாது மறைத்து விடும்.” ரூபன் விளக்கினான்.

“எப்படியும் போய்ப் பார்த்தால் என்ன” ரதீபன் ஆர்வமாகக் கேட்டான்.

“ஆபத்தில் முடியலாம். மூதூர் கரை வந்துவிட்டது. இறங்குவோம்.” ரூபன் தோணியில் இருந்து இறங்கினான். மற்றவர்களும் இறங்கிக் கொண்டார்கள். தோணியை இழுத்துக் கட்டினார்கள்.

வீதிக்கு வந்தார்கள். இலங்கை போக்குவரத்துச் சபை டிப்போவைத் தாண்டி பொடி நடைபோட்டார்கள். ஆலமரம் இரண்டு அருகருகே நின்று நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. நிழலில் நின்றனர். வெகு தூரத்தே கொட்டியாரக் கடற்பரப்பில் பல படகுகள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. வெளித்துறைமுகத்தில் சில கப்பல்கள் நங்கூரமிட்டிருந்தன. இரண்டு விசைப் படகுகள் வந்து கொண்டிருந்தன. அவை அவர்களுக்கு மிக அண்மையில் வந்து திரும்பின. நேராகச் சென்று தீவின் கண்டல்களுக்குள் புகுந்தன. படகுகளுக்குள் சில வெளிநாட்டவர்களும், தடியன்களும் இருந்தனர். படகுகள் தெரிகின்றதா எனப் பார்த்தனர். தெரியவில்லை. திரும்பித் தோணிக்குள் வந்தனர். எல்லாம் மர்மமாக இருந்தன. ரதீபன் மனதில் பெரும் குழப்பம்.

“என்ன யோசனை” ரூபன் கேட்டான்.

“விசைபடகுகள் தீவுக்குள் போனபின் தெரியவில்லையே” ரதீபன் ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

“பாபா கடையில் ஏதேனும் சாப்பிடுவோம்” அன்வர் சொல்லிக் கொண்டு நுழைந்தான்.

கட்ச்கட கிழங்கு ரொட்டி இருந்தது. ஆளுக்கொன்று எடுத்துக் கொண்டனர். “நல்ல ரூசி” நிரூசன் கூறினான்.

“பாபா கடை ரொட்டி பிரபல்யம்.... இல்லையா நாநா” ரூபன் ரொட்டி போடும் காதரிடம் சொன்னான். “நாங்க தானே இந்த ஏரியாவுக்கு ஏகபோக ஏசண்டு” பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டு ரொட்டி போடுவதில் கண்ணாயிருந்தார். “இந்த ரொட்டிக்குப் பிளேனரீ கப்பராயிருக்கும்” அன்வர் பிளேனரீயை உறிஞ்சிக் குடித்தான். காசை ரதீபன் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பினான். தோணியில் ஏறினார்கள். “ரூபன் தம்பி..... தோணி போகுதா” ஓடி வந்து கொண்டே கேட்டார் காதர்.

“ஓம் நாநா வரப் போறிங்களா” , “இல்லைத் தம்பி. ஒரு சின்ன உதவி செய்வீங்களா...? கடையில் ஆருமில்லை. இந்த கிழங்குரொட்டிப் பெட்டியை அந்த தீவு வீட்டில் கொடுத்துவிட்டுப் போவீங்களா?” காதர் தயங்கித் தயவாகக் கேட்டார். ரூபனுக்கு மனமில்லை. பயமாக இருந்தது.

“போறவழிதானே கொடுத்துவிட்டுப் போறம். கொண்டு வாங்க”

ரதீபன் பதில் சொன்னான். காதர் நாநா பாய்ந்து கடைக்கு ஓடினார். பெரிய மலிபன் பெட்டிகள் மூன்றைத் தோணியில் வைத்தார். ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் நூறு என இலக்கமிடப்பட்டிருந்தது. 'சுதா' என எழுதப்பட்டிருந்தது. ரூபன் யோசனையில் இருந்தான். தோணியைக் கரையில் இருந்து தண்ணீர் குக்குள் தள்ளியும் விட்டார். தோணி போய்க் கொண்டிருந்தது. ரதீபனுக்குச் சந்தோஷம். 'தீவின் மர்மத்தை அறியலாம் என்ற எண்ணம்.' "எனக்கெண்டா விருப்பமே இல்ல..." ரூபன் அலுத்துக் கொண்டான்.

"பாவம்தானே... நாங்கள் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேணும்" துடுப்பை வலித்துக் கொண்டே ரதீபன் சொன்னான்.

"பாவம்தான். உதவி செய்யத்தான் வேணும்..... ஆனால் தீவுக்காரனுக்கு உதவக் கூடாது. அவர்கள் பொல்லாத ஆக்கள்" வெறுப்போடு ரூபன் சொன்னான்.

"அவர்கள் அப்படி என்ன பொல்லாத ஆட்கள்" அனுசியன் கேள்வி எழுப்பினான்.

தோணி இப்போது தீவின் மறுபக்கத்துக்குச் சென்றது. ரதீபன் மிகக் கவனமாக மனதில் பதித்துக் கொண்டான். இரண்டு பெரிய கண்டற் கண்ணா வானுயர்ந்திருந்தன. அவற்றின் வேர்கள். குகை போல அமைந்திருந்தன. கண்டற் கண்ணா நிலத்திலிருந்து ஐந்து முதல் ஏழு அடி உயரத்திலேதான் இருக்கும். அதன் வேர்கள் மரத்தைத் தூக்கிப் பிடித்திருக்கும்.

இரு பெரிய கண்டற் கண்ணா வேர்களுக்கூடாக தோணி சென்றது. சுமார் ஐம்பது மீற்றர் சென்றது. இடது பக்கமாகத் திரும்பியது. பின் வலப் பக்கமாகத் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தது. கண்டற் கண்ணாவில் இரண்டு முரட்டு ஆசாமிகள் மறைந்திருந்தனர். ரதீபனின் கண்கள் கண்டு கொண்டன. முரட்டு ஆசாமிகளுக்கு கிழங்கு ரொட்டி வருவது தெரிந்திருந்தது. காதர் யாரிடமாவது இந்த நேரத்திற்கு அனுப்பி வைப்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். சதுப்புநிலம் சுற்றியிருந்தது. முள்ளிகளும்

நிறைந்திருந்தன. தோணி நேராகச் செல்லமுடியாது. படகுகளும் தீவினுள் நேராகச் செல்ல முடியாது. வளைந்து வளைந்துதான் செல்ல வேண்டும். இப்படிச் செல்வதற்கு ஏற்றால்போல். கண்டல் மரங்களும் வேலியாக, இயற்கையாக அமைந்திருந்தன. கண்டல்களில் ஆயிரக்கணக்கான வெளவால் கூட்டங்கள். தலைகீழாகத் தொங்கி அடிக்கும் கொட்டம் இனித்தது. பார்த்தபடியே தோணி தீவை அடைந்தது. தோணி வருவதை 'வாக்கிரோக்கி' மூலம் கூறப்பட்டிருந்தது.

ஓடை போன்றிருந்த வழியால் தோணி சென்றது. சென்று கரையில் நின்றது. மிக அழகாக அத்தீவு காணப்பட்டது. அழகான வீடுகள் தென்னோலைகளால் வேயப்பட்டிருந்தன. பூஞ்செடிகள் பூத்துக் குலுங்கின. மா, பலா, வாழை, எனக் கனிதரு மரங்கள். கொள்ளை அழகு குடி கொண்டிருந்தது. தோணி இறங்குதுறை போல் உள்ள இடத்தில் நின்றது. அதை ஜெட்டி என்று அழைப்பார்கள்.

"டேய் என்னடா அது" கூறிக் கொண்டே துப்பாக்கியோடு ஒருவன் ஓடி வந்தான்.

"அண்ணே...வந்து கிழங்கு ரொட்டி தந்துவிட்டார் காதர் நாநா" ரதீபன் முந்திக் கொண்டான்.

"ஓ கிழங்கு ரொட்டியா... உள்ளூக்குள் இறைச்சியா, மீனா.." கேட்டுக் கொண்டே ஒரு தடியன் வந்தான்.

"இறைச்சிதான்... காதர் நாநா சொன்னவர்" பதில் வந்தது.

"சரி கொண்டு போய் நடுத்திண்ணை மேசை மேல் வை" சொல்லி விட்டு அவன் நகர்ந்து விட்டான். ஒரு பெட்டியை ரதீபன் தூக்கினான். மற்றொரு பெட்டியை அன்வர் எடுத்தான். அனுசியனும் முன்றாவது பெட்டியைத் தூக்கினான். "என்னமாகக் கணக்குது". மனதுக்குள் எண்ணியபடி நடந்தனர். மூவரது கண்களும் உன்னிப்பாக நோட்டமிட்டன. தீவின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் மண்பூட்டைகள், அடுக்கிய காவலரண்.

ஒவ்வொரு காவலரணிலும் மூன்று பேர் வீதம் துப்பாக்கியுடன் காவல்காரர்கள். இறங்குதுறையில் இருந்து வகிட்டுத்துவிட்டது போல் தீவின் மறுமுனை வரை கிரேவல் வீதி. தீவைச் சுற்றியும் உள்வட்ட வீதி. ஒரு பூந்தோட்டமாக அமைத்திருந்தார்கள். நடுவீதியில் இருந்து ஒவ்வொரு நாப்பது அடி இடைவெளியிலும். குறுக்காக ஓடும் வீதிகள், வீதிகளின் இரு பக்கமும் கானல் வாழைகள். ரோஜா செடிகள். பல நிற செவ்வரத்தைகள், எக்சோராச் செடிகள், நித்திய கல்யாணி, மல்லிகை எனப் பலவகையான பூச்செடிகள் பூத்துக்குலுங்கின. பலவகைப் பறவையினங்களின் ஒலிகளும் சில்வண்டின் ஒலியும் காற்றில் கலந்து வந்து காதிற் று மோதின. முப்பது வீடுகள் வரை காணப்பட்டன. பதினைந்து வீடுகள் ஒரு வரிசையில் இருந்தன. இரு பக்கமும் எட்டாவதாக இருந்த வீடுகள் பெரியவை. சுற்றிவரத்திண்ணைகள் உள்ளவை. பல வசதிகள் கொண்டதாகவும் காணப்பட்டன.

தலைமேல் கிழங்கு ரொட்டிப் பெட்டிகள். தூக்கிக் கொண்டு போய் எட்டாவது திண்ணையில் நின்றனர்.

“டேய் அந்த மேசைக்கு மேல் வை” அதட்டலோடு தடியன் ஒருவன் வந்தான். சொன்னபடியே மேசைமேல் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தார்கள்.

“ஐயோ.... அம்மா....” என்ற அலறல் வந்த திசையை நோக்கினர் பயத்துடன்.

“என்னடா பார்க்கிறிங்க..... வேலை முடிந்தது தானே. வந்த வழியே போக வேண்டியது தானே” தடியன் கூறிக் கொண்டு வந்தான்.

“இந்தா.... சின்னப் பொடியன்கள் தானே..... ஏன்டா அதட்டுறாய். பாவம்..... இந்தப் பெட்டிகளைத் தூக்கி சுமந்து வந்திருக்குதுகள்.” ஒரு வயதானவன் அனுதாபமாகக் கூறினான்.

“முருகண்ணே.... உங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்காது. நம்ம முதலாளி இங்கு ஒரு ஈ, உறும்பு கூட வரக் கூடாது. கவனம் என்று சொல்லி சம்பளம் தாறார். நாணயம் தானே பெரிது” தடியன் சொன்னான்.

“நீ சொல்வது சரிதான் ராஜு. ஆனால் இந்தப் பிள்ளைகள் எமக்கு உணவு கொண்டு வந்தவர்கள். பாவம் இல்லையா”. முருகண்ணன் சொல்லிக் கொண்டு பெட்டிகளைத் திறந்து கிழங்கு, ரொட்டிகளை எண்ணத் தொடங்கினார். “அண்ணே ஒன்று தாங்க” எடுத்து வாயில் கடித்துக் கொண்டே ராஜு போய்விட்டான்.

மீண்டும் பயங்காமான அழுகுரல். ரதீபனுக்குப் பயமாக இருந்தாலும் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான்.

“நேரம் போகுது. காதர் நாநா ஏசுவார் போவோம் வா”. ரதீபனின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டே அன்வர் சொன்னான்.

“கொஞ்சம் பொறு கணக்குச் சரியாக இருக்குதா என்று பார்த்து விட்டு போவோம்.” ரதீபன் சொல்லிக் கொண்டு நின்றான். அவன் மனம் அழுகுரல் வந்த பக்கம் சென்று கொண்டிருந்தது. முருகண்ணன் முன்றாவது பெட்டியையும் எண்ணி முடித்தார். அவர் நிறைவு தெரிந்தது.

இப்போது அழகுரல் பலமாகக் கேட்டது. இன்னும் பலமாகக் கேட்டது.

“ஐயா அழகுரல் கேட்குது. கேட்கப் பாவமாக இருந்தது. உங்கட மனம் இழகிய மனம். அதனால்தான் கேட்டேன். பிழை என்றால் மன்னித் துக் கொள்ளுங்கள் ஐயா” ரதீபன் பயந்து தயங்கிக் கேட்டான்.

“உங்களைப் பார்த்தால் நல்ல பிள்ளைகள் போல் தெரிகிறது. இந்தப் பக்கம் வராதீங்க. நானும் தெரியாமல் வேலைக்கு வந்திட்டன். இந்தாங்க ஆளுக்கொரு ரொட்டி. திண்டுட்டுப் போங்க.” ரொட்டிகளை நீட்டினார் முருகண்ணன். “வேண்டாம் ஐயா. எங்களால் ரொட்டி குறையக் கூடாது. காதர் நாநா கோவிப்பார்.” நயமாக ரதீபன் சொன்னான்.

“அவனுக்கென்ன மாதம் முடியுமுன் பணம் போய்ச் சேர்ந்து விடும்.” சொல்லிக் கொண்டார் முருகண்ணன். அப்போது திடுதிடு வென காவல்காரர்கள் இறுதியில் இருந்த வீட்டை நோக்கி ஓடினார்கள். நடு வீதியில் இரண்டு சிறுவர்கள் ஓடி வந்தார்கள். அவர்களைத் துரத்திப் பிடித்து அடித்தார்கள். கை, கால்களைக் கட்டி குண்டுக்கட்டாகத் தூக்கி இறுதியில் இருந்த வீட்டுப் பக்கம் சென்றார்கள். ரதீபனும் அன்வரும் அனுசியனும் பயந்து போனார்கள்.

“இப்ப பார்த்தீங்க தானே நடந்ததை, யார் பெற்ற பாவங்களோ” அனுதாபத்துடன் முருகண்ணன் கூறினார்

“ஏன் அடித்துக் கொண்டு போறாங்கள் ஐயா” ரதீபன் அழுவது போல் கேட்டான்.

“எல்லாம் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிச் சம்பாதிக்கத்தான். சரிசரி நீங்க போய்ட்டு வாங்க” அவர்களின் கையைப் பிடித்து அனுப்பிவிட்டார்.

மீண்டும் பயங்கரமான அழுகரல். ரதீபனுக்குப் பயமாக இருந்தாலும் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான்.

இறங்குதுறையை நோக்கி நடந்தார்கள். போனவர்களை இதுவரை காணவில்லை. நிருசனும் ரூபனும் கவலையோடு காத்திருந்தனர்.

“கெதியாய் வாங்க. நேரம் போகுது. ஏறுங்க வந்து தோணியில்” அவசரப்படுத்தினான் ரூபன். ஏறிக்கொண்டனர்.

கரை போய்ச் சேரும்வரைக் கதைக்கக் கூடாது.” ரூபன் கட்டளையிட்டு தோணியைத் திருப்பினான். ரதீபனும் அவ்வரும் துடுப்பை வலித்தனர். தோணி வந்த வழியே சென்று கொண்டிருந்தது. கோட்டை வாசல் போல் இருந்த வழி மூடப்பட்டிருந்தது. திகைத்து விட்டனர். எப்படி வெளியேறுவது? ஆளையாள் முகத்தைப் பார்த்தனர். பயம் எட்டிப்பார்த்தது.

“டேய் யாரடா நீங்க” குரல் மரத்தின் மேல் இருந்து வந்தது. கண்டல் மரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தனர். கறுத்தத் தடியன் துப்பாக்கியை நீட்டியபடி மரத்தில் இருந்தான். இப்போது ரதீபனின் கண்கள் நன்கு கண்டு கொண்டன. கண்டல் மரங்களை இணைத்து தீவைச் சுற்றி பாலம் கட்டியிருந்தனர். மரத்தின் மேல் தொங்கு பாலமாக தீவைச் சுற்றி வரலாம். உறுதியான பாலம் இருந்தது. வெளியில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களின் பாதுகாப்புப் பாலம் அது. காவல் படையினரும் இருந்தனர். கண்டல் இலைக்கேற்றால் போல் கரும் பச்சைச் சீருடை.

“அண்ணே நாங்க கிழங்குரொட்டி கொடுத்துவிட்டு வாறும். காதர் நாநா தந்தவர். முருகண்ணன்தான் எண்ணி எடுத்தவர்”. ரதீபன் சரியாகக் கூறினான். “பொய் சொன்னால் தொலைத்து விடுவேன்.... உண்மையைச் சொல்லுங்கடா” அதட்டலோடு அந்தத் தடியன் சொன்னான்.

“சத்தியமாய்ச் சொல்லுறும். முருகண்ணனிடம் கேட்டுப் பாருங்க” ரூபன் சொல்லிக் கொண்டான். “ஹலோ முருகண்ணனா.... யார் இந்தப் பொடியன்கள்” வாக்கிரோக்கியில் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. முருகண்ணன் பதில் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

“அப்படியா..... சரிசரி” வாக்கிரோக்கி மூடப்பட்டது. “டேய் கெதியாய்ப் போக வேணும். சரியா” சொல்லிவிட்டு மூடியிருந்த தூக்குக் கதவை மேலே தூக்கிவிட்டான். இப்போது கதவு திறந்து கொண்டது. தோணி விரைவாக நுழைந்து வெளியில் வந்தது. பின்னால் விசைப் படகுகள் அவர்களது தோணியைத் தாண்டி, ஏரியைக் கிழித்து வந்தன. நேரே துறைமுகத்தை நோக்கி விரைந்தன. அவை சென்ற விசையில் ஏரி அலைகளை எறிந்து விளையாடியது. தோணி ஆடிப் போய்விட்டது. நல்லவேளை தோணி தீவின் கரையோரமாகச் சென்றது. ரதீபனின் கழுக்குக் கண்கள் விசைப் படகைத் துழாவி எடுத்தன. அதில் கண்டவை ரதீபனைத் தூக்கி வாரிப் போட்டன. பின்னால் சென்ற படகுகில் கீசகன் இருந்தான். அவன் தோணியைக் கவனிக்கவில்லை. குண்டுக் கட்டாகக் கொண்டு சென்ற சிறுவர்களையும் கண்டு கொண்டான். மெதுவாக தோணி கரைக்குச் சென்றது. ரதீபனின் கண்கள் விசைப்படகுகள் போகும் திசையையே நோக்கின. உள்துறைமுகத்துக்குள் அவை போகவில்லை. வெளித்துறை முகத்துக்கப்பால் நின்று கப்பலை நோக்கிச் சென்றன. ரதீபனின் மனம் சிந்தனையில் மூழ்கியது. நாவலடிக்க கரையில் ரூபனின் அப்பா கவலையோடு காத்திருந்தார். தோணியைக் கண்ட பின்தான் அவருக்கு உயிர் வந்தது.

“ஏன் தம்பி இவ்வளவு நேரம்” செபஸ்தியார் கேட்டார். “காதர் நாநா கிழங்குரொட்டியை தந்தார். தீவுக்காரரிடம் கொடுக்கச் சொல்லிக் கெஞ்சினார். கொடுத்துவிட்டு வர நேரம் போயிற்று” ரூபன் விளக்கினான்.

“யார் உங்களை அதையெல்லம் கொண்டு போய்க் கொடுக்கச் சொன்னது. முதலில் ஏன் அங்கு போனீர்கள்”. சற்றுக் கோபமாகக்

கேட்டார். பின் பிள்ளைகள் நலமாக வந்து சேர்ந்ததை எண்ணினார். உள்ளாக்குள் மகிழ்ந்து கொண்டார்.

“இனிமேல் அந்தப் பக்கம் போகக் கூடாது. அதுவும் உங்கள் தரவளிப் பிள்ளைகள் போகக் கூடாது” படபடவெனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஐயா நல்ல வடிவான தீவு அது. ஆனால் வெளியில் இருந்து பார்த்தால் விளங்காது. வெளிநாட்டுக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள்” நிரூசன் தீவைப் பற்றிச் சொன்னான்.

“தம்பி வெளியில் வடிவாய்த்தான் இருக்கும். ஆலம்பழம் வெளியில் அழகுதான். உள்ளாக்குள் அழகலாய் இருக்கும். இந்தத் தீவு அப்படித்தான்” கூறிக் கொண்டே போனார். அவர் கூறியது உண்மைதான் என்பதை ரதீபன் உணர்ந்து கொண்டான். தீவில் வீட்டுக்குள் இருந்து வந்த அழகுரல், ஓடிய சிறுவர்களை அடித்துக் கட்டி படகில் கொண்டு சென்ற காட்சிகள் யாவும் மனதில் நிழலாடின.

“ஏன் ஐயா விசைப்படகில் எங்களைப் போன்ற சிறுவர்களைக் கொண்டு போறாங்கள்.” ரதீபன் மெதுவாகக் கேட்டான். பிள்ளைகளுக்கு உண்மைகளைக் கூறுவதில் தப்பில்லை என்று செபஸ்தியான் எண்ணிக் கொண்டார்.

“உங்களைப் போல பிள்ளைகள்தான் கவனமாக இருக்க வேண்டும். அதுக்காகச் சொல்லுறன். பிள்ளைகளைப் பிடித்துவந்து இந்தத் தீவில் வைத்திருப்பார்கள். பிறகு கப்பலில் ஏற்றி எங்காவது அனுப்பி விடுவர்களாம்”. சொல்லிக் கொண்டே போனார். ரதீபனுக்கு விளங்கி விட்டது. கடையில் இருந்த மணிக்கூடு ஒன்றரை மணியைக் காட்டியது. புறப்படத் தயாரானார்கள்.

நேரம் போனது தெரியாமல் நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அடுத்த சனி சந்திப்பதாகக் கூறி நண்பர்கள் பிரிந்தனர். சைக்கிள்கள் மீண்டும் மகாவலி கங்கைத் துறைமுகத்தை நோக்கி விரைந்தன. இப்போது தான் பசி தெரிந்தது. வியர்த்து வடிந்தது. கடற்காற்று தென்னைகளையும், பனை, வேம்பு, போன்ற மரங்களையும் தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தது. துறையடி பங்களாக் கேற்றில் பவானி காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“தம்பி நீங்கள் மூதூர் பக்கம் போய் கொஞ்ச நேரத்தில் ஐயா வந்திற்றார். வாங்க உள்ளே” கேற்றைத் திறந்து கொண்டே அழைத்தாள். ஆளையாள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டனர். மறுக்கவும் முடிய வில்லை. சைக்கிளையும் உருட்டிக் கொண்டு தென்னையில் சாய்த்தனர். உள்ளே சென்றார்கள். அது மிகவும் அழகான பங்களா. பெரிய தென்னந்தோட்டம். ஆங்காங்கே தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் குடும்பங்களின் வீடுகள். கடற்காற்று மகாவலி கங்கைக் குளிரையும் சேர்த்து பங்களாவுக்குள் வீசிக் கொண்டிருந்தது. அப்பாத்துரையர் சாய்மனைக் கட்டிலில் சாய்ந்தவாறு இருந்தார். அவர் வாயில் அழகிய வெளிநாட்டுச் சுங்கான். “ஐயா யார் வந்திருக்கிறதெண்டு தெரியுமோ” பவானி கூறிக்கொண்டே முன் சென்றாள். வாயில் இருந்த சுங்கானை கையில் எடுத்தார். நிமிர்ந்து இருந்தார் உற்றுப் பார்த்தார். மெல்லிய சிரிப்பு. அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. “தம்பிமாரை மூதூரில் கண்டனாள். அடையாளம் காண முடியாது போயிற்று.” சிரிப்போடு கூறிக் கொண்டார் “மகள் முதலில் சாப்பாடு கொடு” என்றார் “எல்லாம் தயார் வாங்க சாப்பிடுவம்” பவானி அழைத்தாள். பசிதான் ஆனால் தயக்கம்.

“அக்கா வழியில் சாப்பிட்டுத்தான் வந்தோம். இல்லையா அன்வர்”. ரதீபன் இழுத்து மெல்லச் சொன்னான். பவானி விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். பதிலுக்கு அப்பாத்துரையரும் சேர்ந்து சிரித்தார்.

“தம்பி பொய் சொல்வதென்றாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேணும். பம்மாத்துப் பண்ணாம வாங்க சாப்பிடுவம்” பவானி சிரித்துக் கொண்டே அழைத்தாள்.

“தம்பி உங்களுக்காகப் பவானி சாப்பிடாமல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள், போய்ச் சாப்பிட்டுட்டு வாங்க.” அப்பாத்துரையர் கூறி விட்டு மீண்டும் சாய்ந்து கொண்டார். இப்படியும் மனிதர்களா? ரதீபனின் உள்ளம் உணர்ச்சியால் நெகிழ்ந்து விட்டது. பவானியின் தம்பி தரனும் சேர்ந்து கொண்டான். உணவு பரிமாறப்பட்டது. “இவ்வளவு பசியோடு ஓடப் பார்த்தீர்களே.... சாப்பிடுங்க” பவானி அன்போடு உபசரித்தாள். அவளும் கூட இருந்து சாப்பிட்டாள்.

“அக்கா சாப்பாடு நல்ல ருசியாக இருக்கு” நிருசன் சொன்னான். “தம்பிமார் பவானியை பப்பாசியில் ஏத்தப் பார்க்கிறியளோ? அது முடியாது” சிரித்துக் கொண்டே அப்பாத்துரையர் கூறினார். சாப்பாடு முடிந்தது. முன் மண்டபத்தினுள் வந்திருந்தனர். நிறையக் கலைப் பொருட்கள். நிறையப் புத்தகங்கள் இருந்தன. பத்திரிகைகள் அழகாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. படிப்பதற்குப் பொருத்தமான இடம். ஒரு முறை புத்தக அடுக்குகளைப் பார்த்து வலம் வந்தனர்.

“தம்பியரே என்னைத்தேடி வந்ததென்று பவானி சொன்னாள் என்ன விசயம்” அப்பாத்துரையர் தொடங்கினார்.

“ஐயா உங்களைப் பற்றி அப்பா ஒரே கதையாய் கதைப்பார். லீவு நாட்களில் வந்து பார்த்துக் கதைக்க வேணும் என்று ஆசை.

அதுதான் வந்தோம். ரதீபன் நன்றாகவே பதிலிறுத்தான். அன்வருக்கும் அனுசியனுக்கும் ஆச்சரியம்: இவன் சந்தர்ப்பத்துக் கேற்றால் போல் எப்படிக்கதைவிடுகிறான்.

“ஐயா சனிக்கிழமைகளில் கங்கைத்துறையில் பெரிய கொட்டம் அடிக்கிறார்களாம். உங்கள் அமைதி கெடுதாம் என்று மரியானண்ணன் கூறினார். ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கல்ல” ரதீபன் தெளிவாகக் கூறினான். அப்பாத்துரையின் கண்கள் விரிந்தன. கேள்விக் குறியாய் புருவங்கள் நிமிர்ந்தன. தன்னைச் சுதாகரித்தார். ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தார்.

“உங்களுக்குச் சில விஷயம் விளங்காது. நீங்கள் சின்னப் பிள்ளைகள். இப்ப காலம் கெட்டுப் போச்சு. மனிதனுக்கு பணம் சம்பாதிக்கும் ஆசை வந்திற்று” நீண்டதாகக் கூறினார்.

“கங்கையின் அக்கரைப் பக்கம் சனிக்கிழமைகளில் குதூகலமாக இருக்கும். இரவு முழுவதும் ஆட்டமும் பாட்டமும்தான்.” தரன் சொல்லிக் கொண்டு போனான். இங்கிருந்து பார்த்தால் இரவில் ஆட்களைத் தெரியாது” பவானி விளக்கினாள். “ஒரே இருட்டாக இருக்கும்”.

“ஆரக்கா வாராங்க” அனுசியன் கேட்டான்.

“ஆருக்குத் தெரியும்..... வெளிநாட்டுக்காரர். நம் நாட்டுக்காரர் எல்லோரும்தான்” தரன் குறுக்கிட்டான்.

“தம்பி, பணத்துக்குச் சிங்களம், தமிழ், முஸ்லிம், வெள்ளைக் காரன், வெளிநாடு, உள்நாடு என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. எல்லோரும் சேர்ந்துதான் ஆட்களைக் கடத்துகிறார்கள்” அப்பாத்துரையர் வெளிப் படையாகச் சொன்னார். ரதீபன் எதிர்பார்த்தது கிடைத்துவிட்டது.

இன்னுமொன்றை எதிர்பார்த்தான். “ஆட்கள் எல்லோரையும் கடத்துறதில் லையாம் நம்மைப்போல சிறுவர்களையும், இளைஞர்களையும்தான் கடத்துறார்களாம்” தரன் பயத்தோடு கூறினான். அவன் கூறும்போதும் நடுக்கம் தெரிந்தது.

“சனிக்கிழமைகளில் இரவு நேரங்களில், விசைப்படகுகள் கங்கைத் துறைமுகத்துக்கு வரும். போகும். பின் பெரிய ஆட்டம் பாட்டம் நடக்கும்” பவானி கூறிக் கொண்டே நேரம் போவதைக் குறிப்பிட்டாள்.

“தம்பி நேரம்போகுது. ஆறு மணிக்கு முதல் உப்பாற்றுத் துறையை கடக்க வேணும். தெரியுந்தானே. இனி இந்தப் பக்கம் எப்போது...?” எனப் பவானி கூறினாள்.

“ஓம் அக்கா அடுத்த கிழமை வருகிறோம். நாங்கள் புறப்படுகிறோம்.” ரதீபன் சொல்லிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். தொடர்ந்து நண்பர்கள். பங்களாக் கேற் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தாள் பவானி. தரனும் கூட வந்தான். பங்களாக் கேற்றிலிருந்து இறங்குதுறை கூப்பிடு தூரத்தில்தான் இருந்தது. மரியான் தோணியோடு காத்திருந்தான். தரன் விடைகொடுத்து அனுப்பி வைத்தான். தோணி மறுகரையை அடைந்தது. போகும் வழியில் நாணற் புற்களாலும் நச்சு மாமரங்களாலும் சூழப்பட்ட சிறுதீவு தெரிந்தது. பார்த்துவிட்டுச் செல்லத் திட்டமிட்டனர். ஜோன் கடையைத் தாண்டிச் சென்றதும், சைக்கிள்கள் நின்றன. ரதீபனும் அன்வரும் மறைந்து தீவுள் புகுந்தனர். சுற்றிவரப் பார்த்தனர். குடிசையாக அமைந்திருந்த கொட்டிலுக்குள் புகுந்தனர். படிக்கட்டுகள் உள்ளேநோக்கிச் சென்றன. உள்ளே ஒரே இருள் மயம் வெளியில் வந்தனர். தெருவுக்கு வந்தனர். ரதீபன் நாணற் தடிகளைக் கைகளில் வைத்திருந்தான்.

“டேய் என்னடா செய்யிறிங்க” கேட்டபடி ராஜதுரை வந்தான். ராஜதுரை இவன்தான் என்று தெரியாது.

“நாணற் தடிகள் தேவை. மரியண்ணன் இதில் எடுக்கலாம் என்று சொன்னார்.” ரதீபன் கூறினான். அவனது முகத்தின் மாற்றங்களைக் கவனித்தான்.

“இவன் மரியான் விசரன்.... நீங்கள் அதுக்குள்ள போனால் சகதிக்குள் விழுந்தால் ஆர் வந்து காப்பாற்றுவது. தற்செயலாக..... கீசகன் கண்டான் என்றால் நீங்கள் குளோஸ். பேசாம ஒழுங்கா ஓடுங்க வீட்டுக்கு” ராஜதுரை சொல்லிக் கொண்டே விரட்டினான். சைக்கிள்கள் விரைந்தன.

உப்பாற்றுப் பாடசாலையில் இராசேந்திரம் அதிபர் காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

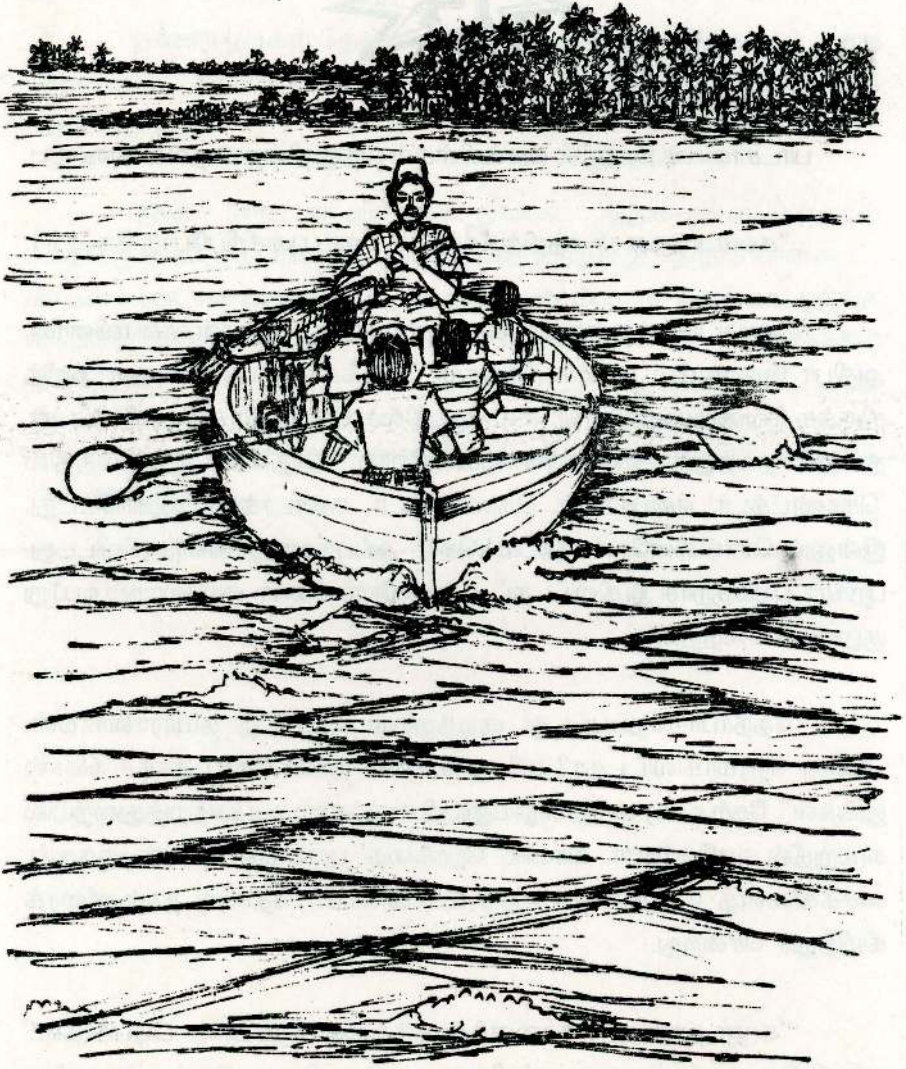
பாடசாலைக் கேற்றில் சைக்கிள்கள் வந்து நின்றன. நல்ல களைப்பு.

“கண்டாக்கரைச் சந்தித்தீர்களா?” எனப் புன்சிரிப்போடு கேட்டார்.

“கண்டாக்கர் என்றால் என்ன சேர் கருத்து” நிருசன் வினாவினான். அதிபர் மேசையில் தட்டிச் சிரித்தார்”. படிக்கின்ற பிள்ளைகள் அறிந்திருக்க வேண்டியவைதான். சில ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழாகிவிட்டன. தமிழில் நடத்துநர் என்று சொல்கின்றோம். அதனை ஆங்கிலத்தில் ‘கொண்டக்டர்’ என்பார்கள். கொண்டக்டர், கண்டாக்கர்’ ஆகிவிட்டது. இன்னும் சொல்கின்றேன். அட்வக்கெற் அப்புக்காத்து என்றாகிவிட்டது. புறக்கர், புறக்குறாசு ஆகிவிட்டது”. என்று விளக்கினார். எல்லோரும் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தனர்.

தேநீர்பரிமாறப்பட்டது. குடித்ததும் புறப்படத் தயாரானார்கள். “என்ன நேரமாகிவிட்டதா? சரி அப்பாவை நலம் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள்”. கேற் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார். உப்பாற்றுத்துறையில் கமுறுதீன் வரவேற்றார். வாயில் ‘றோக்கை’ புகைந்து கொண்டிருந்தது. சைக்கிளைத் தோணியில் ஏற்ற உதவினார். தோணி தண்ணீரைக் கிழித்துச் சென்றது.

“கமுர் நாநா ஒரு நாளைக்கு எத்தனை றோக்கை பிடிப்பீர்கள்” ரதீபன் கேட்டான். “ஒரு கணக்கில்லை. புகையிலை, தென்னங்குருத்து இருந்தால் ஒரு பத்துப் பனிரெண்டு போகும்” கமுறுதீன் சொன்னார்.

அனுசியனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவன் சுருட்டு, சிகரெட், பீடி இவைகளைத்தான் கண்டிருக்கிறான். ஆனால் கிண்ணியா 'ஸ்பெசல்' றோக்கையைக் காணவில்லை.

“நாநா தென்னங்குருத்து எதற்கு” அதிசயத்துடன் அனுசியன் கேட்டான். அதைப் பற்றி அறிய ஆவல் எழுந்தது. “தம்பி றோக்கை எங்களைப் போன்ற ஏழைகளின் சிகரெட், கிண்ணியா இஸ்பெசல்” கமுறுதீன் பெருமையாகச் சொன்னார். தனது கிழிந்த சட்டைப் பையில் கையை விட்டார். இரண்டு மூன்று நறுக்கிய ஓலைத் துண்டுகளை எடுத்தார். அவர்களிடம் கொடுத்தார்.

“இதைப் பாருங்க”

“என்ன இது வெள்ளையாய் இருக்கு” அனுசியன் பார்த்து விட்டுக் கேட்டான்.

“தம்பி தென்னங்குருத்தோலையை வெட்டி, பெரிய ஏனத்தில் போட்டு அவிய விட வேணும், பிறகு எடுத்து வெய்யிலில் காயவிட வேண்டும். அவித்தால் குருத்து வெள்ளையாக வரும். சிகரெட் அளவுக்கு நறுக்கி எடுக்க வேணும். கொஞ்சம் புகையிலையைக் கிள்ளி ஓலைக்குள் வைத்து சுருட்டி எடுத்தால் றோக்கை” கமுர் நாநா சொன்ன விதம் கேட்கச் சுவையாக இருந்தது. எல்லோரும் சிரித்து ரசித்தனர். கரைவந்து விட்டது. இறங்கிக் கொண்டார்கள். “தம்பி நீங்களும் றோக்கை அடிக்க பழக்கக் கூடாது. அது கெட்ட பழக்கம்.” கமுர் நாநா புத்திமதியும் கூறினார்.

“நாநா இதை யார் கண்டுபிடித்தார்கள்” நிருசன் கேட்டான்.

“எல்லாம் நமது கிண்ணியாவில் பிறந்த மக்கள் தான்” கமுர் பதிலளித்தார்.

கிண்ணியாவின் சிக்கனக் கொள்கை ரதீபனைக் கவர்ந்தது. தோணிகரையை அடைந்தது. கமுர் நாநா வழியனுப்பி வைத்தார்.

சைக்கிள்கள் வீடுகள் நோக்கிப் பறந்தன. நடந்தவை பற்றி யாரிடமும் வாய் திறக்கக்கூடாது என்று கூறிக் கொண்டனர். ஆலங்கேணிப் பாடசாலை விளையாட்டுத்திடலில் 'கிரிக்கெட்' நடந்து கொண்டிருந்தது. ரதீபனும் நிருசனும் விடைபெற்றுப் போயினர். அன்வர் அனுசியனோடு சென்று தன் வீட்டில் இறங்கினான். அனுசியனும் வீடு சென்றான்.

இரவு உணவுக்குப் பின் அப்பா முற்றத்தில் இருந்தார். நல்ல நிலவு. தென்னைகளில் நிலாவொளி பட்டுச் சிதறிக் கொண்டிருந்தது. நீலவானத்தில் நட்சத்திரக் கூட்டம். வெளவால்கள் அங்கும் இங்கும் அலைந்தன. அப்பாவின் பக்கம் ரதீபன் சென்றான். பின்னால் நிருசனும் நிமேசிக்காவும் சென்றனர். அப்பா சாய்மனைக் கதிரையில் இருந்தார். ரதீபன் பாயையும் கொண்டு வந்தான். விரித்து மூவரும் அதில் இருந்தனர். கடற்கரை மணல் போல முற்றம் இருந்தது.

“இராசேந்திரம் ஐயா எப்படி இருக்கிறார்?” அப்பாதான் தொடங்கினார். “அவர் எந்த நேரமும் சுறுசுறுப்புத்தான். கோலாட்டம், கும்மி, நாடகம் பழக்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்”. நிருசன் எடுத்தவுடன் சொன்னான். “அவர் அப்படிப் பழக்கப்பட்டவர். நல்லவர். பொய், களவு இல்லாதவர். தமிழ் அவர் உயிர். அவரைப் போல் நீங்களும் படித்து நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டும்.” அப்பா அறிவுரை சொன்னார்.

“அப்பா உங்கள் அனுமதி இல்லாமல் கண்டாக்கர் ஐயாவைப் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். கோபம் இல்லைத்தானே?” ரதீபன் அப்பாவின் கைகளைப் பற்றியபடியே கூறினான். “இராசேந்திரம் ஐயாவிடம் போன பிறகுதான் இந்த எண்ணம் வந்தது.”

நிருசன்முடித்து வைத்தான். “நானும் சொல்லத்தான் இருந்தேன். நீங்கள் போய்ப் பார்த்து வந்தது மிகவும் நல்லது. அவர் எப்படி இருக்கிறார்?” அப்பா இப்படிச் சொல்வார் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. “அப்பா உங்களை நலம் விசாரித்தார். பவானி அக்கா நாங்கள் சாப்பிடாவிட்டால், தான் சாப்பிடமாட்டேன் என்று சொன்னார். சாப்பிட்டோம். சந்தோஷமாயிருந்தது”. சொல்லி முடித்தார்கள்.

“போவதாகச் சொல்லியிருந்தால் நாம் எல்லோரும் போயிருக்கலாம். நல்ல சனங்கள். பவானி கெட்டிக்காரி. அடுத்த முறை எல்லோரும் போய் வருவோம்” அப்பா கூறி முடித்தார். நிருசன் ஏதாவது சொல்லி விடுவான் என்ற பயம் ரதீபனுக்கு ஏற்பட்டது.

கிழக்கில் வர்ணஜாலம் காட்டிச் சூரியன் வந்தான். சிவந்த கோளம் தீயாய்த் தெரிந்தது. மேகங்கள் பல நிறங்களில் ஓடித் திரிந்தன. காலை இளம்காற்று வீசியது. மலர்களின் வாசனை இதமாக இருந்தது. பலவித பறவைகளின் ஒலி, பசுக்களின் குரல். “காலைப் பொழுது இன்பமானது தான். இயற்கை எவ்வளவு இனிமையானது. இயற்கையைப் படைத்த இறைவன் பேரருளாளன். ஒவ்வொரு உயிரும் அவனது அருளைப் பெற வேண்டும் அவனை வணங்க வேண்டும்” வெள்ளிக்கிழமை காலை அதிபர் நற்சிந்தனையின் போது சொன்னவை இவை. ரதீபன் அதனை மீண்டும் மீட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். அதிபர் மேல் பக்தி கலந்த பாசம் ஊன்றியது.

சைக்கிளில் ஏறினான். பாடசாலை செல்ல வேண்டும். ஆம்மா வழியனுப்பி வைத்தார். சைக்கிள் பறந்தது. வழக்கமாக சைக்கிளை வைக்கும் வீட்டில் வைத்தான். கிண்ணியாத் துறையைத் தாண்டினான். பேருந்து புறப்பட்டது. தாவி ஏறினான். இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஹலோ ரதீபன் எப்படிச் சுகம்?” சத்தம் வந்த பக்கம் திரும்பினான். பின் இருக்கையில் இம்ரான். இருவரும் கைகுலுக்கிக் கொண்டனர். “என்னடா உன்னைக் காணக்கிடைப்பதில்லை” ரதீபன் கேட்டான்.

“நேரமில்லையே.... பாடசாலை முடிந்தால் ரியூட்டரி, விளையாடவே நேரம் இல்லடா, எனக்கு வெறுத்துப் போச்சடா” அலுத்துக் கொண்டான் இம்ரான்.

“நமது வகுப்பு ஆசிரியர்கள் நன்றாகப் படிப்பிக்கிறார்கள். அதிபர் அன்பாக வழிகாட்டுகிறார். படிக்கும் போது கவனித்தால் போதும். ஏன் ரியூசனுக்குப் போக வேணும்....?” ரதீபன் விளக்கினான்.

“நீ சொல்லுவது நூற்றுக்குநூறு வீதம் உண்மை. ஆனால் வீட்டில் படிபடி என்று பெரிய கரைச்சல். என்னடா செய்கிறது”.

இம்ரான் நொந்து கொண்டான். சற்று அமைதி நிலவியது பேருந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. சீனக்குடா தாண்டியது.

நாலாம் கட்டைச் சந்தியில் பேருந்து வலப்பக்கமாகத் திரும்பியது. திருகோணமலை நகர் நோக்கிப் போனது. ரதீபன் கண்கள் அதனைக் கண்டு கொண்டன. அது....அது..... அந்த வெள்ளை வேன். அதே நீலநிற ஜீன்ஸ்காரன். முன் சீற்றில் இருந்தான். வேன் கண்டி விதியால் ஓடி மறைந்தது. ரதீபனுக்கு ஒரே ரென்சன்.

பேருந்து அந்தப் பெரிய கல்லூரியின் முன் நின்றது. இருவரும் இறங்கிக் கொண்டார்கள். வகுப்பிற்குள் சென்றதும் மணி ஒலித்தது. ஒவ்வொரு வகுப்பிலிருந்தும் மாணவர்கள் வரிசையாகச் சென்றனர். அது ஆண்கள் மட்டும் கல்வி பயிலும் கல்லூரி. ஒன்று கூடல் நேரம். பொதுப் பிரார்த்தனை நடந்து முடிந்தது. அதிபர் தோன்றினார். நற்சிந்தனை வேளை அது. காலை வணக்கம் கூறப்பட்டது. எங்கும் அமைதி.

அதிபரின் முகத்தில் ஒரு புன்னகை. அவர் பேசுவதைக் கேட்க காதுகளைக் கூர்மையாக்கினான். படிப்பினைகளைக் கதைகளாகக் கூறுவார்.

“பயம் என்றால் என்ன....?” கேள்வி கேட்டு விட்டு அமைதியாக இருந்தார். மாணவர்கள் ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டனர். ஆசிரியர்கள் புடை சூழ நின்றுருந்தனர். அமைதியின் பின்... “டுமீல்” என்று ஒரு சத்தமிட்டார். மாணவர்கள் பலர் பயந்தே விட்டனர். அதிபரோடு ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் ‘கொல்’ என்று சிரித்தனர். அப்போது அதிபரின் குரல் ஒலித்தது. “நெப்போலியன் மாவீரன். ஒருநாள் நொப்போலியனையும் அவன் தரத்துக் ‘கப்டன்’களையும் உயர்அதிகாரி அழைத்திருந்தார். ஏழெட்டுப் பேர் இருக்கும். கிளாஸ்களில் நிரம்பி வழியும் அளவுக்கு ‘வைன்’ இருந்தது. எல்லோரும் தம் கைகளில் எடுத்தனர். ஒரே உயரத்துக்குப் பிடித்து ‘சியேஸ்’ என்றனர். அப்போது ‘டுமீல்’ என்றொரு பயங்கர ஒலி. அது பீரங்கியின் முழக்கம் எல்லோரும் நடுங்கினார். கைகள் நடுங்கின. கைகளில்

இருந்த கிளாஸ் வைன் தளம்பியது. தளம்பி சிறிது கொட்டுப்பட்டது. ஆனால் நெப்போலியன் கைகளில் இருந்த கிளாஸ் அப்படியே இருந்தது. தளம்பவில்லை. நெப்போலியனின் மன உறுதியும், பயமின்மையையும் காட்டும் கதை இது. மாணவர்களாகிய நீங்கள். பாடங்களைக் கண்டு பயங்கொள்ளலாகாது. முயன்றால் முடியாதது ஒன்றுமில்லை. நல்ல பிள்ளைகளாக வாழக் கற்க வேண்டும்” கூறி முடித்தார். வகுப்புத் தொடங்கி விட்டது. வகுப்புக்கள் ஏனோ இன்று ‘டல்லாக’ இருந்தது.

இடைவேளையின் போது அது நடந்தது. அதிபரின் அறையினுள் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள். பரபரப்பாகத் தெரிந்தது. பதட்டம் நிலவியது. அலுவலக அறையைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மாணவத் தலைவர்கள் மற்ற மாணவர்களை வகுப்புகளுக்குள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். மெல்ல மெல்லக் கதை பரவியது. தம்பிமுத்து ஆசிரியர் சோகமாக இருந்தார். அதிபர் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஆறுதலாய் இருங்கோ... கவலைப் படாதேயுங்கோ. வேண்டிய நடவடிக்கை எடுப்போம்” அதிபர் தேற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் தம்பிமுத்து ஆசிரியரால் அமைதியாய் இருக்க முடியவில்லை. அவரது மகன் காணாமற் போயிருந்தான். தம்பிமுத்து ஆசிரியரின் மகன் சகுணன் கெட்டிக்காரன். விளையாடும் போது கண்டிருக்கிறான். எந்த நேரமும் சிரித்தபடி படு சுறுசுறுப்பாக இருப்பான்.

செய்தி பாடசாலை, வீடு, நாடு எங்கும் பரவியது. அதிபர் ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தார். அவரது கவலையை அவரது முகம் காட்டியது. கன்றைப் பறிகொடுத்த தாய்ப் பசுபோல் துடித்துப் போனார். கூட்டம் மெதுவாகக் கலைந்தது. வகுப்பறைகளில் கலகலப்பு இல்லை. பயங்கர அமைதி நிலவியது.

அதிபரின் அறையில் வேறு யாரும் இல்லை. மெதுவாக ரதீபன் எட்டிப் பார்த்தான். கதவில் தட்டினான். அதிபரின் பார்வை ரதீபனின் மேல் விழுந்தது.

“உள்ளே வரலாமா?... சேர்”

“தாராளமாக வாரும்”. அதிபரோடு கதைப்பது இலகுவான தல்ல. எந்த நேரமும் வகுப்புக்களைப் பார்வையிடச் செல்வார். ஆசிரியர்கள் வராவிட்டால் அந்த வகுப்பில் அவர் நிற்பார். பலர் சந்திக்க வருவார்கள். மனங்கோணது அவர்களது தேவைகளை முடித்து அனுப்புவார். எந்த நேரமும் ஒரு புன்னகை முகத்தில் இருக்கும். அந்தச் சிரிப்பே கடமையை உணர்த்தும்.

“சேர்.... அன்று நீங்கள் அசெம்பிளியில் சொன்னது நினைவில் இருக்கின்றதா?” அதிபர் புருவத்தை நெளித்து பழையதை மீட்டு, திருப்தியடைந்தார், “ஓம் பிள்ளைகளைக் கடத்தும் கும்பல் பற்றியது தானே” என்றார்.

“ஓம் சேர்” என்றான். பின் தொடர்ந்தான்.” சனிக்கிழமை ஒரு வெள்ளைவேன். அதில் ஆறு சிறுவர்கள். முரடர்கள் கொண்டு போனதைக் கண்டேன் சேர்” ஆறுதலாகச் சொன்னான் ரதீபன்.

அதிபர் துடித்துப் போய் எழும்பினார். “அப்படியா, பேப்பர் நியூஸ் உண்மைதான்.” என்றார்.

“எங்கு கொண்டு போனார்கள்.... யார் அவர்கள்” அதிபர் மேசையில் கைகளை ஊன்றியவாறே கேட்டார்.

“சரியாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் நீங்கள் கூறியது போல் ஒரு குழு இதில் ஈடுபட்டுள்ளது. அவர்களைக் கையும்மெய்யுமாகப் பிடிக்க வேண்டும். உங்கள் உதவி தேவை சேர்.” ரதீபன் விநயமாகக் கேட்டான். தனது மாணவனின் துணிச்சலைக் கண்டு வியந்தார். “என்ன உதவி வேண்டும் சொல்லும்” அதிபர் ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“எனக்குத் தெரியு” என்று யாருக்கும் சொல்லாதீர்கள். வெளித் துறைமுகத்தில் நிற்கும் இரண்டு கப்பல்களும் எங்கிருந்து வந்துள்ளன என்பதை அறிய வேண்டும்.” ரதிபன் சொல்லச் சொல்ல அதிபர் அதிசயித் துப் போனார். தடுமாறியும் விட்டார்.

கதிரையில் அமர்ந்தார். தொலைபேசியைக் கையில் எடுத்தார். கப்பல் கம்பனிகளோடு தொடர்பு கொண்டார். பலன் இல்லை. எனினும் மறுநாள் விசாரித்துச் சொல்வதாகத் தகவல் கிடைத்தது. அவர் மனதில் புலனாய்வுத் துறையினரின் உருவங்கள் நிழலாடின.

“ரதிபன் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இப்போது உம்மைப் பற்றிக் கவலையாக இருக்கிறது.” கூறிக் கொண்டு ரதிபனை வகுப்புக்கு அனுப்பி னார். வெளிநாடுகளுக்குத் சிறுவர்களைக் கடத்துவதை எண்ணிக் கொண் டார். மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு ஓட்டகப்பட்டியில் வேலை செய்யவும், பேரிச்சம்பழத் தோட்டங்களில் வேலைக்கு ஈடுபடுத்தவும் அடிமைகளாக நம் பிள்ளைகளை அனுப்புகிறார்களே. இளைஞர்களைப் பிடித்து கண் பிடுங்குவதும், கிட்னி, இதயம், தோல் என வெட்டி அனுப்புவதும் அவர் கண்முன் பயங்கரக் காட்சிகளாயின.

ரதீபன் சென்றதும் அதிபர் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினார். தொலைபேசி அலறியது. இடதுகையில் எடுத்துக் குரல் கொடுத்தார். வலது கையில் பேனாவும் குறிப்புத்தாளும் இருந்தன.

“ஹலோ..... வணக்கம் சேர் நான் சதாத்”

“வணக்கம் சதாத்”

“நீங்கள் தேடியதாக மனைவி சொன்னார். முக்கியமான செய்தியா சேர்”

மிக முக்கியம்தான். தயவுசெய்து கல்லூரிக்கு வர முடியுமா”

“இதோ வருக்கின்றேன் சேர்.”

தொலைபேசி வைக்கப்பட்டது. அதிபர் தனது இருக்கையின் எதிரே இருக்கும் படத்தைப் பார்த்தார். சுவாமி விவேகானந்தர் கம்பீராமாகக் காட்சியளித்தார். தலையில் தலைப்பாகை, நிமிர்ந்த கருணை விழிகள். எடுப்பாக இரு கைகளை முனனால் கட்டிய திருவுருவம். அந்தத் தோற்றத்தில் தெரிந்த மன உறுதி. அவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அவர் விழிகள் இப்போது வெளியே எட்டிப்பார்த்தன. வெகு அடக்கமாக சதாத் வந்து கொண்டிருந்தார். அவரோடு முரளியும் பக்கத்தில். கல்லூரி வளவிலுள் காலடி எடுத்து வைத்ததும். அந்தப் பக்கி எங்கிருந்து வந்ததோ தெரியவில்லை. தாங்கள் படித்த பாடசாலையின் மகத்துவம் அது. அலுவலக அறையிலுள் நுழைந்தனர். அதிபர் அமரும்படி கூறும் வரை அவர்கள் நின்றுருந்தனர்.

“வாருங்கள் இப்படி அமருங்கள்” இருக்கைகளைக் காட்டினார் அதிபர். இருந்தார்கள் எதற்காக அதிபர் அழைத்துள்ளார் என்பது புதிராக இருந்தது. ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டனர். அதிபரே தொடந்தார். “உங்களால் நல்ல காரியங்கள் ஆக வேண்டியிருக்குது. சுறுசுறுப்பாக இயங்க வேண்டும்.” மெல்லிய புன்னகையோடு சொன்னார்.

“சொல்லுங்கள் சேர் என்ன செய்ய வேண்டும்” இருவரும் ஒருமித்துக் கூறினார்கள்.

“காலம்கெட்டுப் போச்சு, சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் காணாமற் போகின்றார்கள். நமது பாடசாலை மாணவர்கள் சிலரும். காணாமற் போயுள்ளனர். இதற்கு முடிவு காண வேண்டும். நமது பாடசாலையின் பெருமையைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.” உணர்ச்சியோடு பேசினார். அவரது கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

எதற்கும் கலங்காத அதிபர் இப்போது ஆடிப் போயிருந்தார். “சேர் நாங்கள் உங்கள் மாணவர்கள். ஏற்கனவே செயலில் இறங்கி விட்டோம். தனோஜன் தீவிரமாகச் செயற்படுகிறார்.” சதாத் விளக்கினார்.

“வெளித்துறைமுகத்தில் இரண்டு கப்பல்கள் தரித்து நிற்கின்றன. அது பற்றித் தெரியுமா?” கேள்வியை அதிபர் இப்படிக்கேட்பார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. மௌனம்தான் பதிலாகியது.

“கப்பல்களுக்கும் சிறுவர்கள் காணாமற் போவதற்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இருக்காது சேர்.” முரளி ஆணித்தரமாகச் சொன்னார்.

“எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது. அக்கப்பல்களை நோட்டம் விடுவது நல்லது” அதிபர் உறுதியாகச் சொன்னார்.

“நாங்கள் செய்வோம் சேர்” கூறி விடைபெற்றுச் சென்று விட்டார்கள்.

மாலை உள்துறைமுக வீதி அற்புதமாக இருந்தது. அவ்வீதியால் ரதீபன் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்தான். காமினியோடு இம்ரான் வந்து கொண்டிருந்தான். கடற்படைச் சந்தியில் நண்பர்கள் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். டொக்யாட் வீதியால் கடற்கரைக்கு வந்தனர். கடற்கரை மணலில் கால்களைப் புதைத்துக் கதையளந்தனர்.

கடற்கரையில் சனக்கூட்டம். இனிய பாடல்கள் ஒலிபெருக்கி யிலிருந்து காற்றில் பரவி வந்தன. இருள் மெல்ல மெல்லப் பரவியது. பலர் கடற்கரையில் இருந்து எழும்பினர். வீடுகளுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். இரண்டு சிறுவர்கள் இவர்களுக்கு மேலால் பாய்ந்து விழுந்தனர். எழுந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைத் துரத்தி இரண்டு முரடர்கள் ஓடினார்கள். எதிர்பாராத இந்த நிகழ்ச்சி அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“இந்த நேரத்தில்தான் பொடியங்களைக் கடத்துவார்களாம். நாங்கள் போவோம்” பயத்தோடு புறப்பட்டான் காமினி.

“இம்ரான் டடியிடம் போய்ச் சொல்லு.” ரதீபன் விரைவு படுத்தினான். மூவரும் கடற்கரையில் இருந்து. எழுந்தனர். மணலைத் தட்டி விட்டு நடந்தனர். மணலைக் கடந்து புறதரையில் கால் வைத்தனர். ஓசக்கிகள் களை எடுத்தனர். வீதியில் வந்து சைக்கிளில் ஏறினர். குறுக்கால் வெள்ளை வேன் மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து சென்றது. அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி. அதிலிருந்து மீளமுன். அந்த வேன் போன வேகத்தில், ஆலய வீதிச் சந்தியில் திரும்பியது. கதவு திறக்கப்பட்டது. நாலைந்து பேர் ஏறியது மங்கலாகத் தெரிந்தது. அவர்களைக் கடந்து கோட்டைப் பக்கம் போனது. போகும் போது வாகனத்திலிருந்து ‘தடல்புடல்’ சத்தம் கேட்டது. வாகனம் சடுதியாகத் திருப்பப்பட்டது. மணிக்கூட்டுக் கோபுரப் பக்கம் போய் மறைந்தது.

“இம்ரான் இப்படியே உங்கள் வீட்டுக்குப் போவோம்” காமினி கூறினான். வேகமாக சைக்கிள்கள் ஓடின.

வேகமாக வந்த ஜீப் நின்றது. அதிலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் இறங்கினார். சைக்கிள்களைக் கைகாட்டி நிறுத்தினார். “நேரம் என்ன இப்போது” தன் கை மணிக் கூட்டைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டார்.

பேசாது நிலத்தைப் பார்த்தவாறே இம்ரான் நின்றான்.

“அங்கிள் பெரிய ஆபத்தைப் பார்த்தோம்” காமினி அமைதியைக் கலைத்தான். ரதீபன் மெல்லமெல்ல இன்ஸ்பெக்டர் பக்கத்தில் சென்றான்.

“சேர் ஒரு வெள்ளை வேன் எங்களைத் தாண்டிப்போனது. அதற்குள் சிறுவர்கள் கடத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்” ரதீபன் தெளிவாகக் கூறினான். அப்போதுதான் தனோஜன் அந்த இடத்திற்கு மோட்டார் சைக்கிளில் வந்தார். சலூட் அடித்தார்.

“சேர் ஒரு வெள்ளை வேன். இலக்கத்தகடு இல்லை. சந்தேகத்தை ஊட்டியது. நாலாங்கட்டை வரை துரத்திச் சென்றேன். மாயமாக மறைந்து விட்டது” சொல்லி முடிக்கும் முன் முரளியும் அங்கு வந்துவிட்டார். இன்ஸ்பெக்டர் சதாத்தின் முகத்தில் கடுகடுப்பு.

“சேர் வெளித்துறைமுகத்தில் நிற்கும் கப்பல்கள் இரண்டும். பத்து நாட்கள் வரைக்கும் நிற்குமாம். கப்பல் வந்து இன்றோடு மூன்று நாட்கள். இன்னும் ஏழு நாட்கள் வரைக்கும் நிற்குமாம்.”

முரளி விபரித்தார்.

“புலனாய்வுத் துறையில் நாம் மூவர் இருக்கிறோம். என்ன பலன். நமது சுறுசுறுப்புப் போதாது. தூரிதமாகச் செயற்பட வேண்டும். இன்ஸ்பெக்டர் முரளி, நீங்கள் நாளை காலை கப்பலைச் சோதனையிட வேண்டும். இன்ஸ்பெக்டர் தனோஜன் நீங்கள் வெள்ளை வானைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். புறப்படுவோம். இம்ரான் நீங்கள் மூவரும் நம் வீட்டுக்குப் போங்கள். நான் அங்கு வருகின்றேன்”. கூறியதும் ஜீப் புறப்பட்டுவிட்டது.

சைக்கிள்கள் இம்ரான் வீட்டினுள் நுழைந்தன. முன் வரவேற்பறையில் நண்பர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். இம்ரானின் தங்கை பானு வந்தாள். சுடச்சுடப் பால் கலந்த கோப்பியைத் தந்தாள். குடித்து முடிக்கவும், இன்ஸ்பெக்டர் சதாத் உள்ளே வரவும் சரியாக இருந்தது. உள்ளே போய் உடையை மாற்றிக் கொண்டு வந்தார். மகனின் நண்பர்களைக் கண்டு புன்னகைத்தார்.

“கவலைப்படத் தேவையில்லை. ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளேன். உங்கள் எல்லோரையும் பாராட்டுகின்றேன். பாடசாலை விட்டதும் வீட்டில் இருந்து படியுங்கள். வெளியில் அலைய வேண்டாம்” அறிவுரை நிகழ்த்தினார்.

எப்படி எங்கள் டாடி என்பது போல் இம்ரான் ரதீபனுக்குக் கண்ணைக் காட்டினான். ரதீபனும் காமினியும் சிரித்தனர். பின் வணக்கம் கூறிப் பிரிந்தனர்.

கிழக்கே சூரியனின் ஒளி எட்டிப் பார்த்தது. காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. இருள் கலைந்து ஓடத் தொடங்கியது. வெளித்துறைமுகத்தில் கப்பல்கள் நின்றன. இன்ஸ்பெக்டர் தனோஜனும், முரளியும் முற்றுகையிட்டனர். படகுகள் சூழ்ந்து கொண்டன. கப்பல் கப்பல்களுக்கு நீதிமன்ற ஆணை காண்பிக்கப்பட்டது. கப்பல்கள் சல்லடை போட்டுத் தேடப்பட்டன. ஒரு தடயமும் தென்படவில்லை.

“இன்ஸ்பெக்டர் என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்.”

“ஈ.....கொ.பி..... விஸ்கி..... எது வேணும் என்றாலும் சாப்பிடலாம்.” கப்பல் கப்டன் கூறினான். இன்ஸ்பெக்டர் முகத்தில் கடுகு வெடித்தது.

“ஒன்றும் வேண்டாம். தாங்ஸ் எப்போது எங்கே கப்பல் போகவிருக்கிறது” இன்ஸ்பெக்டர் முரளி கேட்டார்.

“அது தெரியாது. எங்கள் பொஸ்தான் சொல்லணும்” கப்டன் சொன்னான்.

“யார் உங்கள் பொஸ், எங்கிருக்கிறார்?” தனோஜன் சற்றுக் கோபமாகவே கேட்டார்.

“சியாம்சிப்பிங் கம்பனியில் கேட்டால் தெரியும். நாங்கள் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்கின்றோம். கட்டளை வந்தால் அதன்படி செயற்படுவோம்” கப்டன் சற்று நிதானமாகவும், இதமாகவும் பதிலளித்தான். தாமதிப்பதால் பயனில்லை. படகுகள் கரைக்கு மீண்டன.

“சியாம் சிப்பிங் கம்பனி முன்னால் பொலிஸ் ஜீப் நின்றது. மூன்று இன்ஸ்பெக்டர்களும் உள்ளே சென்றனர். சாதாரண உடையில் தான் சென்றனர். ஏற்கனவே இவர்களை மனேஜர் டினோஜுக்குத் தெரியும். அவர்களை எழுந்து வரவேற்றார்.

“வாங்க சேர். இருங்க என்ன செய்ய வேணும்” இருக்கைகளைக் காட்டிச் சொன்னார். இருந்தார்கள். “மனேஜர் வெளித் துறைமுகத்தில் இரண்டு கப்பல்கள் நிற்கின்றன. உங்கள் கம்பனிக்குரியதாம்.” இன்ஸ்பெக்டர் சதாத் முடிக்குமுன் மனேஜர், “சேர் நாங்கள் ஏஜென்ட். எங்களுக்குக் கப்பல் சொந்தமில்லை” ஒரு போடு போட்டார். மனேஜர்.

“அது தெரியும் டினோஜு. அது உங்களுக்குரிய பொருட்களைக் கொண்டு வந்திருக்கு. என்ன பொருட்கள் எங்கிருந்து வந்தது. இதைப் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா?” இன்ஸ்பெக்டர் தனோஜன் கூறினார்.

“மத்திய கிழக்கிலிருந்து பேரிச்சம்பழம் வந்திருக்கிறது. இன்று இரவு உட்துறைமுகத்துள் விடுவார்கள். பொருட்களை இறக்கிச் சனி இரவு உட்துறைமுகத்தைவிட்டு வெளியேறிவிடும்.” மனேஜர் டினோஜு கடிதக் கோவைகளைப் பார்த்தார். “மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குத்தான் திரும்புகின்றன” என்றார்.

“இந்தக் கப்பல் உரிமையாளர் பெயரென்ன. கூற முடியுமா?” இன்ஸ்பெக்டர் முரளி கேட்டார். மனேஜர் கோவைகளைப் புரட்டினார். நாக்கில் விரலைத் தடவி, தாள்களைப் புரட்டினார்.

“இதோ இருக்கிறது. சேர்” மனேஜர் கோவையை இன்ஸ்பெக்டர் சதாத்திடம் நீட்டினார்.

கோவை இன்ஸ்பெக்டரின் பார்வைக்குள் அடங்கியது. கண்கள் மேய்ந்தன. கருத்துப் பதிந்து கொண்டது. “ஐக்கன், ஸ்ராபோட், லண்டன்” என இருந்தது. இன்ஸ்பெக்டரின் முகம் மாறியது. புரிந்துகொண்ட முரளி. “சேர் இந்தக் கப்பலை வாடகைக்கு எடுத்தவரை நாம் அறிய வேண்டும்” என்றார்.

“யேஸ், அதுதான் சரி. மனேஜர் அது பற்றி அறிய முடியுமா?” சதாத் வினாவினார். “சேர் உங்களுக்கு உதவ முடியாமைக்கு வருந்துகின்றேன். கொழும்பில் எமது தலைமைச் செயலகத்தைத் தான் கேட்க வேண்டும். அது எங்களால் முடியாத காரியம்” மனேஜரின் பரிதாபம் சதாத்துக்குப் புரிந்தது. ஜீப் புறப்பட்டது.

பாடசாலை எங்கும் பரபரப்பு. பிள்ளைகளைப் பெற்றோர் பாடசாலைக்கு அனுப்பப் பயந்தனர். பாடசாலைகள் ஒரு கிழமைக்கு மூடப்பட்டன. திருகோணமலை நகரம் பயங்கரத்தில் மூழ்கியது. காவல்துறையினர் பம்பரமாகச் சமுன்றனர். ரதீபன் வீட்டுக்குப் போகத் தீர்மானித்தான். போகுமுன் இம்ரான் வீட்டுக்குப் போனான். இம்ரான் வரவேற்றான். இம்ரான் நான் வீட்டுக்குப் போகின்றேன். நீயும் வாயேன். உன் பாட்டி வீட்டுக்குப் போகலாம்” ரதீபன் தொடங்கினான். இம்ரானுக்குப் படுசந்தோஷம். அம்மா விடம் அனுமதி கேட்டான். கிடைத்துவிட்டது.

“அம்மா டடி” இழுத்தான் இம்ரான், அப்போது சதாத் உள்ளே வந்தார். ரதீபனுடன் புன்னகை மூலம் கதைத்து விட்டு, அறையினுள் புகுந்தார். அம்மா கூறுவது கேட்டது. “அப்படியே போய் வரட்டும்.” டடியின் அனுமதியும் கிடைத்தது. துள்ளிக் குதித்தான். ஓடிப்போய் டடியைக் கட்டிப்பிடித்தான். பாசத்தால் அவரும் கட்டுண்டார். காக்கிச் சட்டைக்குள் இதயம் இருப்பதை ரதீபன் புரிந்து கொண்டான்.

“இம்ரான்... அந்த வாக்கிரோக்கியையும் கொண்டு போ.... ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்துவிட வேண்டும். சரியா” சொல்லிக் கொண்டு அவர் தன்கடமையில் மூழ்கிவிட்டார். நண்பர்கள் பேருந்தில் ஏறினர். கிண்ணியா புறப்பட்டனர். கிண்ணியாத் துறையைக் கடந்தனர்.

“தென்னஞ்சோலை விரிந்து கிடந்தது. கடற்காற்று மெல்ல வீசியது. முத்துவிளையும் கிண்ணியாக் கடல். குளிர்ந்து படுத்திருந்தது. சைக்கிளில் இருவரும் சென்றனர். சின்னக் கிண்ணியாப் பாலத்தை தாண்டினர். புகாரியடிச் சந்தியில் வலது பக்கம் திரும்பினர். மகளிர் கல்லூரியை அண்டி சதாத்தின் தாய் வீடு. இம்ரானின் பாட்டி மரியம்வீவீ மகிழ்ந்து போனார். இருவருக்கும் தேநீர் வழங்கினர். ரதீபன் விடை பெற்றான். வீடு சென்றான்.

காலை சொல்லி வைத்தது போல் இம்ரான் ரதீபனின் வீட்டிற்கு வந்தான். நண்பர்கள் பாடசாலை விளையாட்டு மைதானத்தில் கூடினர். ரதீபன், அன்வர், அனுசியன், இம்ரான். நிருசன், நிசோ மற்றும் பலர் சேர்ந்துவிட்டனர். ஆறு பேர் மட்டும் முதூர் போகத் திட்டமிட்டனர். ஓய்வு நாட்களில் கங்கைத் தோட்டம் போவதாக அப்பாவிடம் ரதீபன் அனுமதி பெற்றிருந்தான். மூன்று சைக்கிள்கள் முதூரை நோக்கிப் பறந்தன. இம்ரான் மறக்காமல் வாக்கிரோக்கியைக் கொண்டு வந்திருந்தான். வழக்கமான முகமன் கூறி துறைகளைத் தாண்டிச் சென்றனர். முதூர்த் துறையில் செபஸ்தியார் பேயறைந்தது போல் இருந்தார்.

ரதீபன் மெதுவாக செபஸ்தியாரிடம் சென்றான். அவர் முகம் சோகத்தால் மாறியிருந்தது.

“ஐயா ரூபன் இல்லையா.....” என்றான்.

செபஸ்தியார் கண்களில் கண்ணீர். அவர் அழத் தொடங்கி விட்டார்.

“தம்பி நீங்க போன பிறகு ரூபனைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்” சொல்லிக் கொண்டே அழுதார். ரூபன் தீவில் சிறை வைக்கப் பட்டிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். “கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டு, கங்கைத் தோட்டத்துக்கு வந்து விட்டார்கள்.

“அக்கா.....” குரல் கொடுத்தான் ரதீபன். சத்தம் கேட்டு ஓடோடி பவானி வந்தாள். “வாங்கோ..... நான் இன்றைக்கு எதிர்பார்த்தேன்.” கேற்றைத் திறந்துவிட்டாள்.

உள்ளே சென்றார்கள் கண்டாக்கர் அப்பாத்துரையாரும் இருந்தார். தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தாள் பவானி.

“அக்கா.... உங்களோடு இன்று இங்கே நிற்கப் போகிறோம்..” அனுசியன் கூறினான்.

“அப்படியென்றால் கட்டாயம் மழை வரும்” என்று சொல்லி பவானி சிரித்தாள். பின் “தம்பி ரதீபன் அப்பாவிடம் இது பற்றிக் கூறினீங்களோ...” என்று கேட்டாள்.

“ஓம் அக்கா. பவானி அக்காவைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்றதும் அப்பாவின் அனுமதி கிடைத்துவிட்டது” ரதீபன் பெருமையாய்ச் சொன்னான்.

“அப்படியென்றால் சரி.... எனக்கு இன்றைக்குச் சரியான சந்தோசம். புது நண்பரை அறிமுகம் செய்யவில்லையே..” பவானி சொல்லிக் கொண்டே அவர்களோடு இருந்து பேசத் தொடங்கினாள். ரதீபன் அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அப்போது தரனும் வந்து சேர்ந்து கொண்டான். கண்டாக்கரின் பங்களா களைகட்டிவிட்டது. ஆட்டமும் பாட்டமும் என அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அப்பாத்துரையரும் ‘ரணிங் சோட்ஸ்’, ரீசேட் சகிதம் களத்தில் இறங்கிவிட்டார். பூட்டிக் கிடந்த அந்த பங்களாவின் பல அறைகள் திறக்கப்பட்டன. விளையாட்டு உபகரணங்கள் வெளியில் எட்டிப்பார்த்தன. பவானியின் அம்மா குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்.

“பவானி அப்பாவுக்கு இளமைதிரும்பிவிட்டது பார்த்தாயா” சொல்லிச் சொல்லிச் சிரித்தாள்.

“நான் என்ன கிழவனோ” சொல்லிக் கொண்டே சிறுவர்களோடு விளையாடத் தொடங்கிவிட்டார். பவானியும் சேர்ந்து கொண்டாள். “மாலை முழுவதும் விளையாட வேணும். என்று பாரதியார் பாடியிருக்கிறார்”. அப்பாத்துரை கூறிக் கொண்டே வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“அது அந்தக் காலம் ஐயா, காலை எழுந்ததுடன் படிப்பு, பின் கனிவு கொடுக்கும் நல்ல ரியூசன் வகுப்பு. என்று மாறி போச்சு”. இம்ரான் இப்படிச் சொன்னான். அப்பாத்துரைக்குப் புதியதொரு அதிர்ச்சியாய் இருந்தது.

“உண்மையாய் கேட்கிறேன்... இப்ப வகுப்பில ஆசிரியர்கள் படிப்பிக்கிறதில்லையா” அப்பாத்துரையர் ஆவலாகக் கேட்டார்.

“ஐயா, வதப்பில் ஆசிரியர்கள் சிலர் உண்மையாகவே படிப்பிக்கிறார்கள். சிலர் கடமைக்காக வந்தது போகிறார்கள்” அனுசியன் விளக்கினான்.

“ஐயா இப்ப ரியூசனுக்குப் போகாதவனுக்கு மதிப்பு இல்லை” இம்ரான் இடையில் கூறினான்.

“ஐயா பாடசாலையில் பாடம் நடக்கிறது. அதிபர்கள் மேற்பார்வை செய்கிறார்கள். மாணவர்கள்தான் படிப்பதில்லை.” ரதீபன் கூறியதும் அப்பாத்துரையருக்குச் சங்கடமாகிவிட்டது. “சரிசரி வாங்க மகாவலியில் குளித்துவிட்டு வருவோம்” கூறிக் கொண்டே எழுந்தார்.

மகாவலி சலசலத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மரியான் தோணியோடு நின்றிருந்தான். மகாவலி நீர் பட்டதும் இதமாக இருந்தது. பங்களாவில் இருந்து மிக அண்மையிலேயே மகாவலித்துறை இருந்தது. அப்பாத்துரையரையும் சிறுவர்களையும் கண்டதும் மரியானும் வந்து சேர்ந்து கொண்டான். அப்பாத்துரையரின் தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களும் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். வேலை முடிந்ததும் எல்லோரும் சேர்ந்து குளிக்கும் இடம் அது. நீரை வாரி அடிப்பதும் கரணம் அடிப்பதுமாய் மகிழ்ந்தனர். அப்பாத்துரையர் சிறுவர்களைக் கரையில் விளையாடவிட்டிருந்தார். மரியானோடு அவர் ஆழமான பகுதியில் நின்றிருந்தார்.

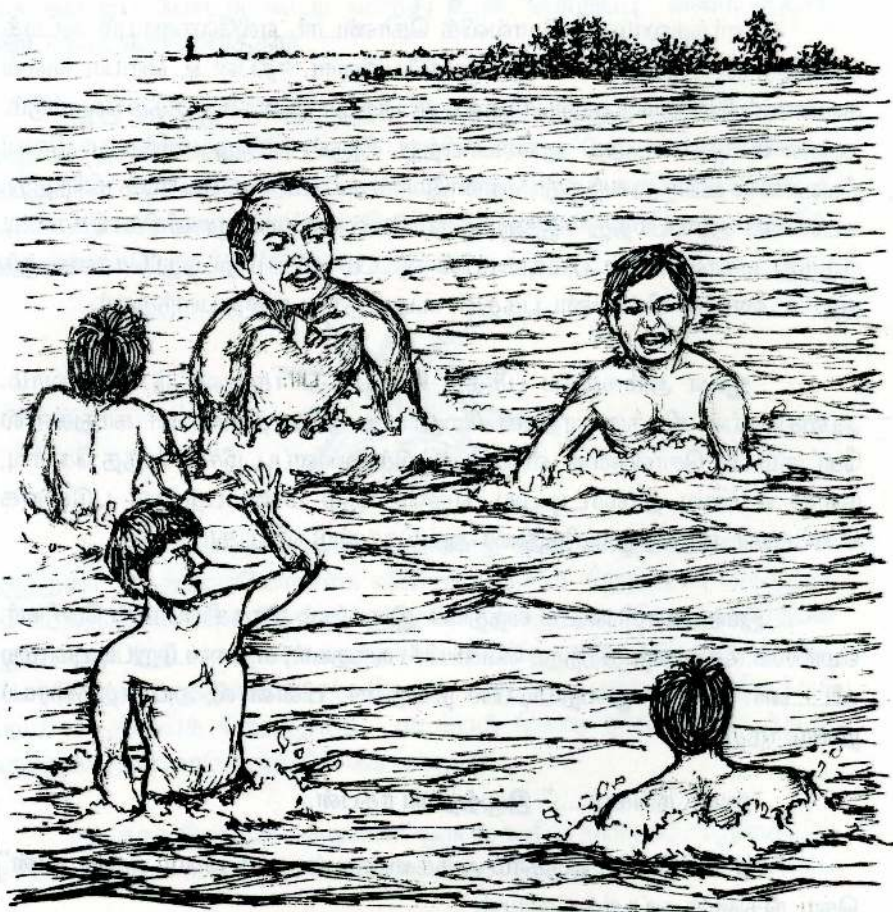
“மரியான் அக்கரைக்குப் போகவில்லையோ?” குளித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“நேரம் இருக்குது. ஏழு மணிக்குப் போக வேணும்” மரியான் பதில் சொன்னான்.

“அப்படியென்றால் மரியானுக்கு இன்றைக்கு நரிகாட்டில் என்று சொல்லு” கண்டாக்கர் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“அவங்களோட அண்டிப்போனாத்தானே அஞ்சப்பத்தைக் கறக்கலாம்” மரியான் உண்மையைச் சொன்னான்.

“மரியான் நாங்களும் வந்து பார்க்க ஆசை, வரலாமோ...” கேள்விக் குறியோடு கேட்டார்.

“ஐயா நீங்கள் வந்தால் ராசமரியாதை கிடைக்கும். ஏன் அப்பாத்துரையர் வாறதில்லை என்று ஒரே கேட்பான் பறங்கித்துரை. கட்டாயம் வாங்க” மரியான் படுகுஷியாகச் சொன்னான்.

“பார்க்கலாம்...” சொல்லிக் கொண்டார். எல்லோரையும் கூட்டிக் கொண்டு மகாவலியை விட்டு வெளியேறினார். ரதீபன் உரையாடலைக் கவனமாக் கேட்டான். கண்டாக்கரை எப்படியும் இணக்கி எடுக்க வேண்டும். அவன் மனதில் உறுதி உண்டாயிற்று. இருள் பரந்து விரிந்தது. நிலவு நீலவானில் ஊர்ந்து வந்தது. வெண்மேகக் கூட்டம் விளையாடித் திரிந்தது. கடலலை ஆர்ப்பரித்து இரைந்தது. மெல்லக் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. மகாவலியின் அக்கரையில் ஆட்டம் பாட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. உணவின் பின் மண்டபத்துள் கூடியிருந்து கதையளந்தனர்.

“ஐயா அக்கரைப் பக்கம் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவோம். ஆசையாய்க் கிடக்கு” ரதீபன் மெதுவாக அப்பாத்துரையர் காதுகளில் கேட்கும் படி சொன்னான். விளையாட்டுக் களைப்பு, நீச்சலடித்த சோர்வு, நல்ல உணவு தாலாட்டியது. எல்லோரும் மண்டபத்துள் படுக்கை போட்டனர். படுத்ததும் நித்திரை ஆட்கொண்டு விட்டது.

இம்ரான் ரதீபனிடம் வந்தான். இருவரும் இரகசியமாய்ப் பேசினர். மெல்லக் கதவைத் திறந்து, வெளியில் வந்தனர். கதவை மறுபடியும் மூடி விட்டனர். நடந்து துறையடியில் நின்றனர். பின்னால் அப்பாத்தரையர் நின்றிருந்தார்.

“ஐயா, நீங்கள்.....” இழுத்தான் ரதீபன்.

“உங்களோடு ஒருதரம் அக்கரையைப் பார்க்கலாம் என்று தான்” தொடங்கினார் அப்பாத்துரையர்.

“இப்ப மரியான் வருவான். வாங்க.... அந்தத் தென்னங்குத்தியில் இருப்பம்.” நடந்து இருந்தனர். எங்கும் அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. சில்வண்டின் ஒலி பரவியது. கெவுளியா வெளிச்ச வீட்டில் இருந்து ஒளி பிசிறியடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சொன்னபடி மரியான் தோணியில் வந்தான். ஏறிக் கொண்டனர். தோணி அக்கரையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“மரியான் இவங்க சும்மா முஸ்பாத்தி பார்க்க வாறாங்கள். கவன மாக காட்டிப் போட்டு கூட்டி வாறது உன் பொறுப்பு” கண்டிப்புடன் கண்டாக்கர் கூறி வைத்தார்.

“தம்பி வாறது சரி தூரத்தில் இருந்து பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த மனிதர்கள் கண்ணில் மட்டும் பட்டிடக்கூடாது”. மரியான் எச்சரிக்கை ஊட்டினான். தோணி கரையில் தட்டியது. இறங்கிக் கரையோரமாக நடந்தனர். கடற்கரை மணல் மேட்டில் இருந்தனர். ஒரு ஐம்பது மீற்றர் தூரத்தில் ஆட்டம் பாட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஆளையாள் அடையாளம் காணாத அளவுக்கு மதுபோதையில் இருந்தனர். கடற்கரையோரமாக விசைப்படகுகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. சில படகுகள் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. மெதுவாக ரதீபன் நழுவினான். “ரதீபன் மிகவும் கவனம் கெதியாய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்துவிட வேண்டும்” அப்பாத்துரையர் எச்சரித்தார். எருக்கலம் புதர் மறைந்திருக்கக் கூடிய வசதியைக் கொடுத்தது. அடம்பன் கொடி திரண்டு கிடந்தது. அதற்குள் தன்னைப் புகுத்திக் கொண்டான்.

“ஏய் சுதா இன்னும் எத்தனை” ஒரு கையில் கிளாசம், மறுகையில் மீன் பொரியலுமாக இருந்த வெளிநாட்டவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“எல்லாம் நாப்பத்தாறு கைவசம் இருக்கு” சுதா கண்ணை மூடி, தலையை அசைத்து கூறினான்.

“பாஸ், இன்றைக்கு நாலு கொண்டு வந்திருக்கிறோம்”. பெருமையோடு சொன்னவனை ரதீபனின் விழிகள் கண்டுகொண்டன.

அது.... அது..... கீசகன்.

“எல்லாமாக ஐம்பது ஏற்றலாம்” கீசகனே சொன்னான். சற்றுத் தொலைவில் பிளாஸ்டிக் கதிரையில் அந்த நீல ஜீன்ஸ்காரன். ரதீபனுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

“மிஸ்டர் ஏப்பிரகாம். இப்போது கெடுபிடிகள் அதிகம். அதனால் விலையும் அதிகரிக்கும்” நீல ஜீன்ஸ்காரன் விளக்கினான்.

“மிஸ்டர் சுதா. திங்கள் கப்பல் போகும். சரக்குகளை திங்கள் விடியமுன் கப்பலில் ஏற்றிவிட வேண்டும். “ஏப்பிரகாம் கட்டளை போட்டான்.

“ஏய் கருணா” சுதா கூறினான்.

“யேஸ் சுதா.... என்ன செய்ய வேண்டும்.” நீல ஜீன்ஸ்காரன் பதில் சொன்னான். ரதீபன் முக்கியமான நான்கு பெயர்களைத் தெரிந்து கொண்டான்.

“திங்கள் கப்பல் போகுது. ஞாயிறு இரவு எல்லாரையும் கொண்டு போக வேண்டும். அது உன் பொறுப்பு” சுதா சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“இந்தா சுதா. அது சரிவராது. என் டியூட்டி சரக்குகளைக் கொண்டு வருவது. சொல்லும் இடத்தில் தருவது மட்டும்தான். அதிலேயே கணக்கு முடிக்க வேணும். கதை அவ்வளவுதான்” கருணா கடுகடுப்பாகச் சொன்னான்.

“ஏய் எந்தத் தொழிலிலையும் பார்ட்னஸ்... பங்காளிகள் ஒத்துழைக்க வேணும். பிணக்கு வரக் கூடாது” ஏப்பிரகாம் கூறினான்.

அதுவரையும் பொறுமையாக இருந்த அய்யுப்பான் கலகலவென்று சிரித்தான். “சுதாவுக்கு விசர். அவனவன் கடமையை அவனவன் செய்ய வேணும். என்னுடைய வேலை அது” என்று முடித்தான்.

ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ் இங்கு ஐக்கியப்பட்டிருந்தது. மொழியால் சண்டை இல்லை. தொழிலில் வேற்றுமையில்லை. வெள்ளைக்காரன், சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லீம் ஒன்றாய் சேர்ந்துள்ளார்கள். இவர்களைச் சேர்த்து வைத்தது எது. ரதீபனின் மூளை சிந்திக்கத் தொடங்கியது. கண்கள் மட்டும் அங்கு நடப்பதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தன.

அப்பாத்துரையர் சொன்னது எவ்வளவு உண்மை. 'பணம்' சேர்த்தும் வைக்கும். பிரித்தும் வைக்கும். மனதில் நினைத்துக் கொண்டான். ஏப்பிரகாம் 'பிறிவ்கேசை' எடுத்துத் திறந்தான். ஒரு பணக்கட்டை எடுத்து சுதாவிடம் கொடுத்தான். சுதா தன்கையில் இருந்த டயரியை எடுத்தான். அந்தப் 'பெற்றமெக்ஸ்' வெளிச்சத்தில் பார்த்தான். பேனாவை எடுத்துக் கொண்டான். அங்கு வேலை செய்தவர்களது பெயர்களை அழைத்தான். கூனிக் குறுகிப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

"சுதா இப்ப நாங்கள் எங்க போகின்றோம்" ஏப்பிரகாம் கேட்டான் தள்ளாடியபடி..

"நேராக நம் 'தீவு வில்லாவுக்கு' போகின்றோம். அங்கேயிருந்து நீங்கள் கப்பலுக்குப் போகலாம்' சுதா விளக்கினான்.

"நோ.. நோ... சுதா.. ஞாயிற்றுக்கிழமை கப்பல் வெளித் துறைமுகத்தில் நிற்கும். திங்கள் இரவு சரக்குகள் போய்ச் சேர வேணும். பின்னால் நான் போய்ச் சேர்ந்தால் கப்பல் போய்விடும். நான் சவுதி சேர்ந்ததும் பக்ஸ் வரும் ஓகே." விபரமாக ஏப்பிரகாம் விளக்கினான். அப்போதுதான் ரதீபனின் கண்கள் அதைக் கண்டன. ஆயுதங்களோடு காவலாளிகள். மண் நிறச் சீருடையில் நிற்பது புரிந்தது.

மெதுவாக ஓசையின்றி நழுவி வந்தான். அப்பாத்துரையரும் இம்ராணும் ரதீபனை எதிர்பார்த்திருந்தனர். ரதீபன் வந்ததும் தோணியை நோக்கி நடந்தனர்.

"ஐயா மரியான் வரவில்லையே" ரதீபன் நடந்து கொண்டே சொன்னான்.

“அவன் வரமாட்டான். நாங்கள் போவோம்” தோணி தள்ளப்பட்டுப் புறப்பட்டது. ஏறிக் கொண்டனர். தோணி கரையை அடைந்தது. மூவருமாக இழுத்துக் கரையில் கட்டினர். பின் மெதுவாக வீட்டுள் சென்றனர். அனைவரும் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். களைப்பு ஒரு பக்கம், கவலை ஒரு பக்கம். இந்தப் பயங்கரக் கும்பலைப் பிடிப்பது பற்றிய திட்டம். மனதில் பெரும் புயல். அப்படியே உறங்கிவிட்டனர்.

“தம்பி ரதீபன் எழும்புங்கோ ரீ ரெடி.” பவானி தட்டி எழுப்பிய பின்தான் ரதீபன் கண் விழித்தான். அதன் பின்னரே மற்றவர்கள் கண் விழித்தனர். “தம்பி இரவு எப்படி ஆட்டம் பாட்டம் எல்லாம்” பவானி சலனம் எதுவுமின்றிக் கேட்டாள்.

“என்னக்கா கனவு கண்டீர்களே” ஒன்றும் நடக்காதது போல் ரதீபன் கூறினான்.

“கனவு இல்லை. நீங்க போனதைக் கண்டனான். வரும் வரைக் காத்திருந்தேன். வந்த பின்தான் நித்திரை கொண்டேன்” பாவனி புன்னகையோடு கூறினாள். ரதீபன் சமாளித்தான்.

“என்ன திட்டம் இன்றைக்கு” பவானி கேட்டாள்.

“இரண்டு நாளைக்கு உங்களோடுதான் நிற்போம். மூதூர் துறை வரைக்கும் சவாரி. மகாவலியில் குளியல். சாப்பாடு. மாலை முழுதும் விளையாட்டு” அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

“சரியான வாயாடிதான். கெதியாகக் குளித்துவிட்டு வாங்க சாப்பிடுவோம்” சொல்லிவிட்டு பவானி அம்மாவுக்கு உதவி செய்யப் போய்விட்டாள். ரதீபன் இம்ராளை அழைத்தான். குளிப்பதற்கு மகாவலிக் கரையை அடைந்தார்கள். அப்பாத்துரையர் தான் லீடர். அவரும் சிறுவர்களில் ஒருவராக மாறியிருந்தார்.

“இம்ரான் வாக்கிரோக்கி எங்கே? டடியோடு கதைக்க வேண்டும். தொடர்பு கொள்.” கட்டளை போல் சொன்னான்.

இம்ரான் இயக்கினான். தென்னை மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டு வாக்கிரோக்கியை இயக்கினான். இயங்கத் தொடங்கியது.

“டடி இம்ரான் கதைக்கிறேன்.”

“ஹலோ.... இம்ரான் எப்படி இருக்கிறாய்?”

“டடி நான் கங்கைத் தோட்டத்தில் இருந்து கதைக்கிறேன்”

“உன்னை யார் அங்கெல்லாம் போகச் சொன்னது?” வாக்கிரோக்கியில் இன்ஸ்பெக்டர் சதாத்தின் குரல் கடினமானது.

“டடி வந்து பிளீஸ்” இம்ரான் இழுத்து இழுத்துக் கதைத்தான் விபரீதத்தைப் புரிந்து கொண்டான் ரதீபன். இம்ரானிடம் இருந்து வாக்கிரோக்கி ரதீபனிடம் கைமாறியது.

“அங்கிள் நான் ரதீபன். முக்கியமான செய்தி சொல்ல வேண்டும்”

“யேஸ்... ரதீபன் சொல்லுங்கள்” பதில் வந்தது.

“அங்கிள் சிறுவர்களைக் கடத்தும் கும்பலை நானும் இம்ரானும் கண்டுபிடித்துவிட்டோம்.”

“அப்படியா..... சொல்லுங்கள்... என்ன செய்ய வேண்டும்” இன்ஸ்பெக்டர் குரல் வாக்கிரோக்கியில் ஒலித்தது.

“அங்கிள், உட்துறைமுகத்தில் இருந்து இன்று இரண்டு கப்பல்கள் வெளியேறுகின்றன. அவை வெளித்துறைமுகத்தில் நங்கூரமிடும். திங்கள் நடுச்சாமத்தின் பின் புறப்படும்”. விபரமாகச் சொன்னான் ரதீபன்.

“அப்படியா வேறு என்ன செய்தி” வாக்கிரோக்கியில் ஒலித்தது.

“அங்கிள் மூதூர் துறையில் இருந்து விசைப் படகுகள் புறப்படும். திங்கள் இரவு நடுச்சாம வேளையில்தான் புறப்படும். அவை வெளித் துறைமுகத்தில் இருக்கும் கப்பல்களை நோக்கி போகும். அதற்குள் கடத் தப்பட்ட சிறுவர்கள் ஐம்பது பேருக்கு மேல் இருப்பார்கள். நீங்கள் மடக்கிப்

பிடிக்க வேண்டும். ப்ளீஸ் அங்கிள் செய்வீர்களா?" ரதீபன் கூறிமுடித்தான்.

"விபரம் புரிந்தது. இம்ரான் நலமா? கவனம். எங்கே இருக்கிறீர்கள்?"
இன்ஸ்பெக்டர் சதாத்தின் குரல் ஒலித்தது.

"அங்கிள். கங்கைத் தோட்டத்தில் அப்பாத்துரை கண்டாக்கர் ஐயா வீட்டில் இருக்கின்றோம்" ரதீபன் பதில் அளித்தான்.

"அப்படியா கண்டாக்கர் ஐயாவைக் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள். இம்ரானிடம் கொடுங்கள்" இன்ஸ்பெக்டரின் குரல் ஒலித்தது. வாக்கிரோக்கி கைமாறியது.

"டடி இம்ரான்" அவன் பேசத் தொடங்கினான்.

"இம்ரான் கவனம். கண்டாக்கர் ஐயா வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும் சரியா.."

"சரி டடி"

"கண்டாக்கர் ஐயா இருக்கிறாரா?"

"யேஸ் டடி"

"அவரிடம் பேசச் சொல்" குரல் ஒலித்தது.

"கொஞ்சம் பொறுங்க டடி" இப்போது அப்பாத்துரையர் கைக்கு வாக்கிரோக்கி மாறியது.

"ஹலோ..." கண்டாக்கர் பேசினார்.

"ஹலோ நான் சதாத் பேசுகிறேன். ஐயா நமது பிள்ளைகள் உங்களிடம் நிற்கிறார்கள். உங்கள் பொறுப்பு" சதாத்தின் குரல் ஒலித்தது.

“சதாத். எனக்கு இவங்கள் வந்த பின்தான் சந்தோஷம் பிறந்திருக்கு. கொஞ்ச நாளைக்கு என்னோடு இருக்கட்டும்” கண்டாக்கர் பதில் சொன்னார். பேச்சுத் தொடர்ந்தது. ரதீபனால் கேட்க முடியவில்லை. அவனுக்குப் பெரிய கடமை காத்திருந்தது. குளித்து விட்டு உணவு. பின் சைக்கிள் சவாரி; எனக் கும்மாளம் தொடங்கியது.

கண்டாக்கர் அப்பாத்துரை களைத்து விட்டார். அவரால் சிறுவர்களின் துடியாட்டத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாதிருந்தது. பவானி சிறுவர்களோடு சேர்ந்து சைக்கிள் சவாரி செய்தாள். பின் அம்மாவுக்கு உதவப் போய்விட்டாள். எதிர்பார்த்த தருணம் கிடைத்துவிட்டது. ரதீபனும், இம்ரான், அனுசியன், அவ்வரும் சைக்கிள் சவாரி செய்து மூதூர் துறையடிக்குச் சென்றனர். நிருசனும் நிசோவும் பவானியோடு இருந்தனர். அப்பாத்துரையருக்குத் துணையாகவும் விளையாட்டில் இருந்தனர். சைக்கிள்கள் இரண்டும் மூதூர்த் துறையில் ரூபன் கடையடியில் நின்றன. செபஸ்தியார் தீவைப் பார்த்தபடி கண் கலங்கி இருந்தார். மெதுவாக அவர் பக்கம் போனான் ரதீபன். அவரது தோளில் கை போட்டான். “ஐயா, ரூபன் இன்று உங்களிடம் வருவான் கவலையை விடுங்கள்” என்றான். ஆனால் பெற்ற மனது அதை ஏற்கவில்லை. விரக்தியோடு செபஸ்தியார் இருந்தார். அவர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் தாரைதாரையாக வார்ந்தோடியது. எல்லோர் கண்களும் கலங்கி இருந்தன.

“ஐயா எங்களுக்குத் தோணி வேண்டும். ரூபனை மீட்டு வர ஒரு சந்தர்ப்பம் தாங்க” பெரும் மன்றாட்டமாக ரதீபன் கேட்டான் செபஸ்தியார் ரதீபனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அவரது பார்வையில் ஒரு ஒளி பிரகாசித்தது. உதடுகளில் மெல்லிய முறுவல் படர்ந்தது. எழும்பினார். தோணியின் பக்கம் சென்றார். “தம்பி வாங்க போவோம்” அழைத்தார் செபஸ்தியார். பாய்ந்து சென்று தோணியில் ஏறிக் கொண்டனர். தோணி தீவின் வலது புறமாகச் சென்றது. தீவின் பல பகுதிகளை செபஸ்தியார் அறிந்திருந்தார்.

“ஐயா தீவுக்குள் போக வேண்டும். அதற்குக் குறுக்குவழி தெரியுமா?” ரதீபன் கேட்டான். தோணி தீவுக்கும் நிலப்பரப்புக்கும் நடுவால் சென்று கொண்டிருந்தது. பெரிய கண்டல் கண்ணா மரம் பரந்திருந்தது. தீவின் வலது புறத்தில் கிளையாற்றுக்கு அப்பால் நிலத்திணிவு இருந்தது. தென்னந்தோப்பும் வயல் வெளியும். சேனைச் செய்கையுமாய் இருந்தது. விவசாய மக்களுக்குத் தீவில் நடப்பது தெரிந்திருக்கவில்லை.

பெரிய கண்டல் கண்ணா மரத்தடியில் தோணி நின்றது. யானை முள்ளிச் செடிகள், இலைகளில் முட்களோடு காவலரணாய் திரண்டிருந்தன. செபஸ்தியார் தோணிச் சவளால் செடிகளில் தட்டினார். அடியின் விசையினால் யானை முட்செடிகள் மடங்கின. ஒரு ஆள் புகக்கூடிய வழி தெரிந்தது. ரதீபன் கண்டற் கிளையில் பிடித்தான் தோணியை விட்டு இறங்கினான். ஒருவர் பின் ஒருவராக இறங்கிவிட்டனர்.

“தம்பி நான் இங்கேயே நிற்பேன், உதவி தேவைப்படும் போது சில்வண்டு போல் சத்தமிடுங்கள்.” செபஸ்தியார் கூறி சில்வண்டு போல் குரல் எழுப்பிக் காட்டினார். ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பின் தொடர்ந்தனர். அவர்கள் போன பக்கம் காவல் கெடுபிடிகள் அதிகம் இருக்கவில்லை. கண்ணொட்டிய தூரம்வரை யாரும் தென்படவில்லை. இம்ரானுக்கு ஒரே வியப்பு. சொர்க்கபுரி இங்குண்டா? அவனுக்குப் புது அனுபவம். பாடசாலை மூடியது எவ்வளவு நல்லது? சந்தோஷத்தால் வாக்கிரோக்கி இயக்கப் பட்டது.

“ஹலோ இன்ஸ்பெக்டர் சதாத் கியர்” அழைப்புக் கேட்டது. “டடி.... இம்ரான். மூதூர் துறையில் ஒரு தீவு இருக்கிறது.... அங்கே”. முடிக்கு முன் “உன்னையார் அங்கே போகச் சொன்னது..” குரல் இம்ராணைப் பயங்காட்டியது. மெதுவாக இயக்கத்தை மூடி விட்டான். தூரத்தே ரதீபன் சைகை காட்டி அழைத்தான். அனுசியனும், அன்வரும் கண்டல் கண்ணா வேர்களுக்கிடையில் பதுங்கிக் கொண்டனர். ரதீபனின் காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் இம்ரானின் வாக்கிரோக்கி ஒழிந்து கொண்டது. மெதுவாகக் கம்பி வேலியால் நுழைந்து விட்டனர். பூச்செடிகளில் மறைந்தனர்.

ஒருவாறு தவழ்ந்து தீவின் பின் பகுதியில் உள்ள வீட்டுக்கு வந்து விட்டனர். பின்புறம் யன்னல் மூடியிருந்தது. தட்டிப் பார்த்தனர் சத்தம் வரவில்லை. வீட்டோடு ஒட்டி மாமரம் வளர்ந்திருந்தது. ரதீபன் மாமரத்தில் ஏறினான். அப்படியே வீட்டுக் கூரையில் ஏறிவிட்டான். பின்னால் இம்ரான் தொடர்ந்தான். தென்னோலையால் வேயப்பட்ட கூரை. கூரையைச் சத்தமின்றிக் கிளப்பிப் பார்வையைச் செலுத்தினர். ரதீபனின் கண்களால் நம்ப முடிய வில்லை. ஒரு அறையில் ஐந்து பேரைக் கட்டி வைத்திருந்தனர். கண்கள் கறுப்புத் துணியால் கட்டப்பட்டிருந்தன. கைகளைப் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டியிருந்தனர். ஒரு காலை நைலோன் கயிற்றினால் பிணைத்துக் கட்டியிருந்தனர்.

ரதீபன் கிடுகுகளைப் பிய்த்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் இறங்கினான். இம்ரான் மரத்தில் இருந்து கொண்டான். ரதீபன் இறங்கியதும் கண்களைக் கட்டியிருந்த துணிகளை அவிழ்த்துவிட்டான். வாயில் விரலை வைத்து சத்தமிடாதவாறு சைகை செய்தான். கைக் கட்டுகளும், கால் கட்டுகளும் அவிழ்க்கப்பட்டன. ரூபன் ரதீபனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான். தம்பிமுத்து ஆசிரியரின் மகன் சுகுணன் உட்பட பலர் இருந்தனர். முதல் ஐந்து பேரையும் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கூரையில் ஏற்றினான். கூரையில் இருந்து மாமரத்துக்குத் தாவி இறங்கினார்கள். தவழ்ந்து ரதீபன் வந்த வழியே இம்ரான் கூட்டிச் சென்றான். கண்ணாவேரில் பதுங்கியிருந்த அனுசியன், அன்வர் செபஸ்தியாரிடம் ஒப்படைத்தனர். மகனைக் கண்டதும் செபஸ்தியார் அழுதே விட்டார். அப்பகுதியில் காவலுக்கு யாரும் இருக்கல்லை. ரதீபனும் இம்ரானும் வெளியில் வந்தனர். செபஸ்தியார் ரதீபனைக் கட்டி அணைத்துக் குழந்தைபோல் அழுதார்.

“தம்பி உங்களுக்குள்ள துணிவு எனக்கில்லை” சொல்லிக் கொண்டு விம்மினார்.

“ஐயா, இவர்களைப் பத்திரமாகக் கரைக்குக் கொண்டு போய் கண்டாக்கர் ஐயாவிடம் ஒப்படையுங்கள். சுணங்க வேண்டாம். போங்கள்” சொல்லிவிட்டு எல்லோரையும் தோணியில் ஏறச் சொன்னான். தூரத்தே

ஆட்களின் சத்தம் கேட்டது. யோசித்துவிட்டு இம்ரானுக்குக் கண்ணைக் காட்டினான். இப்போது இருவரும் தோணியில் ஏறிக் கொண்டனர். தோணி செபஸ்தியாரின் கடையோரம் அக்கரையில் நின்றது. மெதுவாக இறங்கிக் கடையுள் நுழைந்தனர். செபஸ்தியார் தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தார். விடுவிக் கப்பட்டவர்கள் மெலிந்திருந்தனர். ரூபனும், சுகுணனும் நடந்த வற்றை விபரித்தனர். பெயர்களை அறிய ஆவலாய் இருந்தனர். தங்கள் பெயர்களைக் கூறினார்கள். ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒருவன் பெயர் மதன். தம்பலகாமம். மற்றவன் கிண்ணியாவைச் சேர்ந்தவன் கரீம். அடுத்தவன் கந்தளாயைச் சேர்ந்தவன் நாலந்த.

“ரூபன் உங்களை ஏன் பிடித்தார்கள்” ரதீபன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான். ரூபன் கோபத்தோடும் கவலையோடும் பெருமூச்சு விட்டான்.

“நான் தோணியில் சென்றுவிட்டு வரவிருந்தேன். தோணியை ஆற்றில் தள்ளி ஏறினேன். இரண்டு பேர் வந்தார்கள். ஏறிக்கொண்டார்கள். துடுப்பை ஒருவன் பறித்துக் கொண்டான். மற்றவன் என்னை ஒருவிதமாகப் பார்த்தான். நான் ஒரு நாளும் அவர்களைக் காணவில்லை.” ரூபன் தொடர்ந்தான்.

“மச்சான் இன்று ஒன்றுமே சிக்கவில்லையே. அவன் ‘பாஸ்’ எரிந்து விழுந்தான். பணமும் கிடைக்காதே. என்ன செய்வது”. ஒருவன் சொன்னான். “கவலையை விடுதா. கையில் அதிர்ஷ்டம்” என்று சொல்லி தீவுக்குள் தோணியைச் செலுத்தினார்கள். தீவு ஜெட்டி வரும் போது என்னைப் பிடித்துக் கண்களைக் கட்டினார்கள். திமிறினேன். விழுந்தது அடி. அவ்வளவு தான் மயக்கம் தெளிந்து பார்த்தேன். அறைக்குள் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தேன். அழுகையோடு சொல்லி முடித்தான். எல்லோர் கண்களும் கலங்கி இருந்தன.

“ரூபனைக் காணாததால் நான் மூதூருக்குச் சென்றேன். விசாரித்தேன். பக்கீர்த்தம்பி இரண்டு பேரோடு தோணி தீவுக்குச் சென்றதைத் தான் பார்த்ததாகச் சொன்னான். தோணியில் நான் போனபோது உள்ளே விடாது அடித்து விரட்டிவிட்டார்கள்” பெருங் கவலையோடு செபஸ்தியார் கூறினார்.

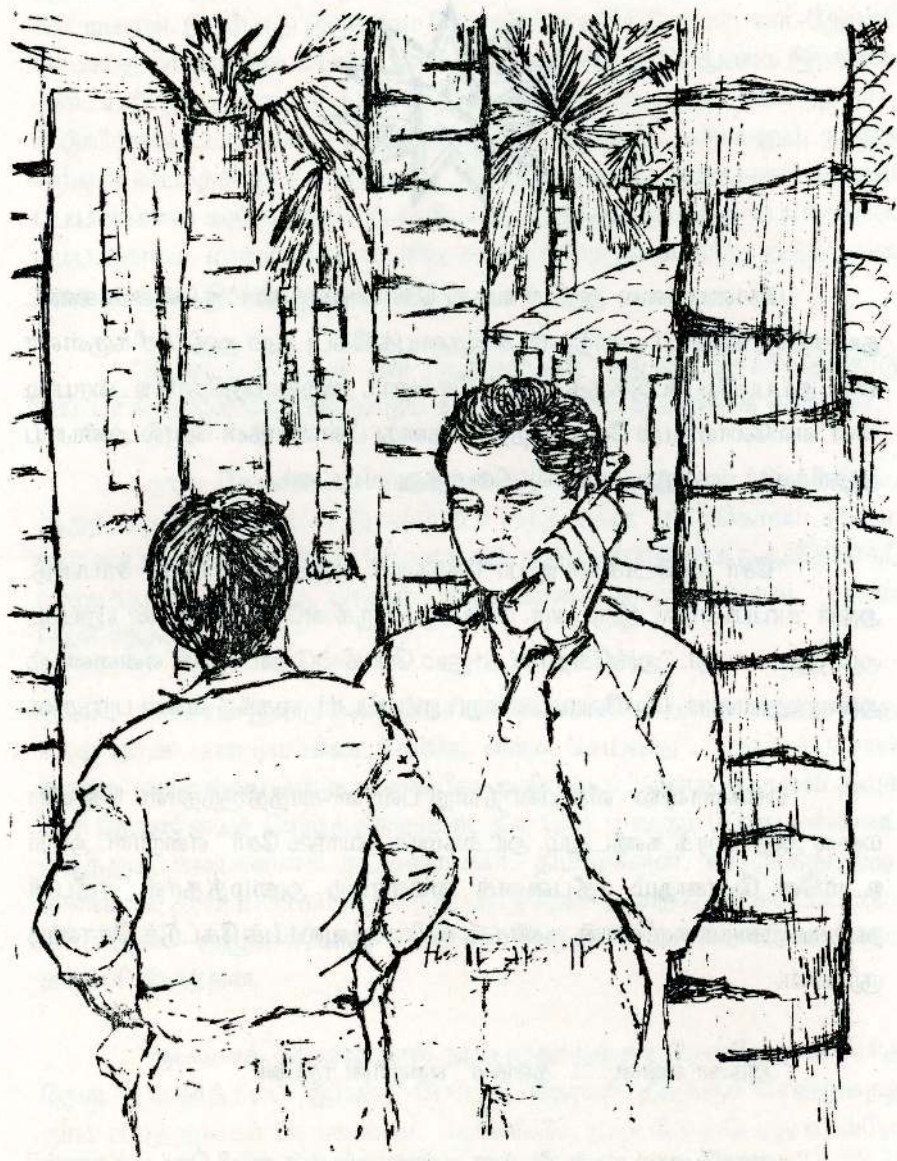
கோணாமலை அதிபர் வந்து கொண்டிருந்தார். ரூபனைக் கண்டதும் சந்தோஷமாய் மலர்ந்தார். கதையைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானார். அப்படியே வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அனுதாபத்தோடு உரையாடினார். எல்லோரையும் கேட்டறிந்தார். தனது பிள்ளைகள் போல் அன்பாய் ஆதரித்தார். அவரது அன்பில் திளைத்து விட்டனர்.

“சேர் கண்டாக்கர் ஐயா தேடுவார். அங்குதான் பகல் சாப்பாடு. அவர் சாப்பிடாமல் இருப்பார். பிற்பாடு வருகின்றோம்” ரதீபன் புறப்பட ஆயத்தமானான். “அங்கேதான் நானும் போகின்றேன். அவர் என்னையும் அழைத்துள்ளார். போவோம்” என்று புறப்பட்டார். சைக்கிள்கள் பறந்தன.

பங்களாவில் வீதியில் நின்று பவானி காத்திருந்தாள். கோணாமலை அதிபரைக் கண்டதும். அடக்கமாக “வாங்க சேர்” என்றாள். அவர் உள்ளே போனதும் ரதீபனைக் கைகாட்டி அழைத்தாள். ரதீபன் நடந்தவற்றைக் கூறினான். கண்கள் விரிய ஆவலாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அக்கா என்ன..... கனவா” என்றான் ரதீபன்.

“கனவு போலத்தான் கிடக்கு. என்றாலும் என் தம்பி கெட்டிக்காரன்” துள்ளிக் குதித்து ஓடினாள் பவானி.

“இம்ரான் கெதியாய் வா. இந்தா டடியோடு தொடர்பு கொள்” ரதீபன் வாக்கிரோக்கியைக் கொடுத்தான். உண்மையில் அது செலூலர் போன்தான். அதனையே வாக்கிரோக்கி என்றார்கள்.

“டடி கோபிப்பார். என்னால் முடியாது” இம்ரான் மறுத்தான். “டேய் நீ தொடர்பு கொள். நான் கதைப்பேன்” ரதீபன் சொன்னதும். இலக்கப் பொத்தானை இம்ரான் அழுத்திக் கொடுத்தான்.

“ஹலோ....” குரல் கேட்டது.

“ஹலோ.... அங்கிள் நான் ரதீபன்”

“சொல்லுங்க. எங்கே இம்ரான்” குரல் ஒலித்தது.

“பக்கத்தில் நிற்கிறான். அங்கிள் உடனே உதவி தேவை”

“என்ன செய்ய வேண்டும்” இன்ஸ்பெக்டர் குரல் ஒலித்தது.

“அங்கிள் நானும் இம்ரானும் ஐந்து பேர்களை அந்தக் கும்பலிடமிருந்து காப்பாற்றி விட்டோம்” ரதீபன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“அப்படியா கெட்டிக்காரர்கள்” குரல் ஒலித்தது. “அவர்கள் இப்போது கண்டாக்கர் வீட்டில் இருக்கிறார்கள்” நீங்கள் வந்து பொறுப்பேற்க வேண்டும். அந்தக் கும்பலின் முக்கிய புள்ளிகளும் அந்தத் தீவு ‘வில்லா’வில் தான் இருக்கிறார்கள். நாளை திங்கட்கிழமை. திங்கள் இரவு புறப்படுவார்கள். பிளீஸ் அங்கிள் உதவி செய்யுங்கள்.” ரதீபன் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். “பயப்பட வேண்டாம் எல்லா ஏற்பாடும் நடக்கிறது. நீங்கள் பத்திரமாக அங்கேயே இருங்கள். ஓ.கே.” குரல் ஒலித்து ஓய்ந்தது.

பவானி வந்து கோபமாக நின்றாள். பார்வையைப் புரிந்து கொண்டனர்.

“டேய் இம்ரான் பவானி அக்கா கோபத்தில் தான் நல்ல வடிவு இல்லையா?” ரதீபன் ஐஸ் வைத்தான்.

“அக்கா எப்பவும் வடிவுதான்” இம்ரான் மேலும் ஐஸ் வைத்தான்.

“இந்த ஐஸ் வைக்கிறதைவிட்டுப் போட்டு வாங்க சாப்பிடுவோம். அங்கே எல்லோரும் காத்திருக்கிறார்கள்” சொல்லிக் கொண்டே பவானி நடந்தாள். பின்னால் இருவரும் ஓடி வந்தனர்.

சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டது. அம்மாவும் மகளும் ஓடிஓடிப் பரிமாறினார்கள். ரதீபனும் இம்ரானும் எழுந்து அம்மாவையும் மகளையும் கதிரையில் பிடித்து இருத்தினார்கள். அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறினார்கள். எல்லோரும் ஒன்றாக உணவு அருந்தினார்கள். கதையும் சிரிப்பும். ஒரே கும்மாளமாக பங்களா கலகலத்தது.

“இங்கே ஒரு பள்ளிக்கூடமே நடத்தலாம்” கோணாமலை அதிபர் தொடங்கினார். கோணாமலை அதிபராக இருந்தாலும் ஆசிரியர் என்று சொல்வதையே பெரிதும் விரும்பினார்.

“இப்போதைய வாத்திமார் படிப்பிக்கிறதில்லை” கண்டாக்கர் தொடங்கினார். “அப்படிச் சொல்லாதங்க அப்பா, நான் ஆசிரியர்களின் முயற்சியால்தானே சித்தியடைந்தேன்” பவானி மறுப்புக் கூறினாள்.

“கோணாமலை சேர் சமயம், தமிழ் இலக்கியம் படிப்பித்தார் என்றால் கேட்கவா வேண்டும். அப்படியே மனதில் பதியும்.” பவானி நாணத்தோடு சொன்னாள். சொல்லும் போதே நளிமமாக இருந்தது.

“பவானி அக்காவும் ஐஸ் வைக்கப் பழகிவிட்டார்” நிருசன் புகுந்து கொண்டான். தரன் சிரித்துக் கொண்டான். பவானி பொய்க் கோபத்தோடு கரண்டியை எடுத்தாள். அடிப்பது போல காட்டினாள். உணவு முடிந்ததும் கதிரைகள் வெளியே வந்தன. செபஸ்தியாரும் அவர்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். ரதீபனும் நண்பர்களும் ரூபனையும் மற்றவர்களையும் காப்பாற்றியதைப் பற்றிக் கூறினார்கள். எல்லோரும் மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“உங்களுக்குப் பயமில்லையா தம்பி. யாராவது கண்டிருந்தால்?” பவானி பதட்டத்துடன் கேட்டாள். “பயம் என்றால் என்ன? கோணாமலை அதிபர் கேள்வியைக் கேட்டுச் சற்றுப் பேசாதிருந்தார். நமது அதிபர்கள் முதலில் கேள்விதானே கேட்பார்கள். பிறகுதானே விளக்கம் கூறுவார்கள். கேள்வி கேட்டால் தானே நாம் சிந்திக்கின்றோம். தனக்கு தானே ரதீபன் தெளிந்து கொண்டான். கோணாமலை தொடர்ந்தார். நமது மகாவலி ஆற்றைபோல் ஒரு ஆறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆற்றுக்கு மேலால் பாலம். பாலத்துக்குக் கீழ் கரையோரமாக மீன் பிடிப்பார்கள். தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிப்பது சந்தோஷம். அந்த ஆறும் பாலமும் இங்கிலாந்தில் இருக்கிறது. அங்கு சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை மீன் பிடித்து மகிழ்வார்கள். பல சிறுவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. மெல்ல மெல்ல சூரியன் மறையத் தொடங்கியது. இருள் பரவத் தொடங்கியது. ஒவ்வொருவராகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மாலையானதும் மக்கள் பாலம் இருக்கும் பக்கம் செல்வதில்லை. பேய், பூதம் இருக்கும் என்று கதை. அவை பிடித்து ஆட்களைக் கொன்று விடும் என்று நம்பினார்கள்.

“உண்மையாக ஆட்களைப் பேய் பிடிக்குமா” அனுசியன் குறுக்கு விசாரணை செய்தான்.

“அப்பேய்...பயமாக்கிடக்கு” என்று நிருசன் பவானி பக்கம் நெருங்கி இருந்தான். அப்பாத்துரையர் சிரிக்கத் தொடங்கினார். கோணாமலை அதிபர் கதையை விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடங்கினார்.

“கேளுங்கள் கதையை, பிறகு நீங்களே தீர்மானியுங்கள். சரிதானே?”

“ஓம் சேர்” எல்லோரும் ஒருமித்தனர்.

“நம்பின படியால் மாலையானதும் யாரும் போவதில்லை. மீன் பிடித்துக் கொண்டு நின்று சிறுவனின் தூண்டிலில் ஒரு மீனும் படவில்லை. சிறுவனும் சலிக்கவில்லை. தூண்டிலைப் போட்டுக் கொண்டே இருந்தான். பக்கத்தில் யாரும் இல்லை. அவன் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆள் நிற்பது கூடத் தெரியாத இருட்டு.

பிள்ளை வீட்டுக்குத் திரும்பாததைத் தாய் உணர்ந்தாள். அவனது பாட்டி அழுது புலம்பினாள். எங்கெல்லாமோ தேடினாள். அங்குமிங்கும் அலைந்து விசாரித்தாள். மீன் பிடித்து விளையாடிய பலரிடம் கேட்டாள்.

“ஒரு சிறுவன் பாலத்தின் கீழ் நின்றான்” என யாரோ ஒருவர் கூறினார். கை விளக்கோடு தேடி ஓடினாள். பெயர் சொல்லி அழைத்தாள். “நான் இங்கே இருக்கிறேன்” என்ற சத்தம் பல பக்கங்களில் இருந்தும் கேட்டது.

“பாட்டி இதோ இங்கே நிற்கிறேன்” சிறுவனின் குரல்தான். பல பக்கங்களில் இருந்தும் எதிரொலித்தது. பாட்டி ஓடிப் போய்ச் சிறுவனை அணைத்தாள். தூக்கி முத்தமிட்டாள். “உனக்குப் பயமில்லையா?” என்று பாட்டி கேட்டாள். “பயம் என்றால் என்ன பாட்டி” என்று அந்தச் சிறுவன் கேட்டான். பாட்டி பதில் சொல்லாது நடந்தாள். அந்தச் சிறுவன்தான் பெரியவன் ஆனதும், உலகத்தைக் கலக்கிய நெப்போலியனை வென்ற வெலிங்ரன்” என்று கதையை முடித்தார்.

அதுவரை உன்னிப்பாகக் கேட்டிருந்தவர்கள் இப்போது அசையத் தொடங்கினார்கள். பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது. கோணாமலை அதிபர் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார். தாங்களும் கூடப் போய் வருவதாகச் சிறுவர்களும் புறப்பட்டனர். பவானியும் தரனும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

“இருட்டு முன் வந்து சேர வேண்டும்” என்று அப்பாத்துரையர் அனுமதித்தார். செபஸ்தியாரைப் பார்த்த ரதீபன் அவர் அருகில் சென்றான்.

“ஐயா, நீங்கள் முதல் போங்கள் அங்கு என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறியுங்கள். நாங்கள் மெதுவாக வருகின்றோம். ரூபன் எங்க ளோடு நிக்கட்டும்” ரதீபன் செபஸ்தியாரிடம் சொன்னான். செபஸ்தியார் முன்னால் சென்றுவிட்டார். தீவில் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைக் கூறி வந்தனர். அதிபர் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தார். ஐந்து பேருக்குச் சுதந்திரம் பெற்ற மகிழ்ச்சி. ஆனால் அடைபட்டுக்கிடக்கும் அப்பாவிடிகள். எத்தனையோ தெரியாது. அதிபர் வேதனையோடு நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். தானும் நாஸந்தவும் தப்பியோடி, பிடிபட்டு அடிபட்டதை சுருணன் சொன்னான். அப்போது கிழங்குரொட்டி கொடுத்த போது கண்ட காட்சியை ரதீபன் பகிர்ந்து கொண்டான்.

இன்ஸ்பெக்டர் சதாத் கடமைகளைப் பகிர்ந்து கொடுத்தார். பொலிஸ் மா அதிபர் பிரசன்னாவின் அனுமதி கிடைத்துவிட்டது. இன்ஸ்பெக்டர் தனோஜன் தலைமையில் பாதுகாப்புப்படை தயாராகிவிட்டது. இன்ஸ்பெக்டர் அபிஷேக், சஜன் தலைமையில் மற்ற அணி நின்றது. விசேட அதிரடிப்படைப் பிரிவுக்கு இன்ஸ்பெக்டர் கெவின் தலைமை தாங்கினார்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தின் வரைபடம் தொங்கியது. தலைமைப் புலானாய்வுத்துறை இன்ஸ்பெக்டர் சதாத் அந்த அறையுள் நுழைந்தார். முதலாம் ஆற்றுத் தீவைப் படத்தில் சுட்டிக் காட்டினார். கடமைகளை

விளக்கினார். துறைமுக அதிகார சபையோடு தொடர்பு கொண்டார். சியாம் கப்பல் கம்பனிக்ருிய கப்பலில் இருந்து பொருட்கள் இறக்கப்பட்டதை உறுதி செய்து கொண்டார் கப்பல் திங்கள் நள்ளிரவு புறப்படும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டார். திங்கள் காலையில் இருந்து செயற்படத் திட்டங்கள் தயாராகிட்டன.

கடமைப்பட்டியல், பெயர்ப்பட்டியல், நேரம் குறிப்பிடப்பட்ட பட்டியல் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அவரவர் கடமைகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். வாகனங்கள், விசைப்படகுகள் தயாராகிட்டன. தங்கள் பிரிவுகளுடன் கடமைகளைப் பற்றி விவாதங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. தொலைபேசி அழைத்தது. சதாத்தின் கைகளில் தொலைபேசி பாய்ந்தது. காதிலே வைத்துக் குரல் கொடுத்தார்.

“ஹலோ நான் கல்லூரி அதிபர்...” தொலைபேசியில் அதிபரின் குரல் ஒலித்தது.

“சொல்லுங்க சேர்”

“ஏதாவது தகவல் கிடைத்ததா... ரதீபன் பற்றி எதுவும் தெரியுமா? அவரைப் பற்றிக் கவலைபடுகிறேன்” அதிபரின் குரலில் சற்றுத் தடுமாற்றம் தெரிந்தது.

“சேர் ஏன் பதற்றப்படுகிறீர்கள். பயப்பட வேண்டாம்” சதாத் ஆறுதல் கூறினார்.

“ரதீபனுக்குச் சில தகவல்கள் தெரியும். என்னிடம் கூறியுள்ளார். அது தான் அவருக்கு எதுவும் ஆபத்து...” அதிபர் முடிக்கு முன் சதாத் பேசினார். ரதீபனும், எனது மகனும், நண்பர்களும் ஐந்து பேர்களைக் காப்பாற்றி விட்டார்கள். இதில் ஒருவர் தம்பிமுத்து ஆசிரியரின் மகன் சுகுணன். நீங்கள் ஊட்டிய தைரியம் அவர்களுக்கு இருக்குது. உங்கள் வாழ்த்துக்கள் போதும். நமக்கெல்லாம் பெருமை. செவ்வாய்க்கிழமை காலை நீங்கள் என்னோடு வர வேண்டும்”

வேண்டுகோள் விடுத்தார். நன்றி கூறி தொலைபேசியை வைத்தார். அதிபருக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கியது. தம்பிமுத்து ஆசிரியருக்கு செய்தியை நேரில் போய்ச் சொன்னார்.

சதாத் தனது செலூலரை எடுத்தார். இலக்கங்களை அழுத்தினார். இம்ரானின் வாக்கிரோக்கி அலறியது.

“ஹலோ... டடியா....நான் இம்ரான்” இம்ரான் சந்தோசித்தான். இவ்வளவு நாளும் அவர் மகனோடு தொடர்பு கொள்ளவில்லை. இதுவே அவராக முதல்முறை கதைக்கும் முயற்சியாகும். அதனால் அவனுக்குக் குதூகலம்.

“இம்ரான் உங்கள் எல்லோருக்கும் எனது வாழ்த்துக்கள். பயப் படாமல் இருங்கள். கோபமாகக் கதைத்தேனாடா ராஜா. மன்னிச்சுக் கொடா. டடி மேல் கோபம் இல்லைத்தானே. சொல்லுடா ப்ளீஸ்” சதாத்தின் பாசம் புரிந்தது மகனுக்கு.

“டடி உங்கள் குணம் எனக்குத் தெரியும் தானே. மிகக் கஷ்டமான சமுதாயத்தையும், நாட்டையும் காக்கும் சேவை செய்கின்றீர்கள். உங்களை நான் கோபிக்கலாமா? என் டடி தானே. எனக்குப் பெருமிதமாக இருக்கு டடி. ரதீபனோடு கதையுங்கள்” செலூலர் கைமாறியது. ரதீபன் காதில் சதாத்தின் குரல் இனிப்பாய் இருந்தது.

“ஹலோ ரதீபன்..... இம்ரான் சந்தோஷமாக இருக்கிறானா? எல்லா ஏற்பாடும் சரி. திங்கட்கிழமை அதாவது நாளை கண்டாக்கர் ஐயாவின் தோட்டத்திற்குப் பொலிஸ் பிரிவு வரும். தீவு சுற்றி வளைக்கப்படும். உங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. செவ்வாய் உங்கள் எல்லோரையும் உங்கள் அதிபர் சந்திப்பார்” சதாத் கூறிமுடித்தார்.

“நன்றி, தாங்ஸ் அங்கிள்” ரதீபன் முடித்தான். இம்ரான் செலூலரை வைத்துக் கொண்டான்.

“டேய்.... இம்ரான் நாம் எங்கே போகின்றோம் என்று கேட்கவில்லை. தப்பித்தோம் இனித்தான் நமக்கு வேலையிருக்கு. இன்று உளவு பார்க்க வேண்டும். சரி அதிபரோடு சேருவோம்.” கூறிக் கொண்டு கோணாமலை அதிபர் வீட்டுக்கு ஓடினார்கள்.

அதிபரின் மனைவி சிவபாக்கியம். மிக அன்போடு எல்லோரையும் அரவணைத்தார். தன் பிள்ளைகள் போல் நேசித்தார். அவரின் கண்கள். அன்பைச் சொரிந்தன. “பாவிகள் என் பிள்ளைகளைச் சித்திரவதை செய்து போட்டார்கள்” என்றார். எல்லோர் தலைகளையும் தடவிவிட்டார். நால்ந்த வையும், கரீமையும் அன்பாகக் கவனித்தார். நால்ந்த “அம்மே” என்று அன்பாக அழைத்தான். கரீம் “உம்மா” என்று அன்பொழுகக் கூப்பிட்டான். இருவரையும் அவர் அணைத்துக் கொண்டார். கண்கள் பனித்தன. “இதை விட வேறு நமக்கு என்ன வேண்டும்” கோணாமலை அதிபர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு கூறினார்.

“சேர் நாங்கள் செபஸ்தியாரைப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுகின் றோம்” எனச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டனர். இம்ரான் சைக்கிளின் பெடலை உழக்கினான். ரதீபன் “பாரில்” இருந்தான். சைக்கிள் செபஸ்தியார் கடையில் நின்றது.

“தடியன்கள் சல்லடை போட்டுத் தேடுகிறார்கள். இந்தப் பக்கம் வரவில்லை. நான் வழக்கம் போல தோணியில் போய் வந்தேன். தோணி போகும் வழியால் விடவில்லை. பாதை போகும் வழியால்தான் விட்டார்கள். கோபமாக இருக்கிறார்கள்”. செபஸ்தியார் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஐயா, தீவுக்குள் போகும் வேறுவழிகள் தெரியுமா? உங்க ளுக்கு...” ரதீபன் கேட்டான்.

“தெரியும் தம்பி இப்ப அவர்கள் உசாராய் இருக்கிறார்கள். போனால் மாட்டிக் கொள்வோம்” செபஸ்தியார் எச்சரித்தார்.

“உங்களால் காட்ட முடியுமென்றால் மிச்சத்தை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம் ஐயா. ரூபனை போல் பல சிறுவர்கள் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் உதவ வேண்டும்.” கெஞ்சிக் கேட்டார்கள். செபஸ்தியாரின் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. அவர் உள்ளம் உறுதி கொண்டது. வருவது வரட்டும்.

“சரி தம்பி. என்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறேன்” செபஸ்தியார் உறுதியளித்துவிட்டார். மீண்டும் கோணாமலை அதிபர் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அங்கு ரதீபனையும் இம்ரானையும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர்.

கோணாமலை அதிபரும் மனைவியும் அனைவரையும் வழியனுப்பி வைத்தனர். சைக்கிள்கள் புறப்பட்டன. அப்பாத்துரையரும் மனைவியும் வழியைப் பார்த்த வண்ணம் காத்திருந்தனர்.

“நீங்கள் வரும்வரை இவருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பாருங்கள் குமரன் மாதிரி கட்டைக் காற்சட்டையோடு துள்ளுறார்” பவானியின் அம்மா ஒரு சிரிப்போடு சொன்னார்.

“சரி வாங்க விளையாடுவோம்” அவர் களத்தில் இறங்கி விட்டார். கிரிக்கெட் விளையாடத் தயாராய் இருந்தது. இரண்டு பிரிவாகினர். பவானியும் ஒரு பிரிவில் சேர்ந்து கொண்டாள். ஒரு பிரிவின் கப்டன் அப்பாத்துரையர். நாலந்த மற்றப் பிரிவின் கப்டன். அப்பாத்துரையர் முதலில் துடுப்பை எடுத்துக் கொண்டார். பந்து வீச்சை நிரூசன் தொடங்கினான். கண்டாக்கர் ஐயா ‘அவுட்’ ஆகக் கூடாது என்று முடிவெடுத்திருந்தனர். மாறி மாறிப் பந்து வீசினார். அணிக்குப் பத்து ஓவர்கள் எனத் தீர்மானித்தனர். அப்பாத்துரையர் நல்ல ஆட்டக்காரர். அவர் அடித்த பந்துகளை இலகு வாகப் பிடித்திருக்கலாம். பிடிப்பது போல் சென்று தவறவிடுவார்கள். அப்பாத்துரையர் அட்டகாசமாகச் சிரித்து மகிழ்வார். மற்றவர்களையும் “அடியுங்கோ” என்று துடுப்பைக் கொடுத்தார். மற்றவர்கள் ஆடும் போது பந்து வீச்சு ஆக்கிரோசமாயிருக்கும். துடுப்பாட்டமும், அடியும் பந்து போகும் விச்சம் விரைவாக நடக்கும்.

ஆட்டம் முடிந்ததும், மகாவலி அழைத்தது. நீச்சலும் கும்மாளமுமாய் இருந்தது. சிரிப்பும் கலகலப்பும் காற்றில் கலந்தது. மகாவலி மகிழ்ந்து சிரிப்பது போல் தண்ணீர் சலசலத்தது. அப்பாத்துரையர் லீரானார். அவர் சுட்டுவிரல் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டனர். பங்களா அமர்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இருள் பரவ நிலவு வந்தது. நிலவைக் கண்ட இருள் மரங்களின் கீழ் பதுங்கிப் கொண்டது. நிலவானத்தில் நட்சத்திரங்கள் கண்சிமிட்டின. நிலவைப் பிடிக்க கடல் அலையை எறிந்தது. அலைகள் பாய்ந்து பாய்ந்து மேல் எழுந்தன. கரையில் வந்து மோதின. உடைந்து ஓசை எழுப்பின. ஓசை காற்றில் கலந்து எங்கும் பரந்தது. இனிய இசை பிறந்தது. அது அப்பாத்துரையரைத் தட்டிவிட்டது. அவர் வாயிலிருந்து அவர் காலத்துப் பாடல் வந்தது.

“அன்னையும் தந்தையும் தானே - பாரில்
அண்ட சராசரம் கண் கண்ட தெய்வம்”

அந்தத் தியகராஜ பாகவதர் பாடலை அவர் சாயலில் பாடினார். அந்தக் குரல் இனிமையாகத்தான் இருந்தது. உணவின் பின் அலுப்பும் களையும் சேர்ந்து கொண்டது. ஆழ்ந்த உறக்கம் பற்றிக் கொண்டது.

நடுச்சாமம் இருக்கும். பங்களாவில் இருந்து ஒரு சைக்கிள் புறப் பட்டது. தூரத்தே ஊமத்தங் கோழியின் பயமுறுத்தும் ஒலி கேட்டது. நரிகள் ஊளையிட்டன. இரண்டு உருவங்கள் சைக்கிளில் போய்கொண்டிருந்தன. வெளவால்கள் அலைந்துதிரிந்தன. பனையோலைகள் சரசரத்தன. “டேய் இம்ரான் பயப்படுகிறாயா?” ரதீபன் கேட்டான். “ஏன் உனக்குப் பயமா?” மாறி இம்ரான் கேட்டான். “டேய் சைக்கிளை நிப்பாட்டு” இம்ரான் அவசரப்படுத்தினான். முறிந்தாற்று வளைவில் ஒரு கறுத்த உருவம் தெரிந்தது. மாரி காலத்து வெள்ளநீர் முறிந்தாற்றால் உடைப்பெடுத்து ஓடும்.

உடைப்பெடுத்த புதிதில் பல உயிர்களைப் பலி எடுத்ததாகக் கதை. அது இப்போது ரதீபனின் மனதில் வந்து கூத்தாடியது. இம்ரானுக்கு நடுக்கம் பிடித்தது. இப்போது அந்த உருவம் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. இரத்தம் உறைவது போல் இருந்தது. வெயர்த்துக் கொட்டியது. கையில் ஒரு தடியும் இல்லை. ஒரு கத்தியாவது கொண்டு வந்திருக்கலாம். நொந்து கொண்டார்கள். “டேய் பேய் இரும்புக்குக் கிட்ட வராதாம். கேள்விப் பட்டேன். சைக்கிள் இரும்புதானே” ரதீபன் சொல்லிக் கொண்டான். அவன் காலில் ஒரு அளவான கல்லுத் தட்டியது. ஒரு அசட்டுத் தைரியம். கல்லை எடுத்தான். உருவம் வந்த திசையை நோக்கி எறிந்தான்.

எறி குறி தவறவில்லை. அந்த உருவத்தில் விழுந்திருக்க வேண்டும். எதிர்பாராத கல்லடியினால் நாலு காலில் ஓடியது. இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். “டேய் பாவந்தானே அந்த மாடு” சொல்லி இம்ரான் சிரித்தான். சைக்கிள் புறப்பட்டது. இப்போது இம்ரான் பெடலை மிதித்தான். சைக்கிள் பாரில் இருந்தவாறே ஒரு காலால் ரதீபனும் உழக்கினான். செபஸ்தியார் கடையில் சைக்கிள் நின்றது.

ஆற்றின் ஓரமாக தோணி இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்து. சவள், துடுப்பு, தோணிக் குள் கிடந்தன. மெதுவாகத் தோணியில் ஏறினர். தோணி ஓசைபடாது நீரில் நீந்தியது. தீவின் எதிர்ப் பக்கமுள்ள நிலப்பரப்பின் கரையோரமாகச் சென்றது. நிலவு கண்டல் மரங்களில் ஒழிந்து விளையாடியது. தோணி தீவினுள் குறுக்கு வழியாகப் புகுந்தது.

எங்கும் இருள் மண்டிக் கிடந்தது. முதலைக் குட்டிகள் திரிந்ததை எண்ணிக் கொண்டனர். யானை முள்ளிகளுக்கிடையில் ஒரு வெளி தெரிந்தது. ஒரு தோணி போகலாம். தோணி சென்றது கண்டல் வேர் புகுந்து போகக் கூடியதாக இடந்தந்தது. தோணியைக் கண்டல் மரத்தில் கட்டினர். மரங்களுடாகப் புகுந்தனர். கம்பி வேலி தட்டியது. வேலியால் நுழைந்தனர். மங்கலான வெளிச்சத்தை நிலவு வீசியது. மேற்கு வானில் நிலவு நின்றது. கண்டல்கள் நிலவை மறைத்தன.

மரங்களின் நிழல் விழுந்த பக்கம் இருளாக இருந்தது. மெதுவாக நழுவிச் சென்றனர். கானல் வாழைகள் ஓங்கி வளர்ந்து பூத்திருந்தன. காவல் நிலையங்களில் சலசலப்பு. கானல் வாழைகளுக்குள் புகுந்து கொண்டனர்.

“டேய், டியூட்டி முடிந்துவிட்டது. போ.... போ...” அவர்கள் பேசியது கேட்டது ‘டியூட்டி’ முடிந்து சிலர் போனார்கள். அந்த இடத்துக்கு மற்றவர்கள் வந்தார்கள்.

“என்ன வேலையடா இது. பாவம் யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ பிடித்து வந்து கட்டிப் போட்டுக் கடத்துறாங்களே. நாங்களும் துணை போகின்றோம்.....” நொந்து கொண்டான் ஒருவன்.

“என்னடா செய்யிறது. நமது பிள்ளை குட்டிகளை வாழ வைக்க வேண்டுமே” மற்றவன் சொல்லிக் கொண்டு நடந்தான். “மீன் பிடித்தாவது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றப் போகின்றேன். இனி வேண்டாம் இந்த வேலை.” இன்னுமொருவன் சொல்லிக் கொண்டு போனான்.

எல்லோரும் முருகண்ணன் இருக்கும் உணவு விடுதியுள் நிறைந்தனர். உணவு விடுதிக்கு முருகண்ணன் பொறுப்பாயிருந்தார். கடச் கடச் தேநீர் வழங்கினார். உணவு விடுதியை ஒட்டியிருந்த பூஞ்செடிகளுக்குள் நழுவி நுழைந்தனர். ஆர்வத்தோடு காது கொடுத்துக் கேட்டனர்.

“அண்ணே நகுலன் பாடு எப்படி” குரல் ஒன்று கேட்டது. “அவனுக்குச் சரியான தண்டனை. பாவம். அவனோடு நின்ற நிமலனுக்கும் தண்டனை. அடிஅடியென்று அடித்துக் கட்டிப் போட்டுக் கிடக்கு” முருகண்ணன் அனுதாபத்தோடு சொன்னார். “ஏன் அண்ணன் பொடியன்களை விட்டார்கள்.” ஒருவன் கேட்டான். “அவர்களா விட்டார்கள். பொடியன்கள் கெட்டிக் காரர்கள். எப்படியோ கூரையைப் பிய்த்துத் தப்பிவிட்டார்கள்.” முருகண்ணன் குரல் ஒலித்தது.

“தப்பிப் போக மட்டும் மடையன்கள் பார்த்துக் கொண்டா இருந்தார்கள்.” ஒருவன் ஏளனமாகச் சொன்னான். அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் அவர்களது முகம் சரிவரத் தெரியவில்லை. தீவின் முன்பகுதியில் ‘டியூட்டி’ முடிந்து சிலர் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். அவர்களது களைப்பை நடை காட்டியது.

“மச்சான் நாளை இரவுக்குத் தான் வேலை கஷ்டம்...” வந்து கொண்டிருந்த ஒருவன் சொன்னான்.

“டேய் ஜீவா பேசாமல் வா ‘பாஸ்’ காதில் விழுந்தால் நாம் தொலைந்தோம். நாளைக்கு இரண்டு பேருக்குச் சீட்டுக் கிழியும்” கூட வந்தவன் கூறிக் கொண்டே வந்தான்.

“நகுலனையும் விமலனையும் என்னடா செய்வாங்கள்” ஜீவா பயத்தோடு கேட்டான். “பொடியன்களோடு கொண்டு போவார்கள். கண், இதயம், கிட்டி என்று வெட்டி எடுப்பார்கள். எடுத்துப் போட்டு கடலில் போட்டு விடுவார்கள்” சொல்லிக் கொண்டே தேநீரை எடுத்துக் குடித்தார்கள். பின் கலைந்து தங்கள் இடத்துக்குப் போனார்கள்.

“ஏய் ஜீவா. இங்கே வா” குரல் ஒலி கேட்டது. உணவு விடுதிக்கு முன்னால் இருந்த பெரிய வீட்டிலிருந்து ஒலி வந்தது. மெதுவாக அவன் குரல் வந்த பக்கம் போனான். நடையில் தயக்கம் தெரிந்தது. “டேய் யாரடா கப்பல், வெட்டு சொன்னவன்” குரல் கோபத்தோடு கேட்டது. “அது றகுமான்” ஜீவாவின் குரல் நடுங்கியது. நா வரண்டு விட்டது. “கூப்பிட்டா அவனை...” பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டான் ஜீவா. றகுமான் வந்தான்.

“யெஸ் பொஸ்” என்றான் எத்தனை பாஸ் இருக்கிறார்கள். ரதீபன் தன் மனதில் எண்ணிக் கொண்டான்.

“இல்லை பாஸ். இவனது தொண்தொண்ப்பை அடக்க அப்படிச் சொன்னேன்.” என்று றகுமான் பதிலளித்தான். சத்தங்கேட்டு அறைக் கதவை திறந்து அவன் வந்தான். “ஏய் சுதா என்ன நடந்தது?” ஆங்கிலத்தில் கூறிக் கொண்டு தள்ளாடினான்.

“ஒன்றும் இல்லை மிஸ்டர் ஏப்பிரகாம். நீங்கள் ஓய்வெடுங்க. ஏய் எல்லோரும் போங்க” கூறி அனுப்பிட்டான். தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று அங்கிருந்து அகன்றனர். சுதா வெளியில் வந்தான். அங்குமிங்கும் நடந்தான். திடீரென அறையுள் புகுந்தான். கையில் துப்பாக்கியோடு வெளியில் வந்தான். நேராக முருகண்ணனிடம் வந்தான். அவர் கடையில் இருந்தார். “முருண்ணன் இவங்களுக்குத் தேநீர் கொடுக்க வேண்டாம். ஒழுங்காக வேலை செய்யாதவர்களைச் சுட்டுத்தள்ளப் போறன்” ஆவேசமாகப் பேசினான். முருகண்ணன் சுதாவின் குணத்தை நன்கு புரிந்தவர். “தம்பி சுதா. கோபப்படக் கூடாது. அது ஆபத்தைத் தரும்” ஆறுதலாப் பதில் சொன்னார். “ஐந்து பெடியன்களைக் கோட்டை விட்டுட்டாங்கள். ஐந்து லட்சம் நட்டம் எனக்கு யார் தருவார்கள்”. குமுறினான் சுதா. “அறுபது எழுபது பேர் தருவதாக வாக்களித்தேன். இப்போது ஐந்து பேர் குறையது” கைகளை ஓங்கி மேசையில் குத்தினான். துப்பாக்கியுடன் தீவின் முன்பக்கம் சென்றான். அவன் பின்னால் ஓடுவது யார்? அவன் கீசகன். ரதீபனின் கண்கள் அடையாளம் கண்டு கொண்டன.

“ஐயோ அம்மா. பொஸ் அடியாதங்க” அழுகரல் கேட்டது முருகண்ணன் எட்டிப் பார்ப்பது தெரிந்தது. இனி இருப்பதால் பயன் இல்லை. இருந்தால் ஆபத்து என்பதை உணர்ந்தனர். மெதுவாப் பின்னோக்கி நகர முற்பட்டனர். ஆனால் அதற்கிடையில் சுதா மீண்டும் வந்தான். பூச்செடிகளுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தான். குப்புறப் படுத்துக் கொண்டனர். இதயம் ‘படக்க்படக்’ என்று அடித்துக் கொண்டது. சுதாவின் கண்கள் ஆத்திரத்தால் நிறைந்திருந்தன. ‘ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு’ என்பது புலனாயிற்று.

ஒவ்வொரு காவலரணிலும் சுதாவின் குரல் ஒலித்தது. சுதா சுற்றி மீண்டும் வருமுன் போய்விடத் திட்டமிட்டனர். ஒருவாறு வந்த வழியே திரும்பினர். கம்பியைத் தாண்டி கண்டல் கண்ணாவுள் புகுந்தனர். ரதீபனின் கைகள் பட்டுப்போயிருந்த கண்டல் வேரினைப் பற்றியது.

உந்திப் பாயும் போது 'மளார்' என்ற சத்தம் கேட்டது. அந்தச் சத்தத்தை நோக்கி வெடிகள் முழங்கின. கண்டல் வேர்களுக்குள் புகுந்து கொண்டனர். வெடிச் சத்தத்தால் நடுங்கி விட்டனர். வெடிச்சத்தம் ஓய்ந்துவிட்டது. எழுந்து தோணியை அடைந்தனர். இப்போது நிலவு மறைந்து இருள் பரவியிருந்தது. தோணி வந்த வழியே சென்று செபஸ்தியார் கடையை அடைந்தது. செபஸ்தியார் துறையடியில் தோணி கட்டியிருந்த இடத்தில் குந்தியிந்தார்.

“ஐயா மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். சொல்லாமல் தோணியை எடுத்ததற்கு” கூனிக்குறுகி மன்னிப்புக் கோரினர்.

“வெடிச்சத்தத்திற்கு திடுக்குற்று எழுந்தேன். வெளியில் பார்தேன் தோணி இல்லை. பயந்து போய் இருந்தேன். கடவுள் காப்பாற்றி விட்டார்.” செபஸ்தியார். கடவுளுக்கு நன்றி சொன்னார்.

“ஐயா இதை யாருக்கும் சொல்லாதீர்கள்” கூறிவிட்டுச் சைக்கிளில் விரைந்தனர். பங்களாக் கேற்றில் அப்பாத்துரையர் நடந்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்கள் உள்ளே சென்றதும். அவரும் போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்.

“தம்பி இன்னும் எழும்பல்லையோ” என்று தேநீரோடு பவானி வந்தாள். அப்பாத்துரையர் கையைக் காட்டினார். பவானி அவர் அருகில் சென்றாள்.

“பாவம் தம்பியள் படுக்கட்டும். ஆறுதலாக எழும்பட்டும். மற்றவர் களுக்குக் கொடு” என்றார்.

எல்லோரும் முகம் கழுவினர். காலை உணவு உண்டார்கள். ரதீபனும், இம்ரானும் அப்போதுதான் கண்விழித்தார்கள்.

“டேய் ஒன்பது மணி. தொலைந்தோம்” என்று ரதீபன் வெளியில் வந்தான். பின்னால் இம்ரான்.

அவசரமாக முகம் கழுவி ஓடிவந்தார்கள். “அக்கா ஏன் எழுப்பவில்லை” ரதீபன் கேட்டான். “அப்பாதான் பாவம் எழுப்ப வேண்டாம் என்று சொன்னவர்.” பவானி பதில் கூறிவிட்டு உணவு பரிமாறினாள். அப்பாத்துரையர் கப்ரனாக ‘கிரிக்கெட்’ மட்டையோடு காத்திருந்தார். ஆட்டம் தொடங்கவில்லை. உணவை முடித்ததும் நேராக அப்பாத்துரையரிடம் நடந்தார்கள்.

“ஹலோ விளையாடுவோமா” என்று அவர் கைகளைப் பிடித்தனர். “எங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் ஐயா. இது தெரிந்து செய்த பிழை.” அழாத குறையாக வேண்டினார். அப்பாத்துரையர் துள்ளினார். அட்டகாசமாச் சிரித்தார். “வாங்கோ விளையாடலாம்” என்றார். “ஹேய்....” என்று கூவியபடி எல்லோரும் வந்து விட்டனர். விளையாட்டுத் தொடங்கியது. வாக்கிரோக்கி அலறியது.

இம்ரான் காதருகில் பிடித்தான்.

“ஹலோ..” குரல் ஒலித்தது. குரலை இணங்கண்டு கொண்டான்.

“ஹலோ...டடி இம்ரான் பேசுகிறேன்.”

“எல்லோரும் நலமா? என்ன புதினம்.”

“டேய் ரதீபன் புதினத்தைச் சொல்லு. இந்தா பிடி.” கைமாறியது வாக்கிரோக்கி.

“ஹலோ அங்கிள், நாங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறோம். கண்டாக்கர் ஐயா கிரிக்கெட் ரீம் கப்ரன் தூள் கிளப்புறார்.” சிரித்துக் கொண்டே கூறினான். வாக்கிரோக்கியிலும் மறுபுறமிருந்து வரும் சிரிப்புக் கேட்டது.

“அங்கிள் இது சீரியஸ் நியூஸ். நீங்கள் கோபிக்கக் கூடாது” ரதீபன் பீடிகை போட்டான்.

“இல்லை கூறுங்கள்” சதாத். குரல் ஒலித்தது.

“அங்கிள் தீவு வில்லாவில் நீங்கள் தேடும் கும்பல் முகாமிட்டுள் ளது. அந்தக் கும்பலின் ‘பாஸ்’ தலைவன் ஏப்பிரகாம். அடுத்தவன் சுதா. தீவு வில்லாவில் சுமார் அறுபது சிறுவர்கள் வரை இருக்கிறார்கள். யாரும் தப்ப முடியாது. இன்று திங்கள் நள்ளிரவுக்கு முன்னால் அல்லது பின்னால் கப்பலில் ஏறுவார்கள்” ரதீபன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஹலோ எப்படி இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும்” குரல் ஒலித்தது.

“இது சஸ்பென்ஸ். சொன்னால் ஏசுவீர்கள். பிறகு அறிவீர்கள் அங்கிள் இன்னுமொன்று”

“என்னது”

“இது மிக முக்கியமானது. கிண்ணியாத் துறையடியிலிருந்து கடற் கரையோரமாக காவலரண்கள் இருக்கின்றன. பொலிஸாரைக் காவலுக்கு விடுங்கள்.” ரதீபன் சொல்ல இன்ஸ்பெக்டர் யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

“ரதீபன் ஏது காவலரண் அங்கே”

“அங்கிள் ஆங்கிலேயர் கட்டிவிட்டிருக்கிறார்களே “பில்ஃபொக்ஸ்” அதுதான். ஒரு காவலரணுக்குள் இறங்கி நடந்தால் கங்கைக் கரையில் படிக்கட்டுகளுடாக வந்து சேரலாம்.”

“அப்படியா” வியப்போடு கேட்டார்.

“அங்கெல்லாம் துப்பாக்கியோடு காவல் நடக்கிறது. மிகவும் கவனமாகச் செயற்படுங்கள். வெளித் துறைமுகத்தில் நிற்கும் கப்பலை கோட்டை விட்டிடாதீங்க. ஓ.கே.” ரதீபன் சொல்லி முடித்தான். வாக்கிரோக்கி ஓய்ந்து நின்றது.

அப்பாத்துரையர் அதிர்ச்சியோடு நின்றார். இந்த வயதிலேயே இந்த வாண்டுகள் எவ்வளவு தியாகத்தை ஏற்றுள்ளனர். “ஐயா, பந்து வருது” இப்போது ரதீபன் பந்தை வீசினான். பவானியின் கையில் பந்து புகுந்துவிட்டது. நாலந்த, கரீம், அன்வர், நிருசன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்” பவானி கேட்டாள். “ஐயோ அக்கா பந்து வீசும் பிரிவினர்தான் பிடிக்கலாம். நீங்கள் துடுப்பெடுத்தாடும் பிரிவு” சொல்லி விளக்கினான் அனுசியன். வெட்கத்தால் முகம் சிவந்தாள் பவானி.

மணி பதினொன்றைத் தாண்டியது. பவானி விளையாடுவதும். அம்மாவுக்கு உதவுவதுமாக இருந்தாள். அம்மாவுக்கு உதவ பல பெண்கள் இருந்தார்கள். வெயில் கொளுத்தியது. மரியான் வந்தான். “மரியான் நல்ல இளநீராய்ப் பார்த்துப் பிடுங்கு” என்றார் அப்பாத்துரையர். மளமள வென்று தென்னை உச்சியில் இருந்தான் மரியான்.

“மரியானண்ணன் உடையாமல் கீழே போடுங்கள்” பவானி கூறி விட்டு கத்தியை எடுக்க வந்தாள். எல்லோர் கண்ணும் இளநீரை மரியான் கீழே போடும் பக்குவத்தை அவதானித்தன. இளநீரைப் பிடுங்கி சுழற்றிக் கீழே போட்டான். அது பம்பரம் போல் சுழன்று விழுந்தது. அதன் அடிப் பக்கம் நிலத்தில் பட்டது. இளநீர் வெடித்துச் சிதறவில்லை.

“இது தான் வாழ்க்கைத்திறன் கல்வி. பாடசாலையில் சொல்லித் தருவார்கள். ஆனால் செய்து காட்டுவதில்லை.” நிசோ சுட்டிக் காட்டினான். தரன் தேசிக்காயும், சீனியும், ஐஸும் கொண்டு வந்தான். பாவனி கரண்டி களை எடுத்து வந்தாள். மரியான் இளநீரைச் சீவினான். கத்தியால் மேற்சிரட்டையைக் கொத்தி துவாரம் செய்தான். கரண்டி உட்செல்லும் அளவுக்குத் துவாரம் இருந்தது. தேசிக்காய்ப்புளி சேர்ந்தது. சீனியும்

கரைந்தது. கரண்டி இளநீருள் துளாவியது. இளநீரோடு வழக்கலும் கலந்தது.

கரண்டியால் வழக்கலை வாயிலிட்டு உண்பது சுவையாக இருந்தது. இளநீர் தேவாமிர்தம் போல் இனித்தது. சுகமாயிருந்தது. மரியான் இளநீரைக் குடித்ததும் சென்றுவிட்டான். “இளநீர் குடித்த பின் குளிப்போம். அதன் பின் உணவு. மாலை விளையாட்டு அதன் பின் கோணாமலை அதிபரின் வீட்டில் விருந்து. ஓ.கே.” அப்பாத்துரையர் நிகழ்ச்சி நிரல் போட்டுவிட்டார்.

“இளநீர் குடித்த பின் நடந்து, கங்கைக் கரையில் குளிப்போம். இப்போது நடக்கலாம்.” சொல்லிக் கொண்டு தரன் நடந்தான். பின்னால் வரிசையாக ஒருவர் பின் ஒருவராக நடந்தனர். கப்ரன் கடைசியாக வந்து கொண்டிருந்தார். மகாவலி குதூகலித்துக் காட்டியது. ஓடி வாங்க என்று சிறு அலைகளைக் காட்டி அழைத்தது. சிறுவர்கள் பாய்ந்து நீரை ஆளுக்காள் விசிநி அடிக்கும் போது சிலிர்த்தது.

அக்கரையில் பலர் நிற்பது தெரிந்தது. மூதூர் செல்பவர்கள் வந்து நின்றனர். மரியான் தோணியில் இக்கரை சேர்த்துவிட்டு மீண்டும் அக்கரை போய்விட்டான். தோணியில் ஆட்கள் வந்து இறங்குமிடம் வேறாக இருந்தது. குளிக்குமிடம் ஒரு ஒதுக்குப் புறமாக இருந்தது. இப்போது மரியான் அப்பாத்துரையரிடம் வந்தான். “ஐயா இப்போது வந்தவர்கள் பங்களாவில் ஓய்வெடுக்க அனுமதி கேட்கிறார்கள். வெயில் தணிந்ததும் மூதூர் போவார்களாம். கேட்கச் சொன்னார்கள்.” பணிவோடு கேட்டான்.

“வரச் சொல்லு, வாங்க போவோம்” என்றார். போனார்கள். பின்னால் மரியான் வந்தவர்களைக் கூட்டி வந்தான். மண்டபத்தைக் காட்டினார் அப்பாத்துரையர்.

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமோ கேட்கலாம்.” அப்பாத்துரையர் சொன்னார்.

“எங்களுக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். கொஞ்சம் இளைப்பாற இடம் தந்ததற்கு நன்றி” வந்தவர்களில் ஒருவர் சொன்னார்.

“சாப்பாடு...” என்று இழுத்தார் அப்பாத்துரையர்.

“சாப்பாடு கொண்டு வந்து அக்கரையில் சாப்பிட்டுவிட்டோம்” பதில் வந்தது.

“சரி உங்கள் விருப்பம். விரும்பின நேரம் போகலாம்” அப்பாத்துரையர் கூறினார்.

“நாங்கள் நமது நிழலுக்குப் போவோம்.” சொல்லி எழுந்து நடந்தார். உணவு வந்தது. மகிழ்ச்சியோடு உண்டனர். உல்லாசமாய் பொழுது பறந்தது. கோணாமலை அதிபரின் வீட்டுக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள். “பாவனி இவர்களுக்குத் தேநீர் கொடுக்கச் சொல்லு” கட்டளை இட்டார். நாங்கள் ஒரு அதிபர் வீட்டுக்குப் போக ஆயத்தம்” என்றார்.

“நல்லது ஐயா. ஒரு வாகனம் எங்களுக்கு வரும். வாடிவீட்டுக்குப் போய்விடுவோம். அது வரை இங்கு இருக்கலாம் தானே” அவர்கள் கேட்டார்கள்.

“தாராளமாக” சொல்லிவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினார். எல்லோரும் கைகளை அசைத்துவிட்டுக் கிளம்பினார். எல்லோரும் நடந்தே சென்றனர். அதில் ஒரு இன்பத்தைக் கண்டனர்.

கடலலையின் ஆரவாரம். அதை விஞ்சிபது போல் அவர்களுக்குக் குதூகலம் ஆளையாள் சீண்டுவது. பனை ஓலையின் அடிமட்டையை உடைத்து எடுத்தான் அனுசியன். “பனையில் இருந்து விழுந்த மட்டை கவடு கிழிந்து கிடக்குது” என்றான் அன்வர்.

உடைத்தெடுத்த மட்டையைத் தலைகீழாகப் பிடித்தான். அதன் அடிப்பாகத்தை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்தான். மறுமுனையை தார் வீதியில் அழுத்திப் பிடித்தான். இப்போது முன்னோக்கித் தள்ளியபடி நடந்தான். மோட்டார் கைக்கிளின் சத்தம் 'புடுபுடுபுடு' என வந்தது.

நாலந்த வியப்பாகப் பார்த்தான். அதேபோல் பனை மட்டையை உடைத்து எடுத்தான். தார் வீதியில் அழுத்தி நடந்தான். எல்லோர் கைகளிலும் "மோட்டார் சைக்கிள்கள்" 'புடுபுடுபுடு' எனச் சத்தம். மோட்டார் சைக்கிள் இல்லாமலேயே மோட்டார் சைக்கிள் போட்டி. சிறுவர்களது போட்டிக்கு ஈடு கொடுத்து நடக்க முடியாதிருந்தது. போட்டி முன்னோக்கிப் போகும். பின் திரும்பி வரும். மோதி விடாமல் 'பீப்பீப்' ஒலி கிளப்பும். அப்பாத்துரையர் கையில் மட்டும் ஒன்றும் இல்லை. அவர் வீசிய கையும் வெறுங்கையுமாக நடந்தார்.

முறிந்த ஆறு வந்ததும் மோட்டார் சைக்கிள்கள் நின்று விட்டன. "சைக்கிள் எல்லாம் பழுதோ" அப்பாத்துரையர் கேட்டு விட்டுச் சிரித்தார். அந்த வீதி உடைந்து நூறு மீற்றர் தூரத்திற்கு களிமண் பரவியிருந்தது. பனை மட்டைதுள்ளாது. அந்த இடம் வந்ததும், ரதீபனும், இம்ரானும் சிரித்தார்கள். "என்ன நீங்கள் இரண்டு பேர் மட்டும் சிரிக்கின்றீர்கள். எங்களுக்குச் சொன்னால் என்ன?" கரீம் கேட்டான். "அதுதானே" ஒத்தாதினாள் பவானி. ரதீபன் இரவு நடந்த கதையை விபரித்தான். விழுந்து உருண்டு சிரித்தார்கள்.

"இதற்கு ஒரு பழமொழி சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்." அப்பாத்துரையர் புன்முறுவலோடு கேட்டார். எல்லோரும் மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பினார்கள். பவானி சொல்ல வாயெடுத்தாள். ஓககாட்டி வேண்டாம் என்றார். ஆளையாள் கேட்டார்கள். "மறந்து போச்சு" என்றார்கள். இப்போது பவானியைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். "படிப்பு என்பது பொருத்தமான இடத்தில் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து பயன்படுத்துவது" அப்பாத்துரையர் தத்துவம் பேசினார். அதுதான் கல்வி என்றார்.

"சரி நான் சொல்லட்டோ" சத்தமாச் சொன்னார். "மருண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்." சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார். உண்மையில் பவானிக்கும் மறந்து போயிருந்தது. சொல்லியிருந்தால்

மானம் கப்பல் ஏறியிருக்கும். மனதில் நினைத்துக் கொண்டாள். நடந்ததே தெரியவில்லை. கோணாமலை அதிபர் வீடு வந்துவிட்டது. வரவேற்றார். பெரிய பூஞ்சோலைக்குள் நுழையும் உணர்வு ஏற்பட்டது. மரமுந்திரி மரங்கள், தென்னை, பனை, கமுகு, வாழை, கனிதருமரங்கள் காற்றில் ஆடின. மாதுளையில் பழங்கள் குலுங்கின. எல்லா வசதிகளும் இருந்தன.

அதிபரின் மூன்று பிள்ளைகளும் சேர்ந்து கொண்டனர். பிள்ளைகளை அறிமுகம் செய்தார். “அன்புச்செழியன், நெடுஞ்செழியன், கலைச் செழியன்” சுட்டிக் காட்டினார். இப்போது கலகலப்பு களைகட்டியது. பவானியைத் தவிர மற்றவர்கள் ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டாம் வகுப்புப் படிப்பவர்கள். வகுப்புகளுக்கு ஏற்ற வயதும் உள்ளவர்கள்.

பவானி, அதிபரின் மனைவி சிவபாக்கியத்துடன் சேர்ந்து கொண்டாள். உதவிகள் செய்தாள், அப்பாத்துரையரும் கோணாமலையரும் தங்கள் ஆலாவர்ணங்களை அவிழ்த்துவிட்டனர். அட்டகாசமாய்ப் பேசி பேசிச் சிரித்தனர். சிறுவர்கள் மரமுந்திரியில் ஏறி நின்று பார்த்தார்கள். கடற்பரப்பு விரிந்து தெரிந்தது. பகல் சாப்பிடும் போது கப்பல் வெளித்துறைமுகத்தை நோக்கிச் சென்றதை ரதீபன் கண்டுவிட்டான். இப்போது அந்தக் கப்பல் தென்படவில்லை. மேற்கு வானம் தன்னைச் சோடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. வண்ணக் கலைவைகளை மேகத்துக்குப் பூசியது. சூரியன் மெல்ல மெல்ல கீழ் இறங்கி மறைந்து விட்டான். மரங்களின் கீழ் பதுங்கியிருந்த இருள் பரவத் தொடங்கியது. நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“பிள்ளைகள் வாங்க சாப்பிடலாம்” அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. பாய் விரித்து உணவு பரிமாறப்பட்டது. சுவையாகச் சமைப்பதிலும் உபசரிப்பதிலும் சிவபாக்கியம் தனிப்பிறவி. சிவபாக்கியத்திடம் போய் ‘அம்மே நாங் வாறன்’ என்று நாலந்த சொன்னான். அவனை வாரித்தழுவி ஆசீர்வதித்தாள். எல்லோரும் பங்களாவை நோக்கி நடந்தனர்.

“ஐயா, திரும்பவும் நாங்கள் ஒருதரம் வருவோமா” தயங்கித் தயங்கி ரதீபன் கேட்டான். “அதற்கென்ன வருவோம்”பதில் கூறினார். அப்பாத்துரையர் இப்படிச் சொல்வார் என்று ரதீபன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ஐயா, உங்களை எப்படிப் பாராட்டுவது” உணர்ச்சி ததும்பக் கூறினான். ரதீபன் குழைந்து போனான்.

“தம்பி எப்பவும் யாருக்கும் உதவி செய்ய வேண்டும். நம்மைத் தயார் நிலையில் வைத்துக் கொள்ள வேணும். நான் படிக்கிற காலத்தில் சாரணர் இயக்கத்தில் பட்டிகள் பெற்றவன்” பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்.

“ஐயா பிள்ளைகளைக் கடத்தும் கும்பல் தீவு வில்லாவில் இருக்கிறார்கள். சிறைப்பட்ட பிள்ளைகளும் அங்கு இருக்கிறார்கள். இன்று நள்ளிரவில் பிள்ளைகளைக் கடத்தப்போகிறார்கள். வெளித் துறைமுகத்தில் கப்பல் நிற்கிறது. கையும் மெய்யுமாகப் பிடிக்க வேண்டும்” ஆவல் ததும்பச் சொன்னான். அவருக்கும் இந்தச் செய்தி தெரியும். ரதீபன் வாயால் வர வேண்டும் என்பதற்காகக் காத்திருந்தார்.

“சரி எல்லோரும் நித்திரை கொள்ளட்டும். நள்ளிரவு போல் பார்க்கலாம்” சொல்லி நடந்தனர். பங்களா அழைத்தது.

அங்கு ரதீபனின் அப்பா அருளும், அம்மா வசந்தியும், தங்கையும் காத்திருந்தனர். கண்டாக்கருக்குக் கொண்டாட்டம்.

“நீங்கள் போனதும் வந்து விட்டார்கள்” கண்டாக்கரின் மனைவி சொன்னார். நடந்த விடயங்களை விபரித்தார். நிமேசிக்கா பவானியைக் கண்டதும் சிட்டுப் போல் பறந்தாள். ஓடிப்போய் ஓட்டிக் கொண்டாள்.

விடயங்களை வீட்டுக்குள் இருந்தவாறே அறியும் வல்லமை பெண்களது திறமைதான். நடந்தவற்றை கண்டாக்கரின் மனைவி வசந்திக் குச் சொல்லியிருந்தார். வசந்தி எல்லாப் பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கதைத்தாள். தெரிந்த சிங்களத்தில் நாலந்தவுடன் உரையாடினாள். ரதீபனின் தாய் தங்களுக்கும் தாய்தான். ரதீபனின் அப்பா எல்லோருக்கும் ஐயா ஆகிவிட்டார்.

“ஐயா” தட்டினான் ரதீபன். மெதுவாக கண்டாக்கர் எழுந்தார். வெளியில் வந்தார். பின்னால் ரதீபன் தொடர்ந்தான். சைக்கிள்கள் பறந்தன.

பறந்தன. அப்பாத்துரையர், ரதீபன், இம்ரான், அனுசியன், நிருசன், நிசோ, ருபன், நாலந்த என எட்டுப் பேர் போய்க் கொண்டிருந்தனர். செபஸ்தியார் கடையில் சைக்கிள்கள் நின்றன. கடலும், ஆறும், சந்திக்கும் மணல் மேடு வரை நடந்து சென்றனர். அது ஒரு முனையாக நீண்டிருந்தது. அடம்பன் கொடி, தகரச்செடி, இராவணன் மீசைப் புல் பரந்து கிடந்தது. தீவு வில்லா அமைதியாகத் தெரிந்தது. அடம்பன் கொடிக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர். தீவு வில்லாவில் இருந்து படகுகள் பாய்ந்து சென்றன.

“ஐயோ.....அம்மா..... அம்மே.....உம்மா.....காப்பாற்றுங்க” அவலக் குரல் படகுகளில் இருந்து வந்தன. காற்றில் கலந்து விரையமாகின. அப்பாத்துரையர். காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டார்.

“டேய்.... இம்ரான் டடிக்குச் சொன்னோம் தானே. இந்த இடத்தில் வைத்து மடக்கிப் பிடிக்கும்படி. சீ.....” மனமுடைந்து போனான் ரதீபன். “எவ்வளவு கஷ்டப்படும் பயன் இல்லாமல் போய்விட்டது” வருந்தினான்.

“ஐயா வாங்க போவோம்” என எழுந்தான். தீவு வில்லாவில் ஆட்டமும் பாட்டமும் கேட்டது. “முதலாளிமார் போன சந்தோஷத்தில் ஆடுறாங்கள்” ரதீபன் சலித்துக் கொண்டே நடந்தான். பின்னால் மற்றவர்கள் தொடர்ந்தார்கள்.

சைக்கிள்களை எடுத்து ஏறும் போது அதிர்ச்சியாக இருந்தது. “நில்லுங்கள் யார் நீங்கள்...” தடிப்பான குரல் ஒலித்தது. சிக்கலில் மாட்டிவிட்டோமா? ரதீபன் யோசித்தான்.

“என்ன பேசாமல் நிற்கின்றீர்கள். உண்மையைச் சொல்லப் போறீங்களா.....? அல்லது” அந்தக் குரல் இறுகியது.

“நாங்கள் கல்லூரி மாணவர்கள். கோணாமலை அதிபர் வீடுக்கு வந்தோம் வயிறு சரியில்லை. அதுதான் அந்த முனைக்குப் போய் வாறம். ஐயா துணைக்கு வந்தார்” இழுத்து இழுத்து ரதீபன் சொல்லி முடித்தான்.

“டேய் பிடித்துக் கட்டுங்கடா இவர்களை.” ஒரு தடியன் கட்டளை யிட்டான். இதுவரைப் பதுங்கியிருந்த நாலைந்து பேர் ஓடிவந்தனர். சிறுவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஒருவன் கைகளைப் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டினான். ஏழு பேர்களையும் வரிசையாக விட்டு ஒரு நைலோன் கயிற்றினால் பக்கவாட்டாகக் கட்டினான். கண்டாக்கரை விட்டுவிட்டார்கள்.

“டேய்.... கீசகா.. நீபோய் படகைக் கொண்டு வா” சொல்லி விட்டு நின்றான். அப்பாத்துரையர் இடிந்து போனார். இப்படி நடக்கும். என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“தம்பி படிக்கிற பிள்ளைகள். அவர்களை ஏன் இப்படிச் செய்கிறீர்கள்” அவர் கெஞ்சினார்.

“இவர்கள்தான் எங்களுக்குத் தேவை. இவர்களைக் கொடுத்தால். தலைக்கு ஐம்பதாயிரம் கிடைக்கும்” ஒரு நையாண்டியோடு கிண்டல் பண்ணினான். அப்பாத்துரையர் செய்வதறியாது தவித்தார். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“டேய் எங்கேயடா அவன்? போய்ப் பாருங்கடா மணி இரண்டாகுது கப்பல் நாலு மணிக்குப் போய் வீடும்” அப்படியே குந்திக் கொண்டான். துணைக்கு நின்றவர்கள் போனார்கள். ரதீபன் சட்டென்று திரும்பினான். பின்னால் ரூபன். கட்டியிருந்த நீளக் கயிற்றை அவிழ்க்கும்படி நீட்டினான் சிரமப்பட்டான். அவன் விரல்கள் வேலை செய்தன. ரதீபனின் கட்டு அவிழ்ந்தது. மளமள வென்று கட்டுக்கள் அவிழ்ந்து கொண்டன. மின் வெட்டும் நேரம்தான். குந்தியிருந்தவன் மேல் இருவர் பாய்ந்தனர். எதிர்பாராத தாக்குதல். ரதீபன் முரடனின் கைகளைப் பின்னால் மடக்கினான். நாலந்த கையில் கிடைத்த கல்லினால் தாக்கினான்.

இம்ரான் கைகளைக் கட்டிவிட்டான். கால்கள் இரண்டும் கட்டப்பட்டன. நிருசன் விட்டான் உதை. அப்பாத்துரையர் கைகளிலும் பெரிய தடி இருந்தது.

செபஸ்தியார் விழித்துக் கொண்டார். சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்து வெளியில் வந்தார். அவரது கையில் தோணியின் சவள் இருந்தது. விசைப்படகு வந்து கரையில் நின்றது. அதை இழுத்துக் கரையில் அணைத்துக் கீசகன் கட்டினான். விறுவிறு என்று நடந்தான். அதுவரை பதுங்கியிருந்த செபஸ்தியாரின் கைகள் ஓங்கின. ஒரே அடி. கீசகன் நிலத்தில் விழுந்து புரண்டான். அவனது கைகள் இழுத்துப் பிணைக்கப்பட்டன. அதே வேகத்தோடு செபஸ்தியார் நடந்தார்.

இப்போது ஆளுக்கொரு கல் கைகளில் இருந்தன. “ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை” என்று அப்பாத்துரையரே சொல்லி விட்டார். விழுந்து கிடந்த தடியனை அப்படியே விட்டுவிட்டு பதுங்கியிருந்தனர். “அண்ணே கீசகன் அடிபட்டுக் கிடக்கிறான்” சொல்லிக் கொண்டு ஒருவன் ஓடி வந்தான். அவன் நெற்றியைப் பிடித்தபடியே ‘அம்மா’ என்று சரிந்தான். அவன் எழும்பு முன் செயஸ்தியாரின் சவள் தாக்கியது. அவன் அலறல் எதிரொலித்தது. தேடிப் போனவர்கள் ஓடி வந்தார்கள். எங்கும் இருளாய் இருந்தது. புதருக்குள் பதுங்கியிருந்தவர்களுக்குத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. செபஸ்தியார். சவளோடு கீசகன் கிடக்கும் பக்கம் பதுங்கியிருந்தார். ஓடி வந்தவர்களைக் குறி வைத்தனர். இரண்டு கற்கள் குறிதவறவில்லை. ‘ஐயோ’ என்று குந்தினர். “டேய் என்னடா” என்று குனிந்து நிமிர்ந்தான். அவ்வளவு தான். செபஸ்தியாரின் சவளடி விழுந்தது. அவரது ஆவேசம் அப்போது புரிந்தது. மாறி மாறி அடி எல்லோருக்கும் விழுந்தது. மின்னலடித் தாக்குதலால் நிலைகுலைந்து விழுந்தனர். கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் கிடந்தனர்.

தூரத்தே யாரோ ஓடி வருவது தெரிந்தது. “தம்பி பதுங்கி இருங்கோ. செபஸ்தியான் எனக்குப் பக்கத்தில் நில்லு”. கண்டாக்கர்

கட்டளையிட்டார். சொன்னபடி செய்தார்கள். மிகக் கிட்டவே வந்தார்கள். “இந்தப் பக்கம் சத்தம் கேட்டது. என்ன நடந்தது. என்ன நடந்தது.” என்று சொல்லி கையில் இருந்த டோர்ச்சை அடித்தார் இன்ஸ்பெக்டர் தனோஜன்.

“ஐயா நீங்களா...? உங்கள் பங்களாவில் வந்து ஓய்வெடுத்தது நானும் நண்பர்களும் தான்” இன்ஸ்பெக்டர் விளக்கினார். பதுங்கி நின்றவர்கள் கற்களைப் போட்டனர். முன்னால் மெதுவாக வந்தார்கள். நடந்ததை அப்பாத்துரையர் விளக்கினார்.

“இளந்தலைவர்களே பாராட்டுக்கள்” இன்ஸ்பெக்டர் கை குலுக்க முன் வந்தார். இன்ஸ்பெக்டர்கள் தனு, துசாந்தன், சஜன், இன்னும் பல பொலிஸ் வீரர்களும் வந்து சேர்ந்துவிட்டனர்.

“இப்போது நாலு மணி. தீவைச் சுற்றி வளைக்க வேண்டும். திடீரென உள் நுழைந்து தாக்க வேண்டும்” பெரிய படகுப் பாதையை அவிழ்த்தெடுத்தனர். செபஸ்தியார் தோணியில் சிலரை ஏற்றினார். தோணியின் பின்னால் பாதை சென்று கொண்டிருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் தனோஜன் முன்னால் ரதீபன் வந்து சேர்ந்தான். சேர் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தகவல் சேர்த்தோம். ஐம்பது சிறுவர்களைக் கடத்திவிட்டார்களே! விசைப் படகில் அவர்கள் அழுது கொண்டு போனார்கள்” ரதீபன் கவலையோடு சொன்னான். இன்ஸ்பெக்டர் தனோஜன் மெலிதாகச் சிரித்தார்.

“பயப்பட வேண்டாம். எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும்” தனோஜன் சொல்லும் போதே அப்பாத்துரையர் குறுக்கிட்டார். “இன்ஸ்பெக்டர், இந்தப் பிள்ளைகள் கொஞ்சம் பயந்திருந்தால் அவ்வளவுதான். இந்தத் தடியன்கள் கப்பலுக்குக் கொண்டு போயிருப்பார்கள்” என்று நறுக்கினார். இன்ஸ்பெக்டர் நிகிலன் விசைப்படகை இயக்கச் சொன்னார். நிகிலன் அதிரடிப் படையின் பொறுப்பதிகாரி. காயப்பட்டவர்களை விசைப்படகில் ஏற்றுவித்தார். திருகோணமலை மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப் பணித்தார். இப்போது ஜீப் வந்து நின்றது. எல்லோரையும் ஏற்றிக் கொண்டு பங்களாவுக்குப் பறந்தது. ஜீப் சத்தம் கேட்டு எல்லோரும் எழுந்து விட்டனர்.

அதேவேளை திருகோணமலைக் கடலைக் கிழித்துக் கொண்டு பல படகுகள் சென்றன. பீரங்கிப் படகுகளும் அணியாகச் சென்றன. வெளித்துறைமுகத்தைத் தாண்டிச் சென்றன. படகுகள் திடீரென இரண்டு கப்பல்களையும் சுற்றிவளைத்தன. குப்புடி என்று கப்பல்களுக்குள் பொலிஸ் கோஷ்டி புகுந்து கொண்டது. இரண்டு கப்பல்களின் கப்டன்களுக்கும் ஒரே அதிர்ச்சி. அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. பலமணி நேரம் விசாரணை நடந்தது. அவர்களிடமிருந்து 'எதுவும் தெரியுது' என்ற பதிலே வந்தது. படகுகள் கப்பலின் பின்புறம் நிறுத்தப்பட்டன. இன்ஸ்பெக்டர் கெவின் கப்டன் இருவரையும் கைவிடலங்கிட்டார். அவர்களை இழுத்து இயந்திர அறைக்குப் பக்கத்து அறையில் வைத்துப் பூட்டினார். தாளிட்டு விட்டு மேல் வந்தார். "சேர் ஓ.கே." என்றார். இன்ஸ்பெக்டர் சதாத் நேரத்தைப் பார்த்தார். நடுஇரவு கழிந்து விட்டது. இயந்திர அறைக்குள் இன்ஸ்பெக்டர் அபிஷேக் போய் நின்று கொண்டார். இரண்டு மணியிருக்கும் விசைப்படகுகள் வந்து கொண்டிருந்தன. சொல்லி வைத்தது போல் சிறுவர்கள் கப்பலில் ஏற்றப்பட்டனர். அவர்கள் அழுது புலம்பினர். அடி விழுந்தது. பயத்தினால் சிறுவர்கள். கப்பலினுள் ஏறினர். நகுலனும் நிமாலும் ஏற்றப்பட்டனர். படகுகளில் இப்போது யாரும் இல்லை. எல்லோரும் கப்பலுக்குள் ஏறிவிட்டனர்.

பொலிஸ் உடையில் யாரும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் கப்பலில் வேலை செய்பவர்களாக மாறியிருந்தனர். இரண்டு இளைஞர்களையும் கைத்தாங்கலில் கொண்டு வந்தனர். சிறுவர்களை வழமையாக ஏற்றி அடைக்கும் அறைகளுக்கு இழுத்துச் சென்றனர். உள்ளே விட்டுப் பூட்டி வந்தனர். திறப்புக்களை வைக்கும் இடத்தில் வைத்தனர்.

“பாஸ்.... நகுலனையும், நிமலனையும்..... வழக்கம் போல் எட்டா வது அறையினுள் வைத்துள்ளோம்: சொல்லிவிட்டுக் கைகட்டி நின்றனர்.

ஏப்பிரகாம் தனது பிரத்தியேக அறையைக் திறந்தான். உள்ளே போனான். பெரிய சூட்கேசை எடுத்தான். வெளியே கொண்டு வந்தான்.

“சுதா... இந்த முறை சரக்கு ஐம்பது சரியா?” ஆங்கிலத்தில் கூறினான். “அது பிழை. மிஸ்டர் ஏப்பிரகாம். இரண்டு மேலதிகம்” சுதா சரிப்படுத்தினான். “ஓ... அதுவா. அது ஸ்பெஷல் கேஸ் அதுக்கு மட்டும். ரூ லாக்ஸ். இரண்டு இலட்சம் போதுமா?.....” சிரித்துக் கொண்டே ஏப்பிரகாம் கூறினான்.

“மிஸ்டர் ஏப்பிரகாம்..... கிட்னி, இதயம், கண்கள், தோல்கள், என்று பார்த்தால் ஒரு ஆளுக்கு இரண்டு இலட்சம். இப்பொழுது கெடுபிடிகள் அதிகம். ஊர்மக்கள் உஷாராகிவிட்டனர். பொலிஸ் பாதுகாப்புக் கூடி விட்டது. நேரம் போகுது.....” சுதா கூறினான். ஏப்பிரகாம் சூட்கேசைத் திறந்தான். பணக் கற்றைகள் சிரித்தன.

கமெரா ஒன்று படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அது யாருக்கும் தெரியாது.

“சுதா அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு போ.... எல்லோருக்கும் பிரித்துக் கொடு. சவூதி போனதும் செய்தி வரும். ஓ. கே. சென்று வாருங்கள்” விடைகொடுத்தான் ஏப்பிரகாம். தனது அறையினுள் புகுந்து கொண்டான். தாளிட்டுக் கொண்டான். ஏணியால் படகுகளில் இறங்கி வந்தவர்களின் கைகளில் விலங்கு மாட்டப்பட்டது. படகுகளில் கட்டப்பட்டனர். கப்பல் விசில் ஊதிப்பறப்பட்டது. சூரியன் உதயமாகி வந்து கொண்டிருந்தான். விடிந்து விட்டது. சரக்குக் கப்பல் தரிக்கும் ஜெட்டியில் கப்பல்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. படகுகள் கப்பலின் பின்னால் வந்து ஜெட்டியில் அணைந்தன. தீவு வில்லாவில் இருந்து பல விசைப்படகுகள் புறப்பட்டு ஜெட்டியை அடைந்தன. இரண்டு படகுகள் அப்பாத்துரையின் பங்களாவில் இருந்து வந்தன.

ஜெட்டியில் மக்கள் கூடியிருந்தனர். தங்கள் பிள்ளைகளைக் காணவில்லை என்று புகார் கொடுத்த பெற்றோர்கள் நிறைந்திருந்தனர். அந்தந்தப் பொலிஸ் நிலையங்கள் மூலம் அறிவித்தல் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. பல அதிபர்களும், ஆசிரியர்களும் புடைசூழ்ந்திருந்தனர். மணிபத்தைத்தாண்டி விட்டது. யாருக்காகக் காத்திருக்கின்றனர்?

'பாஸ்' ஏப்பிரகாம் சோம்பல் முறித்து வெளியில் வந்தான். அவனுக்காகவே காத்திருந்த தலைமைப் புலனாய்வுத்துறை இன்ஸ்பெக்டர் சதாது அவனைப் பிடித்தார். விலங்கு மாட்டப்பட்டது. வெளியில் இருந்து வந்தனர். அது திருகோணமலைத் துறைமுக ஜெட்டி. ஏப்பிரகாம் அதிர்ந்து போனான். இன்ஸ்பெக்டர்களும், பொலிஸ் கோஷ்டியும், கப்பல் அறைகளில் இருந்த சிறுவர்களையும் ஏனையோரையும் விடுவித்தனர். தனது பழைய மாணவர்களை அந்தப் பிரபல கல்லூரியின் அதிபர் பாராட்டினார். இளந்தலைவர்களுக்கு மாலையிட்டுப் புகழாரம் சூட்டினார். தமிழ், முஸ்லிம், சிங்களம் என்ற வேற்றுமை அங்கே இல்லை. இன்னும் ஐந்து நாட்களுக்கு விடுதலை என அதிபர்கள் ஒன்று கூடி அறிவித்தனர். மாணவர்களது மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் வாளைப் பிளந்தது. கண்டாக்கர் அப்பாத்துரையரின் பங்களிா மீண்டும் களை கட்டியது. கப்ரன் அப்பாத்துரை கிறிக்கற் விளையாடப் புறப்பட்ட விட்டார்.

கப்பல் தடுத்து வைக்கப்பட்டது. கும்பல் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். "டேய்.... இம்ரான் நமது அதிபர்களும், தாய், தந்தையரும் பயமின்மையையும் ஒற்றுமையையும் அன்பையும் வலியுறுத்தினர். நாம் பின்பற்றி அவர்களது உள்ளங்களை வென்று விட்டோம். இல்லையா" ரதீபன் கூறிக் கொண்டிருந்தான். கப்டன் அப்பாத்துரையர் சிறுவர்களோடு சேர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால் - நாம்
பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா!

பாரதியார் பாடலை நிமேசிக்கா இசையோடு பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

A. KUDAN
72, 27th LANE
ANANDA PURI
TRENCO

First paragraph of handwritten text, containing several lines of cursive script.

Second paragraph of handwritten text, continuing the narrative or list.

Third paragraph of handwritten text, appearing as a distinct section.

Handwritten text centered on the page, possibly a signature or a specific note.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a date or a reference.

இந் நூலாசிரியர் . . .

திரு.ச. அருளானந்தம் அவர்கள் நாடறிந்த எழுத்தாளர். சிறந்த கவிஞரும், கல்விமானும் ஆவார். திருமலை ஆலங்கேணியில் பிறந்து, ஆரம்பக் கல்வியையைப் பிறந்த ஊரிலும், உயர் கல்வியை மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயம், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்வாரி, பேராதனை பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றிலும் பயின்றவர். ஆசிரியராக, அதிபராக இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை அதிகாரியாக, கல்விப் பணிப்பாளராக சேவையில் உயர்ந்தவர். வவுனியா மாவட்டத்தில் 65 புதிய பாடசாலைகள் தொடங்குவதற்கு காலாக உழைத்தவர்.

இன்று ஈழத்தமிழ் இலக்கியத் துறையில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவர். அமைதியாக இருந்து ஆற்றல் மிக்க இலக்கியங்களை படைத்துக் கொண்டிருப்பவர். சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் முன்னோடியாக விளங்குபவர். பாடல்கள், கதைகள், நாவல்கள் என எழுதிக்கொண்டு இருப்பவர். சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் நாடகங்களும் எழுதும் ஆற்றல் உள்ளவர்.

சிறுவர் இலக்கியம் படைப்பது நாம் நினைப்பது போல் இலகுவான செயலல்ல. குழந்தை உள்ளவியல் அனுபவம் மொழியாற்றல் ஆரம்ப வகுப்புக்களில் கற்பித்த அனுபவம் தேவை. அத்தடன் கற்பனா வளத்தோடு சொல்லும் திறனும் சொற்கட்டுக்கோப்பும் வேண்டும். அந்த வகையில் எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்தான் இந் நூலாசிரியர்.

திருகோணமலைத் துறைமுகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள பிரதேசங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பயங்கொள்ளலாகாது பாய்பா எனும் இச் சிறுவர் நூலை எழுதியுள்ளார். அருமையான விருவிருப்பான கதை. கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்களே இந் நாவலின் கதாபாத்திரங்கள். மாணவர்கள் தமது வாசிக்கும் பழக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்ள இந்நூல் பெரிதும் உதவும் என்பது எனது எண்ணமாகும். அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் இந் நூலை வாங்கிப் படிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நூலகங்களிலும் இந்நூல் இருக்க வேண்டியது அவசியம். பாடசாலை நூலகங்களிலும் இந்நூல் இடம்பெற வேண்டும். சிறுவர் மனங்களைப் பண்படுத்தும் படிப்பினைகள் நிறைந்துள்ள இந்நூலுக்குத் தமிழ் கூறும் நல்லகழும் கல்வி உலகமும் ஆதரவு தரவேண்டும் என்றும் தொடர்ந்து நல்ல பல நூல்களைப் படைக்க வேண்டும் என்றும் நூலாசிரியரைக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

வலயக்கல்வி திணைக்களம்.

திருகோணமலை.

கு. திலகரத்தினம்

வலயக்கல்வி பணிப்பாளர்